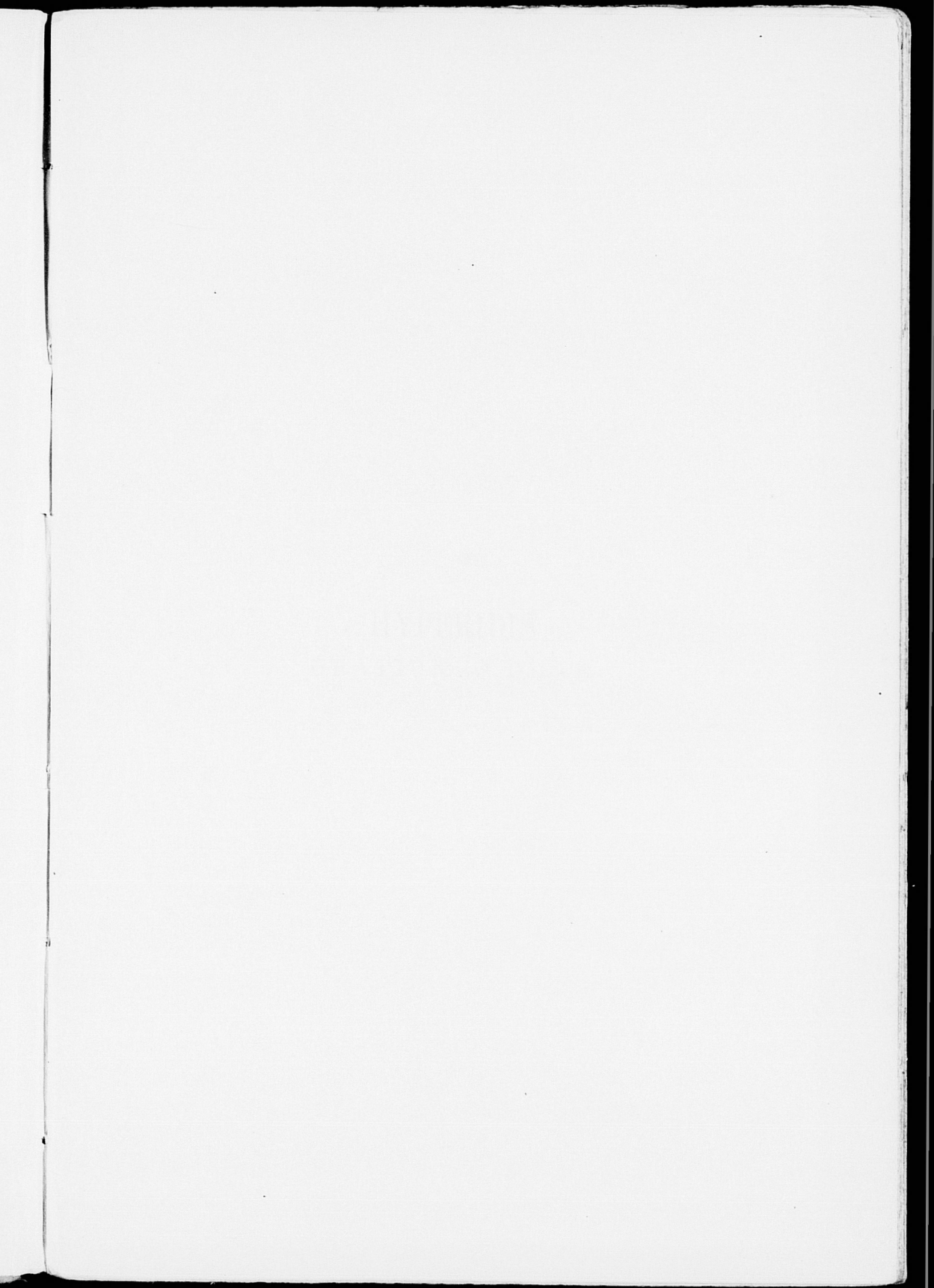

Hyperides

ed. Cobet

W. oct.
1052

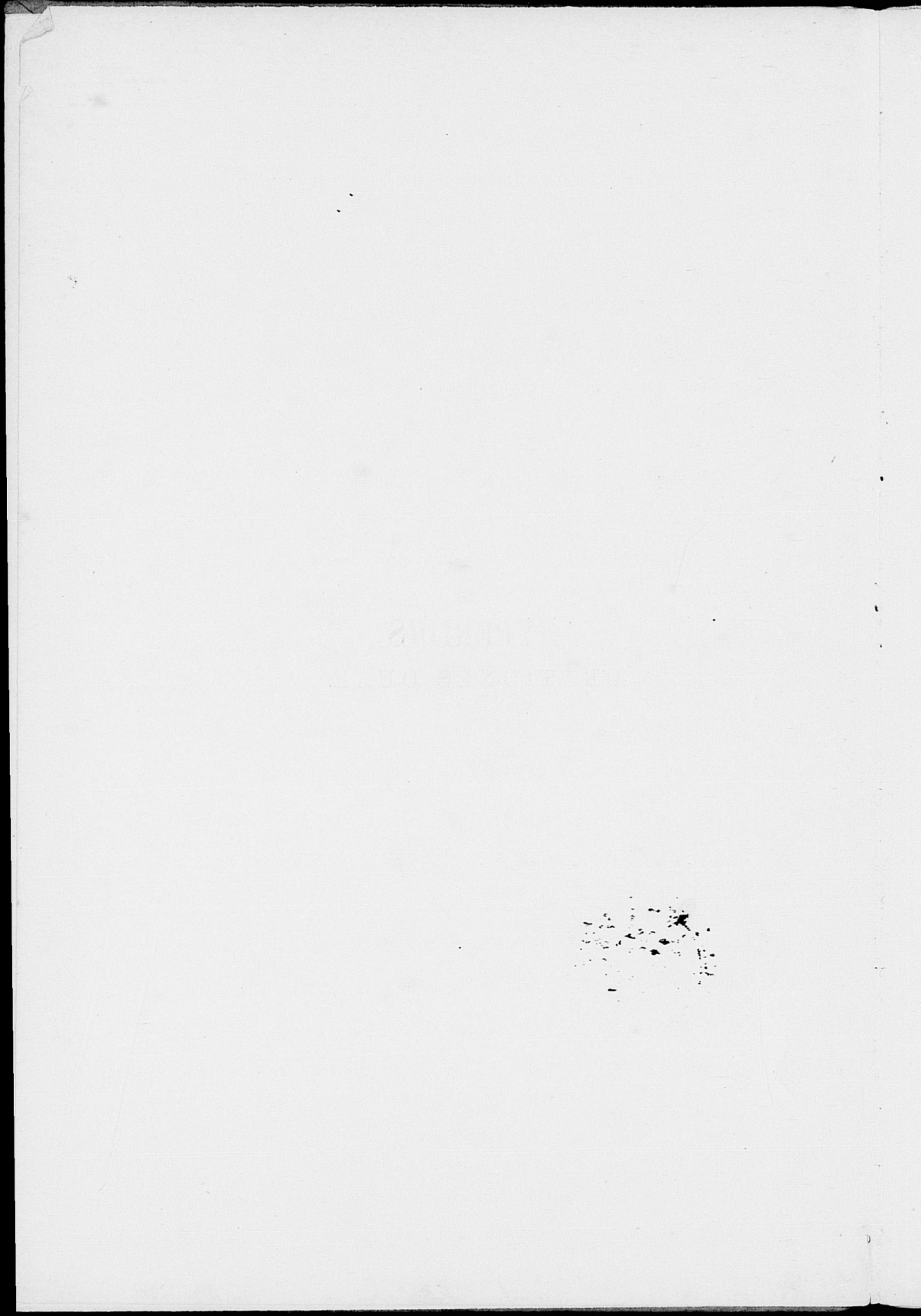

1952

W. Litt. Gr.

8° 1052

HYPERIDIS
ORATIONES DUAE.

N. Oct. 1052

HYPERIDIS

ORATIONES DUAE

Ὁ ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ET

Ἡ ΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ.

RECENSUIT

C. G. COBET.

EDITIO ALTERA
AUCTIONIOR ET EMENDATIOR.

LUGDUNI-BATAVORUM
E. J. BRILL.
MDCCLXXVII.

Ὁ Λεωσθένης παραβοηθῶν τοῖς ἰδίοις καὶ πλιγεῖς εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ παραχρῆμα ἔπεσε καὶ λιποψυχήσας εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀπεκομίσθη. Τῇ τρίτῃ δ' ἡμέρᾳ τελευτήσαντος αὐτοῦ καὶ ταφέντος ἡρωϊκῶς διὰ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ δόξαν ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον εἶπεῖν προσέταξεν Ἵπερείδῃ τῷ πρωτεύοντι τῶν ῥητόρων τῆ τοῦ λόγου δεινότητι καὶ τῇ κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀλλοτριότητι. Κατ' ἐκείνον γὰρ τὸν καιρὸν ὁ κερυφαῖος τῶν Ἀθήνησι ῥητόρων Δημοσθένης ἐπεφεύγει καταδεδικασμένος ὡς εἰληφῶς τῶν Ἀρπαλείων χρημάτων.

DIODORUS SICULUS XVIII. 13.

ἙΠΕΡΕΙΔΟΥ

ΛΟΓΟΣ ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ.

Perlatus est ad me his ipsis diebus Ἑπερείδου λόγος ἐπιτάφιος ex vetusto Codice papyraceo circa Thebas Aegyptias nescio unde effosso et nunc in Musei Britannici tutissimum portum delato editus Cantabrigiae a viro celeberrimo C. Babington.

Habemus igitur nobilissimam Hyperidis orationem funebrem anno 323 a. Chr. ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ πεσοῦσιν in Ceramico habitam. Prodiit ex papyraceo libro, quem quominus saeculo secundo an tertio post Christum exaratum esse credamus nihil prorsus est quod impediatur. Negligenter admodum descriptus est is liber et scatet mendis erroribusque, quorum plerosque unusquisque ad primam statim lectionem facile corrigat: alia quaedam sunt gravius foediusque corrupta, ut quid dicat Orator plane non intelligatur, et quid tandem dixerit et quomodo dixerit diligenter quaerendum esse appareat. Itaque miror nonnihil quomodo celeberrimus Editor tantum possit Codicibus Mss. tribuere quantum in Praefatione profitetur. Sed de illa re neque nunc neque posthac cum eo contendere in animo est, neque redarguere si quid in eius correctionibus et supplementis inest ἀδιανόητον aut male Graece dictum formatumve. Quod dedit gratus accipio, dedit enim novam Hyperideam orationem tam admirabili artificio ad ipsius Codicis imaginem descriptam

et expressam, ut unusquisque nobile illud Antiquitatis monumentum veluti oculis suis quam accuratissime perscrutari et rimari possit. Certabimus igitur philologi omnes ut praeclarae orationi sublatis undique naevis pristinus suus splendor restituatur, quamobrem et ipse novum hoc ἔρμαιον quanta maxima potui cura passim emendatum in omnium, qui Graecas Litteras amant, notitiam proferam. Describam igitur quidquid in vetusto libro commode legi intelligique potest, restituta ubicumque potero vera scriptura, resectisque omnibus quae temere et infeliciter suppleta lectori acuto et Graece scienti nil nisi taedium et fastidium pariunt.

- Τῶν μὲν λόγων τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ περὶ τε Λεωσθένους τοῦ στρατηγοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων τῶν μετ' ἐκείνου τετελευτηκότων ἐν τῷ πολέμῳ ὡς ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοὶ μάρτυρες.
- 5
- καὶ μάλις φοβοῦμαι μὴ μοι συμβῆ τὸν λόγον ἐλάττω φαίνεσθαι τῶν ἔργων τῶν γεγενημένων. πλὴν κατ' ἐκεῖνό γε πάλιν θαρρῶ ὅτι τὰ ὑπ' ἐμοῦ καταλειπόμενα ὑμεῖς οἱ ἀκούοντες προσθήσετε.
- 10 οὐ γὰρ ἐν τοῖς τυχοῦσιν οἱ λόγοι ῥηθήσονται ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τοῖς μάρτυσι τῶν ἐκεῖ πεπραγμένων. Ἄξιον δ' ἐστὶν ἐπαινεῖν τὴν μὲν πόλιν ἡμῶν τῆς προαιρέσεως ἕνεκεν τὸ προελεσθαι ὅμοια καὶ ἔτι σεμνότερα καὶ καλλίω τῶν πρότερον αὐτῇ πεπραγμένων, τοὺς δὲ τετελευτηκότας τῆς ἀνδρείας τῆς ἐν τῷ
- 15 πολέμῳ τὸ μὴ καταισχυῖναι τὰς τῶν προγόνων ἀρετάς, τὸν δὲ στρατηγὸν Λεωσθένη δι' ἀμφότερα· τῆς τε γὰρ προαιρέσεως εἰσηγητῆς τῇ πόλει ἐγένετο καὶ τῆς στρατείας ἡγεμῶν τοῖς πολίταις κατέστη. Περὶ μὲν οὖν τῆς πόλεως διεξιέναι τὰ καθ' ἕκαστον τῶν πρότερον πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα οὔτε ὁ χρόνος ὁ παρ-
- 20 ὢν ἱκανὸς, οὔτε ὁ καιρὸς ἀρμόττων τῷ μακρολογεῖν, οὔτε ῥῆδιον ἕνα ὄντα τοσαύτας καὶ τηλικαύτας πράξεις ἐπελθεῖν καὶ μνημονεῦσαι. Ἐπὶ κεφαλαίων δ' οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν περὶ αὐτῆς· ὥσπερ γὰρ ὁ ἥλιος πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐπέρχεται τὰς μὲν ὥρας διακρίνων κατὰ τρόπον καὶ καλῶς πάντα
- 25 καθιστὰς

τῶν ἄλλων ἀπάντων τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων, οὕτως καὶ ἡ πόλις ἡμῶν διατελεῖ τοὺς μὲν κακοὺς κολάζουσα, τοὺς δὲ δικαίους τιμῶσα, τὸ δὲ ἴσον ἀνθρώποις καὶ ἀξίας ἅπασιιν ἀμοιβὰς οἷς δεῖ διανέμουσα, καὶ δαπάνης εἰς τὸ καθ' ἡμέραν τοῖς Ἑλλησι παρασκευάζουσα 30

περὶ Λεωσθένους καὶ τῶν ἄλλων τοὺς λόγους ποιήσομαι. Ἀπορῶ δὲ πόθεν ἄρξωμαι λέγειν ἢ τίνος πρώτου μνησθῶ. Πότερα περὶ τοῦ γένους αὐτῶν ἐκάστου διεξέλθω; Ἄλλ' εὖηθεος εἶναι ὑπολαμβάνω· τὸν μὲν γὰρ ἄλλους τινὰς ἀνθρώπους ἐγκαμιάζουσα, 35 οἱ πολλαχόθεν εἰς μίαν πόλιν συνεληλυθότες οἰκοῦσι γένος ἴδιον ἕκαστος συνεισενεγκάμενος, τοῦτον μὲν δεῖ κατ' ἀνδρα γενεαλογεῖν ἕκαστον, περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν τοὺς λόγους ποιούμενος, οἷς ἢ κοινῇ γένεσις αὐτόχθοσιν οὖσιν ἀνυπέρβλητον τὴν εὐγένειαν ἔχει, περιεργον ἡγοῦμαι εἶναι ἰδίᾳ τὰ γένη ἐγκα- 40 μιάζειν. Ἄλλὰ περὶ τῆς παιδείας αὐτῶν ἐπιμνησθῶ; καὶ ὡς ἐν πολλῇ σωφροσύνῃ παῖδες ὄντες ἐτρέφθησαν καὶ ἐπαιδεύθησαν, ὅπερ εἰώθασιν νέους παιδεύειν; Ἄλλ' οἶμαι πάντας ὑμᾶς εἰδέναι ὅτι τούτου ἕνεκα δεῖ τοὺς παῖδας παιδεύηται, ἵν' ἀνδρες ἀγαθοὶ γένωνται· τοὺς δὲ γεγενημένους ἐν τῷ πολέμῳ 45 ἀνδρας ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ πρόδηλόν ἐστιν ὅτι παῖδες ὄντες καλῶς ἐπαιδεύθησαν. Ἀπλούστατον οὖν ἡγοῦμαι εἶναι τὴν ἐν τῷ πολέμῳ διεξελθεῖν ἀρετὴν καὶ ὡς πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιοι γεγενῆνται τῇ πατρίδι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν. Ἄρξωμαι δὲ πρῶτον ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ. καὶ γὰρ δίκαιον. Λεωσθένους 50 γὰρ ὄρων τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν τεταπεινωμένην καὶ τὴν δόξαν τὴν παλαιὰν κατεφθαρμένην ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων παρὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου κατὰ τῶν πατρίδων τῶν αὐτῶν, καὶ τὴν μὲν πόλιν ἡμῶν δεομένην ἀνδρός, τὴν δ' Ἑλλάδα πᾶσαν πόλεως, ἣτις προσῆναι δυνήσεται τῆς ἡγεμονίας, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν μὲν 55 τῇ πατρίδι, τὴν δὲ πόλιν τοῖς Ἑλλησιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ξενικὴν μὲν δύναμιν συστησάμενος, τῆς δὲ πολιτικῆς ἡγεμῶν καταστὰς τοὺς πρώτους ἀντιταξαμένους τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίᾳ Βοιωτοὺς καὶ Μακεδόνας καὶ Βυβοῶς καὶ τοὺς ἄλλους συμμάχους αὐτῶν ἐνίκησε μαχόμενος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, 60 ἐντεῦθεν δ' ἔλθων καὶ καταλαβὼν τὰς εἰσόδους, δι' ὧν καὶ πρότερον ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας οἱ βάρβαροι ἐπορεύθησαν, τῆς μὲν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πορείας Ἀντίπατρον ἐκώλυσεν, αὐτὸν δὲ κα-

- 65 ταλαβῶν ἐν τοῖς τόποις τούτοις καὶ μάχῃ νικήσας ἐπολιόρκει
 κατακλείσας εἰς Λαμίαν, Θετταλοὺς δὲ καὶ Φωκέας καὶ Αἰ-
 τωλοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ τόπῳ συμμα-
 χους ἐποιοῦντο, καὶ ὧν Φίλιππος καὶ Ἀλέξανδρος ἀκόντων
 ἡγούμενοι ἐσεμνύοντο τούτων Λεωσθένης ἐκόντων τὴν ἡγεμο-
 νίαν ἔλαβεν. Συνέβη δ' αὐτῷ τῶν μὲν πραγμάτων ὧν προεί-
 70 λετο κρατῆσαι, τῆς δ' εἰμαρμένης οὐκ ἦν περιγενέσθαι. Δί-
 καιον δ' ἐστὶν μὴ μόνον ὧν ἔπραξεν Λεωσθένης αὐτὸς χάριν
 ἔχειν αὐτῷ πολλήν, ἀλλὰ καὶ τῆς ὕπερον γενομένης μάχης
 μετὰ τὸν τούτου θάνατον καὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν τῶν ἐν τῇ
 στρατείᾳ ταύτῃ συμβάντων τοῖς Ἑλλησιν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ὑπὸ
 75 Λεωσθένης τεθεῖσιν θεμελίσις οἰκοδομοῦσιν οἱ νῦν τὰς ὕπερον
 πράξεις. Καὶ μηδεὶς ὑπολάβῃ με τῶν ἄλλων πολιτῶν μηδένα
 λόγον ποιεῖσθαι διὰ τὸ Λεωσθένη μόνον ἐγκωμιάζειν. Συμβαίνει
 γὰρ τὸν Λεωσθένην ἔπαινον ἐπὶ ταῖς μάχαις ἐγκώμιον καὶ
 τῶν ἄλλων πολιτῶν εἶναι· τοῦ μὲν γὰρ βουλευέσθαι καλῶς
 80 ὁ στρατηγὸς αἴτιος, τοῦ δὲ νικᾶν μαχομένους οἱ κινδυνεύειν
 ἐθέλοντες τοῖς σώμασιν, ὡς' ἐμὲ, ὅταν ἐπαινῶ τὴν γεγυῖσθαι
 νίκην, ἅμα τῇ Λεωσθένης ἡγεμονίᾳ καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀρετὴν
 ἐγκωμιάζειν. Τίς γὰρ οὐκ ἂν δικαίως ἐπαινοῖ τῶν πολιτῶν
 τοὺς ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ τελευτήσαντας, οἱ τὰς ἐκυτῶν ψυ-
 85 χὰς ἔδωκαν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, Φανερωτάτην
 ἀπόδειξιν ταύτην ἡγούμενοι εἶναι τοῦ βούλεσθαι τῇ Ἑλλάδι
 τὴν ἐλευθερίαν περιθεῖναι τὸ μαχομένοι τελευτῆσαι ὑπὲρ αὐ-
 τῆς. Μέγα δ' αὐτοῖς συνεβάλετο εἰς τὸ προθύμως ὑπὲρ τῆς
 πατρίδος ἀγωνίσασθαι τὸ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τὴν μάχην τὴν πρῶ-
 90 τὴν γενέσθαι. Ἐώρων γὰρ τὴν μὲν πόλιν τῶν Θηβαίων οἰ-
 κτρῶς ἠφανισμένην ἐξ ἀνθρώπων, τὴν δὲ ἀκρόπολιν αὐτῆς
 Φρουρουμένην ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τὰ δὲ σώματα τῶν ἐνοι-
 κούντων ἐξηνδραποδισμένα, τὴν δὲ χώραν ἄλλους διανεμομέ-
 νους, ὥσε πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρώμενα αὐτοῖς τὰ δεινὰ ἄκονον
 95 παρῆχε τόλμαν εἰς τὸ κινδυνεύειν προχείρως. Ἀλλὰ μὴν
 τὴν γε περὶ Πύλας καὶ Λαμίαν μάχην γενομένην οὐχ ἤττον
 αὐτοῖς ἐνδοξον γενέσθαι συμβέβηκεν ἢ ἐν Βοιωτοῖς ἡγωνίσαν-
 το οὐ μόνον τῷ μαχομένους νικᾶν Ἀντίπατρον καὶ τοὺς συμ-
 μάχους, ἀλλὰ καὶ τῷ τόπῳ, τῷ ἐνταυθοῖ γεγενησθαι τὴν
 100 μάχην. Ἀφικνούμενοι γὰρ οἱ Ἕλληνες ἅπαντες δις τοῦ ἐνιαυ-
 τοῦ εἰς τὴν Πυλαίαν θεωροὶ γενήσονται τῶν ἔργων τῶν πε-

πραγμένων αὐτοῖς. Ἄμα γὰρ εἰς τὸν τόπον ἀθροισθήσονται καὶ
 τῆς τούτων ἀρετῆς μνησθήσονται. Οὐδένες γὰρ πώποτε τῶν
 γεγονότων οὔτε περὶ καλλιῶνων οὔτε πρὸς ἰσχυροτέρους [οὔτε]
 μετ' ἐλαττόνων ἠγωνίσαντο, τὴν ἀρετὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ἀν- 105
 δρείαν πλῆθος ἄλλ' οὐ τὸν πολὺν ἀριθμὸν τῶν σωμάτων εἶναι
 κρίνοντες. καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν εἰς τὸ κοινὸν πᾶσιν κατέ-
 θεσαν, τὴν δ' εὐδοξίαν ἀπὸ τῶν πράξεων αἰδίου ἐφέφανον τῇ
 πατρίδι περιέβηκαν. ΧΑΞΙΟΝ τοίνυν συλλογίσασθαι καὶ τί ἂν
 συμβῆναι νομίζομεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνισαμένων; 110
 Ἄρ' οὐκ ἂν ἐνὸς μὲν δεσπότης τὴν οἰκουμένην ὑπήκοον ἄπασαν
 εἶναι, νόμῳ δὲ τῷ τούτου τρόπῳ ἐξ ἀνάγκης χρῆσθαι τὴν
 Ἑλλάδα; Συνελόντι δ' εἰπεῖν τὴν Μακεδόνων ὑπερφανίαν
 καὶ μὴ τὴν τοῦ δικαίου δύναμιν ἰσχύειν παρ' ἐκάστοις, ὥστε
 μῆτε γυναικῶν μῆτε παρθένων μὴδὲ παιδῶν ὕβρεις ἀνεκλεί- 115
 πτους ἐκάστοις καθεσθάναι. Φανερόν δ' ἐξ ὧν ἀναγκάζομεθα καὶ
 νῦν ἔχειν θυσίας μὲν ἀνθρώποις γιγνομένας ἐφορᾶν, ἀγάλ-
 ματα δὲ καὶ βαμοὺς καὶ ναοὺς τοῖς μὲν θεοῖς ἀμελῶς, τοῖς
 δὲ ἀνθρώποις ἐπιμελῶς συντελούμενα, καὶ τοὺς τούτων οἰκέ- 120
 τας ὥσπερ ἡρώας τιμᾶν ἡμᾶς ἀναγκάζομένους. Ὅπου δὲ τὰ
 πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσα διὰ τὴν Μακεδόνων τόλμαν ἀνήρηται, τί
 τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους χρὴ νομίζειν; Ἄρ' οὐκ ἂν παντελῶς
 καταλελύσθαι; ὥστε ὅσα δεινότερα τὰ πρόσδοκᾶμεν ἂν γενέ-
 σθαι κρίνομεν, τοσοῦτω μειζόνων ἐπαίνων τοὺς τετελευτηκότας 125
 ἀξίους χρὴ νομίζειν. Οὐβελία γὰρ στρατεία τὴν (τῶν) στρα-
 τευομένων ἀρετὴν ἐνεφάνισεν μᾶλλον τῆς νῦν γεγενημένης,
 ἐν ἣ γε παρτάττεσθαι μὲν ὁσημέραι ἀναγκάϊον ἦν, πλείους
 δὲ μάχας ἠγωνίσθαι διὰ μιᾶς στρατείας ἢ τοὺς ἄλλους πάν- 130
 τας [πληγὰς λαμβάνειν] ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, χρεμώνων
 δ' ὑπερβολὰς καὶ τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκάϊων ἐνδείας τοσαύ-
 τας καὶ τηλικαύτας οὕτως ἐγκρατῶς ὑπομεμνησθέναι, ὥστε
 καὶ τῷ λόγῳ χαλεπὸν εἶναι φράσαι. | Τὸν δὲ τοιαύτας καρ- 135
 τερίας ἀόκνως ὑπομεῖναι τοὺς πολῖτας προτρεψάμενον Λεω-
 σθένης καὶ τοὺς τῷ τοιοῦτω στρατηγῷ προθύμως συναγωνισθῆς
 σφᾶς αὐτοὺς παρασχόντας ἄρ' οὐ διὰ τὴν τῆς ἀρετῆς ἀπό-
 δειξιν εὐτυχεῖς μᾶλλον ἢ διὰ τὴν τοῦ ζῆν ἀπόλειψιν ἀτυχεῖς
 νομισέον; | Οἷτινες θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἐκτίσαντο
 καὶ διὰ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τοῖς Ἑλλησιν
 ἐβεβαίωσαν; | Φέρει γὰρ πᾶσαν εὐδαιμονίαν ἄνευ τῆς αὐτοῦ

ΜΕΤΕ

να

οιμεν

τούτω

αι

ΕΙΝ

115

των

15

γεγενημένης

7

120

125

130

135

ει

135

???

V ???

- 140 ὁ μείνας. Οὐ γὰρ ἀνδρὸς ἀπειλὴν, ἀλλὰ νόμου Φωνὴν κυ-
 ριεύειν δεῖ τῶν εὐδαιμόνων, οὐδ' αἰτίαν φοβερὰν εἶναι τοῖς
 ἐλευθέροις, ἀλλ' ἔλεγχον, οὐδ' ἐπὶ τοῖς κολακεύουσιν τοὺς
 δυνασὰς καὶ διαβάλλουσιν τοὺς) πολίτας τὸ τῶν πολιτῶν
 ἀσφαλές, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶν νόμων πίστει γενέσθαι, ὑπὲρ ὧν
- 145 ἀπάντων οὗτοι πόνους πόνων διαδόχους ποιούμενοι καὶ τοῖς
 καθ' ἡμέραν κινδύνοις τοῦς εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον φόβους
 τῶν πολιτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων παραιρούμενοι τὸ ζῆν ἀνήλω-
 σαν εἰς τὸ τοὺς ἄλλους καλῶς ζῆν. Διὰ τοι τούτους πατέρες
 ἔνδοξοι, μητέρες περιβλεπτοὶ τοῖς πολιταῖς γεγονάσιν, ἀδελ-
- 150 Φαί γάμων τῶν προσηκόντων ἐνόμως τετυχήασιν καὶ τεύξον-
 ται, παῖδες ἐφόδιοι εἰς τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν τὴν τῶν
 οὐκ ἀπολωλῶτων ἀρετῆν / οὐ γὰρ θεμιτὸν τούτου τοῦ νό-
 ματος τυχεῖν τοὺς οὕτως ὑπὲρ καλῶν τὸν βίον ἐκλιπόντας —
 ἀλλὰ τῶν τὸ ζῆν εἰς ἀμείνω τάξιν μετηλλαχόντων ἔξουσιν.
- 155 Εἰ γὰρ ὁ τοῖς ἄλλοις ὧν ἀλγεινότατος θάνατος τούτοις
 ἀρχηγὸς μεγάλων ἀγαθῶν γέγονε, πῶς τούτους οὐκ εὐτυχεῖς
 κρίνειν δίκαιον, ἢ πῶς ἐκλελοιπέναι τὸν βίον, ἀλλ' οὐκ ἐξ
 ἀρχῆς γεγονέναι καλλίω γενέσιν τῆς πρώτης ὑπαρξάσης;
 Τότε μὲν γὰρ παῖδες ὄντες ἄφρονες ἦσαν, νῦν δ' ἄνδρες
- 160 ἀγαθοὶ γεγονάσιν. καὶ τότε μὲν ἐν πολλῷ χρόνῳ καὶ διὰ
 πολλῶν κινδύνων τὴν ἀρετὴν ἀπεδείξαντο, νῦν δ' ἀπὸ ταύτης
 * * * γνωρίμους πᾶσι καὶ μνημονευτοὺς δι' ἀνδραγαθίαν γε-
 γονέναι. Τίς γὰρ καιρὸς, ἐν ᾧ τῆς τούτων ἀρετῆς οὐ μνη-
 μονεύομεν; Τίς τόπος, ἐν ᾧ ζήλου καὶ τῶν ἐντιμοτάτων
- 165 ἐπαινῶν τυγχάνοντας οὐκ ἐψόμεθα; Πότερον οὐκ ἐν τοῖς τῆς
 πόλεως ἀγαθοῖς; Ἀλλὰ τὰ διὰ τούτους γεγονότα τίνας ἄλ-
 λους ἢ τούτους ἐπαινέσθαι καὶ μνήμης τυγχάνειν ποιήσει;
 Ἀλλ' οὐκ ἐν ταῖς ἰδίαις εὐπραξίαις; Ἀλλ' ἐν τῇ τούτων
 ἀρετῇ βεβαίως αὐτῶν ἀπολαύσομεν. Παρὰ ποίᾳ δὲ τῶν ἡλι-
 κῶν οὐ μακαριστοὶ γενήσονται,
- 170
 ἐν ἅσιν καὶ λόγοις καὶ ᾠδαῖς ἐπαινεῖν. Ἐπ' ἀμφότερα γὰρ
 ἐξέσαι ὑμνεῖν τὰ περὶ Λεωσθένους καὶ τῶν τελευτησάντων ἐν
 τῷ πολέμῳ. Εἰ μὲν γὰρ ἡδονῆς ἕνεκεν ὑμνήσουσιν τὰς τοιαύτας
 καρτερίας, τί γένοιτ' ἂν τοῖς Ἑλλήσιν ἥδιον ἢ ἐπαινος τῶν
 τὴν ἐλευθερίαν παρασκευασάντων ἀπὸ τῶν Μακεδόνων; Εἰ δὲ
 ὠφελείας ἕνεκεν ἢ τοιαύτε ἀνάμνησις γίγνεται, τίς ἂν λόγος

ἄΦελήσειεν μᾶλλον τὰς τῶν ἀκούοντων ψυχὰς τοῦ τὴν ἀρετὴν
 ἐγκωμιάζοντος καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας; Ἄλλὰ μὴν ὅτι παρ'
 ἡμῖν καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσιν εὐδοκίμεϊν αὐτοὺς ἀναγκαῖον ἐκ 180
 τούτων Φανερόν ἐστιν· ἐν ᾧδου δὲ λογίσασθαι ἄξιον τίνες οἱ τὸν
 ἡγεμόνα δεξιωσόμενοι τὸν τούτων. Ἄρ' οὐκ ἂν οἰόμεθα Φοι-
 τᾶν Λεωσθένη δεξιουμένους καὶ θαυμάζοντας τῶν ἡμιθέων
 καλουμένων τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας, ὧν οὗτος ἀδελφᾶς 185
 πράξεις ἐνσησάμενος τοσοῦτον διήνεγκεν ὥστε οἱ μὲν μετὰ πά-
 σης τῆς Ἑλλάδος μίαν πόλιν εἶλον, ὁ δὲ μετὰ τῆς ἑαυτοῦ
 πατρίδος μόνης πᾶσαν τὴν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ἄρ-
 χουσαν δύναμιν ἐταπείνωσεν. Κάκκεινοι μὲν ἔνεκα μιᾶς γυναι-
 κὸς ὕβρισθείσης ἤμυναν, ὁ δὲ πασῶν τῶν Ἑλληνίδων τὰς 190
 ἐπιφερομένας ὕβρεις ἐκώλυσεν μετὰ τῶν συνθαπτομένων νῦν
 αὐτῶ ἀνδρῶν τῶν μετ' ἐκείνους μὲν γεγενημένων, ἄξια δὲ
 τῆς ἐκείνων ἀρετῆς διαπεπραγμένων. Λέγω δὴ τοὺς περὶ
 Μιλτιάδην καὶ Θεμισοκλέα καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ τὴν Ἑλλάδα
 ἐλευθέρωσαντες ἔντιμον μὲν τὴν πατρίδα κατέστησαν, ἔνδοξον 195
 δὲ τὸν αὐτῶν βίον ἐποίησαν, ὧν οὗτος τοσοῦτον ὑπερέσχευ
 ἀνδρεία καὶ Φρονήσει, ὅσον οἱ μὲν ἐπελθοῦσαν τὴν τῶν Βαρ-
 βάρων δύναμιν ἡμύναντο, ὁ δὲ μὴδ' ἐπελθεῖν ἐποίησεν. Κά-
 κκεινοι μὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοὺς ἐχθροὺς ἐπεῖδον ἀγωνιζομένους,
 οὗτος δὲ ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν περιεγένετο τῶν ἀντιπάλων. Οἴ-
 μαι δὲ καὶ τοὺς τὴν πρὸς ἀλλήλους Φιλίαν τῶ δήμῳ βεβαιό- 200
 τата ἐνδειξαμένους, λέγω δὲ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, οὐ-
 δέναις οὕτως αὐτοῖς οἰκειότερους ἢ ἡμῖν εἶναι νομίζειν ὡς
 Λεωσθένη καὶ τοὺς ἐκείνῳ συναγωνισαμένους, οὐδὲ ἐκείνοις
 ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις πλησιάσειαν ἐν ᾧδου. Εἰκότως, οὐκ
 ἐλάττω γὰρ ἐκείνων ἔργα διεπράξαντο, ἀλλ', εἰ δέον εἰπεῖν, 205
 καὶ μείζω. Οἱ μὲν γὰρ τοὺς τῆς πατρίδος τυράντους κατέ-
 λυσαν, οὗτοι δὲ τοὺς τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης. Ὡ καλῆς μὲν
 καὶ παραδόξου τόλμης τῆς πραχθείσης ὑπὸ τῶνδε τῶν ἀν-
 δρῶν, ἐνδόξου δὲ καὶ μεγαλοπρεποῦς προαιρέσεως ἥς προεί-
 λοντο, ὑπερβαλλούσης δὲ ἀρετῆς καὶ ἀνδραγαθίας τῆς ἐν τοῖς 210
 κινδύνοις, ἣν οὗτοι παρασχόμενοι εἰς τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν
 τῶν Ἑλλήνων

(caetera perierunt).

Epilogum subiiciam servatum a Stobaeo Floril. CXXIV. 36.

Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἐστὶ τοῦς ἐν τοῖς τοιούτοις ὄντας πάθει παραμυθεῖσθαι· τὰ γὰρ πένθη οὔτε λόγῳ οὔτε νόμῳ κοιμίζεται, ἀλλ' ἡ φύσις ἐκάζου καὶ Φιλία πρὸς τὸν τελευτήσαντα τὸν ὀρισμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖσθαι. Ὅμως δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον καὶ μεμνήσθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς ἧς καταλελοίπασιν. Εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν εὐδαιμόνες τε γεγόνασι κατὰ πάντα. Ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδες τετελευτήκασιν οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται. Ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοίπασιν ἡ τῆς πατρίδος εὐνοια ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παιδῶν καταστήσεται. Πρὸς δὲ τούτοις εἰ μὲν ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων τῶν προσπιπτόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. Εἰ δ' ἐστὶν αἰσθησις ἐν ἄδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἰκὸς τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείους κηδεμονίας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν.

ANNOTATIONES.

Vs. 1. Τῶν μὲν λόγων) Babington: (Περὶ) τῶν μὲν λόγων, quae non est Graeca compositio. Τῶν λόγων pendet a μάρτυρες.

Vs. 2. περί τε Λεωσθένους) BAB. τε omisit. Codex exhibet ΤΑΦΩΙ | ΛΕΩΣΘΕΝΟΥΣ amissis sex litteris, et usus loquendi additum τε requirit.

Vs. 6. ἐλάττω φαίνεσθαι) Cod. ΕΛΛΑΤΤ. . . . | ΕΣΘΑΙ. BAB. ἐλάττω γενέσθαι. Quod restituimus et lacunam explet et a sententia postulat.

Vs. 7. τῶν ἔργων τῶν γεγενημένων, πλὴν κατ' ἐκεῖνό γε πάλιν θάρρῳ ὅτι τὰ ὑπ' ἐμοῦ κτέ.) Cod. ΓΕΓΕΝΝΗ . . | ΝΩΝΠΛΗΝΚΑΤ | ΝΟΓΕΠΑΛΙΘΑ | ΤΙΤΑΥΠΕΜΟΤ. BAB. male legit NOIE pro NOGE et supplevit πλὴν καταλογιζόμενοι ἐπ' ἀληθείας καὶ τῷ ὄντι τὰ ὑπ' ἐμοῦ κτέ. deinde in nota subiecta hariolatur: πλὴν κατὰ τὸ γεγονός ἐπ' ἀληθέστερόν

τι. Antipatri gladios poterat contemnere Hyperides si sic scripsisset. Quod reposui πλὴν κατ' ἐκεῖνό γε πάλιν θαρρῶ ὅτι non multum vereor, ne quid dubitationis videatur habere. Vides quam presse Codicis vestigia secutus sim, et verba haec ipsa sententia requirebat: πάλιν θαρρῶ *recipio animum* post Φοβοῦμαι, et optime habet θαρρῶ κατὰ τοῦτο, κατ' ἐκεῖνο, ὅτι —, et πλὴν — γε Atticorum certo usu nititur. Quod in Codice ΠΑΛΙ pro πάλιν legitur nemini scrupulum iniiciat. Saepe enim scriba N oscitanter omisit, ut statim scriptum est ΟΥΓΑΙΕΤΟΙΣ pro οὐ γὰρ ἐν τοῖς.

Vs. 18. διεξιέναι τὰ καθ' ἕκαστον τῶν πρότερον πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα). In Cod. TA periit et ΔΑ in Ἑλλάδα. Caetera illaesa sunt, nisi quod scriba primum ΠΡΟΤΕΡΩΝ dederat sed statim ΠΡΟΤΕΡΟΝ correxit. Locus tamen, ut vides, corruptus est et mutilus. Suppleri possit τῶν πρότερον (ἀνὰ) πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα (πεπραγμένων), aut simile quid.

Vs. 21. τσαύτας καὶ τηλικαύτας πράξεις ἐπελθεῖν) Cod. ΑΠΕΛΘΕΙΝ. ΒΑΒ. ἐπελθεῖν, quod retinui. Praestat tamen διελθεῖν.

Vs. 22. ἐπὶ κεφαλαίων δ' οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν) Cod. ΕΠΙΚΕΦΑΛΑΙ | . . . ΟΥΚ. ΒΑΒ. ἐπὶ κεφαλαίου δέ. Atheniensibus ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν solemne est dicere. Aeschines de F. L. § 45. ὡς γὰρ δεῦρ' ἤλθομεν καὶ πρὸς τὴν βουλὴν ἐπὶ κεφαλαίων τὴν πρεσβείαν ἀπηγγείλαμεν, et alibi saepe.

Vs. 24. τὰς μὲν ἄρας διακρίνων κατὰ τρόπον καὶ καλῶς πάντα καθιστάς) Cod. ΔΙΑΚΡΙΝΩΝ ΡΕΠΟΝ | ΚΑΙΚΑΛ ΣΤΑΣ. ΒΑΒ. διακρίνων ἀεὶ κατὰ τὸ πρέπον καὶ καλοῦς καιροῦς καθιστάς. Sed neque τὸ πρέπον in his locum ullum habet, neque sol καλοῦς καιροῦς affert, neque καιροῦς καθιστάναι Graecum est. Perinde est Graece dicere εὔ et κατὰ τρόπον: itaque quemadmodum εὔ καὶ καλῶς tritum est omnibus, sic et κατὰ τρόπον καὶ καλῶς optime dicitur. Hyperides infra vs. 109. τί ἂν συμβῆναι νομίζομεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνισαμένων;

Vs. 26. τῶν ἄλλων ἀπάντων τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων) Cod. . ΛΛΩΝ | . . . ΝΤΩΝ. ΒΑΒ. τῶν ἄλλων ἀπάντων. Tres litteras excidisse apparet.

Vs. 27. τοῦς δὲ δικαίους τιμῶσα) Participium ex Cod. exci-

dit. BAB. προτιμῶσα. In tali re inter se opponuntur *roenae* et *honores*, *ζημίαι* et *τιμαί*, itaque *κολάζειν* et *τιμᾶν*, non *προτιμᾶν*. Unum exemplum apponam Demosthenis de F. L. § 265. οὐχ ὅπως ἀργίζοντο ἢ κολάζειν ἤξιον τοὺς ταῦτα ποιοῦντας, ἀλλ' ἀπέβλεπον, ἐζήλουν, ἐτίμων, ἀνδρας ἠγοῦντο. et alterum Lycurgi in Leocratea § 74: χρὴ τοίνυν ὥσπερ τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινεῖτε καὶ τιμᾶτε, οὕτω καὶ τοὺς κακοὺς μισεῖν καὶ κολάζειν. In sqq. in ingenti Codicis lacuna hariolandum est. Quod dedit BAB. τὸ δὲ ἴσον ἀνθρώποις καὶ ἀξίας ἅπασιν (εὐεργεσίας) οἷς δεῖ δι(ἀνέμουσα καὶ) δαπάνας (τὰς καθ' ἡμέραν) τοῖς Ἑλλη(σι παρασκευ)άζουσα, non placet διανέμειν ἅπασιν ἀξίας εὐεργεσίας. Civitas recte dicitur bene de se meritis omnibus ἀξίας τῶν εὐεργεσιῶν χάριτας ἀποδιδόναι vel διανέμειν. Quae substituiamus nihilo sunt certiora et satius est fortasse ab huiusmodi ulcere abstinere manum, donec aliquid inveneris quod omnes veritatis numeros habeat et omnibus extorqueat assensum.

Vs. 32. Ἀπορῶ δὲ πόθεν ἄρξωμαι λέγειν ἢ τίνας πρώτου μνησθῶ.) Cod. . . . ΩΔΕΠΟΘΕΝ | ΑΡΞΩΜΑΙ ΗΤΙΝΟΣ. BAB. νῦν δὲ πόθεν ἄρξωμαι ἐπαινῶν ἢ τίνας. Litterae Ω dimidia pars superest, unde elicui ἀπορῶ. Iis qui in magna dicendi copia negant se orationis principium reperire in ore est illud: ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ Demosthenes de Corona § 129. οὐκ ἀπορῶν δὲ ὅ τι χρὴ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ. Πότερ' ὡς ὁ πατήρ κτέ. quae percommode cum Hyperideis conferentur. Similiter Isocrates de Pace § 38: ἀπορῶ τί ποιήσω. πότερα χρήσωμαι ταῖς ἀληθείαις — ἢ κατασιωπήσω; et plane ut Hyperides, qui et alibi manifesto Isocratem imitatur, in Antidosi § 140: ἀπορῶ δ' ὅ τι χρήσωμαι τοῖς ὑπολοίποις καὶ τίνας πρώτου μνησθῶ. Emenda obiter eisdem locum his similem in Panathenaico § 176: ἠπόρουν ποτέρων διεξίω πρότερον τοὺς κινδύνους καὶ τὰς μάχας τὰς Σπαρτιατῶν ἢ τὰς τῶν ἡμετέρων, imo vero: πότερον διεξίω πρότερον. Pro ἄρξωμαι ἐπαινῶν, quod lacunae spatium excedit, reposui ἄρξωμαι λέγειν, quod in tali re pervulgatum est. Euripides Med. vs. 475:

ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἄρξωμαι λέγειν.

Caeterum emendavi ἢ τίνας πρώτου μνησθῶ pro Codicis scri-

ptura ΠΡΩΤΟΝ. Quam sit frequens id genus erroris saepe alias multis exemplis demonstravi.

Vs. 35. τὸν μὲν γὰρ ἄλλους τινὰς ἀνθρώπους ἐγκωμιάζου-
τα — τοῦτον μὲν δεῖ κατ' ἄνδρα γενεαλογεῖν) Cod. TOME-
NΑΛΛΟΤΕ. Recte BAB. a Schaefero admonitus recepit τὸν
μὲν γὰρ ἄλλους κτέ. sed miror utrumque fugisse scripturam
Codicis ΤΟΥΤΩΝ eadem opera fuisse emendandam in τοῦ-
τον μὲν δεῖ κτέ. „Qui alios quosdam homines laudat eum
oportet” cet. Qui hoc mihi dederit facilius etiam in vicinia
latens vitium odorabitur: περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν τοὺς λόγους
ποιοῦμενον — περιεργον ἡγοῦμαι εἶναι ἰδίᾳ τὰ γένη ἐγκωμιά-
ζειν, imo vero ποιούμενος, quod reposui. Dicere poterat: τῷ
δὲ περὶ Ἀθηναίων τοὺς λόγους ποιουμένῳ, sed maluit ex sua
ipsius persona dicere, quamobrem ποούμενος unice verum est.

Vs. 43. ἀλλ' οἶμαι πάντας ὑμᾶς εἰδέναι) BAB. ἀλλ' οἶμαι
πάντας εἰδέναι Cod. Π | ΕΙΔΕΝΑΙ, amissis
novem fere litteris: itaque ὑμᾶς addidi.

Vs. 44. ἴν' ἄνδρες ἀγαθοὶ γένωνται) Cod. et BAB. tralaticio
vitio ΙΝΑΑΝΔΡΕΣ. Idem mendum alias BAB. recte sustulit.
Deinde sine sensu BAB. supplevit: τοὺς δὲ γεγενημένους ἐν τῷ
πολέμῳ ἀνδρὶ(ζεσθι) ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ πρόδηλόν ἐστιν ὅτι
παῖδες ὄντες καλῶς ἐπαιδεύθησαν. In Cod. ΑΝΔΡ perspicue ap-
parent, sequens litterula incerta est. Luce clarius est sup-
plendum esse γεγενημένους ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρ(ας) ὑπερβάλλον-
τας τῇ ἀρετῇ. Argumentum est illis auditoribus περὶ πόδα,
ut iocantur Attici. „Non alia de causa, inquit, pueri insti-
tuuntur, nisi ut fiant ἄνδρες ἀγαθοί. Itaque qui in bello ἄνδρες
ἀριστοὶ γεγένηται eos manifestum est in puerilia bene institutos
fuisse.” Quum posset dicere ἄνδρας ἀρίστους fuisse, etiam con-
citatus dixit fuisse ἄνδρας ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ. Quod
Schaeferus apud BAB. coniecit ἀνδρείους ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρε-
τῇ, non cogitavit vir doct. dici posse ἀνδρείους ὑπερβαλλόντως,
quemadmodum διαφερόντως ἀγαθούς, sed sic τῇ ἀρετῇ retineri
non posse: neque magis ἀνδρείους cum ὑπερβάλλοντας posse con-
iungi, multoque minus cum ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ. Simplex
et verum est ἀνδρας ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ, id est ἀνδρειοτά-
τους.

Vs. 47. ἀπλούσατον οὖν ἡγοῦμαι) BAB. δὲ ἡγοῦμαι. Cod.

Ο . . . | ΓΟΥΜΑΙ, in quo latet οὖν ἡγοῦμαι, id quod ipsa sententia loci flagitabat.

Vs 51. τεταπεινωμένην καὶ τὴν δόξαν τὴν παλαιὰν κατεφθαρμένην) ΒΑΒ. καὶ τὴν εὐημερίαν κατεφθαρμένην. Cod. ΚΑ ΕΠΤΗ | ΙΑΝ. Suspīcor ΠΤΗ male lectum pro ΤΗΝ, et E non satis certum est. Recepto τὴν παλαιὰν quid aliud quam τὴν δόξαν τὴν παλαιὰν in iis latere potest, quod sententiae egregie satisfacit. Cui ad haec non venit in mentem antiqui carminis:

Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν.

Consiliis nostris laus est attonsa Laconum.

Sic veterem Graeciae laudem pessumdedisse dicuntur οἱ παρὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου δωροδοκοῦντες.

Vs. 55. πόλεως ἥτις προσῆναι δυνήσεται τῆς ἡγεμονίας) ΒΑΒ. προσῆναι ἡγήσεται, male explens Codicis lacunam ΠΡΟΣΤΗΝ ΗΣΕΤΑΙ. Etiam literae N aliqua pars comparet. Veram lectionem προσῆναι δυνήσεται occupavit reponere Schaeferus. Quod continuo sequitur: ἐπέδωκεν ἑαυτὸν μὲν τῇ πατρίδι, τὴν δὲ πόλιν τοῖς Ἑλλησιν, Editor Cantabrigiensis partim verum vidit, partim erravit. In Codice est . . . ΩΚΕΝΜΕΝΕΝΑΤΤΟΝ, unde bene rescripsit ἑαυτὸν μὲν, sed perperam ἀπέδωκεν supplevit. Quis enim praesertim admonitus non recordatur Atticos in tali re verbo ἐπιδίδωμι ἑμαυτὸν uti solere? Itaque ἐπέδωκεν revocavi. Eadem opera redde Aristophani in Equitt. 740:

τοὺς μὲν καλοὺς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπάλαισι καὶ νευρορράφοις,
καὶ σκυτοτόμοις καὶ βυρσοπάλαις ἐπιδίδως.

pro scriptura librorum βυρσοπάλαισιν δίδως. Eadem opera emendari potest eiusdem locus in Pluto vs. 781:

δείξω τὸ λοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις ὅτι
ἄκων ἑμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.

repone sodes τοῖς πονηροῖς ἐπεδίδουν. In Thesmophoriazusis vs. 217. pro ἐπιδιδόναι restituat aoristum:

ἢ μὴ ἴπιδουναί ἑμαυτὸν ἄφελόν ποτε.

Vs. 59. καὶ Εὐβοᾶς) de meo dedi: Codex ΕΥΒΟΕΑΣ. Forma Attica a scriba Aegyptio de more in communem reficta est. Quod continuo additur: Εὐβοᾶς καὶ τοὺς ἄλλους συμμα-

χους αὐτῶν ἐνίκησε μαχομένους ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, emendavi μαχοόμενος, quomodo Athenienses solere dicere facile inter legendum animadvertes. Quemadmodum enim usitatum est dicere: μαχοόμενος ἀποθνήσκει et ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος ἀπέθανε, sic etiam de eo, qui e proelio discessit superior in usu est ἐνίκησε μαχοόμενος. Huius rei duo exempla sunt in hac ipsa oratione: vs. 79. τοῦ μὲν γὰρ βουλευέσθαι καλῶς ὁ στρατηγὸς αἴτιος, τοῦ δὲ νικᾶν μαχομένους οἱ κινδυνεύειν ἐθέλοντες τοῖς σώμασιν, et vs. 98. οὐ μόνον τῷ μαχομένους νικᾶν Ἀντίπατρον καὶ τοὺς συμμάχους, namque perspicuum est idem in alia orationis forma sic dicendum fuisse: ὅτι δὲ ἐνίκησαν μαχοόμενοι, et ὅτι μαχοόμενοι ἐνίκησαν Ἀντίπατρον καὶ τοὺς συμμάχους. Et sic scripsit Lyncurgus in Leocratea § 70: τοὺς μὲν εὐεργετοῦντες, τοὺς δὲ μαχοόμενοι νικῶντες. Itaque scribae, ut solent, vicino vocabulo συμμάχους participium stulte accommodarunt.

Vs. 76. μηδεὶς ὑπολάβῃ με τῶν ἄλλων πολιτῶν μηδένα λόγον ποιῆσθαι διὰ τὸ Λεωσθένη μόνον ἐγκωμιάζειν) Cod. ΛΕΩΣΘΕΝΗΜΕΝΕΓΚΩ. | unde BAB. effinxit ἐν τῷ Λεωσθένη μὲν ἐγκωμιάζειν, sed ἐν τῷ habet temporis significationem „dum Leosthenem laudo” ab hoc loco alienam. Itaque διὰ τὸ reposuī. Quid sibi velit μὲν nemo facile dicet. Iam tum igitur, ut postea tam saepe, μὲν et μόνον in libris confundebantur, namque μόνον unice sententiae convenire manifesta res est.

Vs. 81. ὡς' ἐμὲ, ὅταν ἐπαινῶ τὴν γεγνουῖαν νίκην —, ἅμα — καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀρετὴν ἐγκωμιάζειν) Cod. ΤΟΙΣΣΩ | ΕΟΤΑΝ. BAB. τοῖς σώμασιν ὡσε, ὅταν. Quod supplevi ὡς' ἐμὲ, ὅταν et lacunam explet et a sententia loci et loquendi usu postulatur. Quid tritius quam ὡς' ἐμὲ χαίρειν, ὡσε θαυμάζειν ἐμέ, et in lepido loco Stratonis apud Athen. XI. p. 383. B.

ὡς' ἐμὲ

τῶν τοῦ Φιλιτᾶ λαμβάνοντα βιβλίῳ
ζητεῖν ἕκασον τί δύνχται τῶν ρημάτων.

ubi male editur ὡσε με et ἕκασα.

Vs. 89. τὸ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τὴν μάχην τὴν πρώτην γενέσθαι) Cod. ΤΗΝΠ BAB. τὴν πρότερον, quasi duo tantum

proelia in eo bello commissa fuissent. Imo vero οὐδεμία στρατεία τὴν τῶν στρατευομένων ἀρετὴν ἐνεφάνισεν μᾶλλον. ἐν ἣ γε παρατάττεσθαι μὲν ὁσημέρσι ἀναγκαῖον ἦν, πλείους δὲ μάχας ἠγωνίσθαι διὰ μιᾶς στρατείας ἢ τοὺς ἄλλους πάντας, teste ipso Hyperide vs. 125. Itaque τὴν πρώτην verum est, quod nec Schaeferum fugit.

Vs. 90. ἐώρων γὰρ τὴν μὲν πόλιν τῶν Θηβαίων οἰκτρῶς ἠφανισμένην ἐξ ἀνθρώπων, τὴν δὲ ἀκρόπολιν αὐτῆς Φρουρουμένην ὑπὸ τῶν Μακεδόνων) Pro αὐτῆς Cod. exhibet ΕΞΑΤΤΗΣ, quod vocabulum BAV. raro alibi occurrere dicit. Merum est descriptis σφάλμα pro αὐτῆς.

Vs. 92. τὰ δὲ σώματα) Cod. ΤΑΤΕΣΩΜΑΤΑ. Mirum quoties Δ et T in hoc libro confusa sint. Requiritur δὲ perspicuum est.

Vs. 95. ἀλλὰ μὴν τὴν γε περὶ Πύλας καὶ Λαμίαν μάχην γενομένην) Cod. ΤΗΝΓΕΠ . . . ΠΥΛΑΣ. BAV. τὴν γε πρὸς Πύλας, quod non est Graecum, sed πρὸς Πύλαις. Quod reposui περὶ Πύλας omnium usu tritum est.

Vs. 103. οὐδένες γὰρ πάποτε τῶν γεγυότων οὔτε περὶ καλλιόνων οὔτε πρὸς ἰσχυροτέρους [οὔτε] μετ' ἐλαττόνων ἠγωνίσαντο) Manifestos tenemus scribas, qui aliud agentes οὔτε de suo addiderunt. Vide quantum ineptiarum ea vocula stulte interposita pepererit. Ioculare imprimis est οὔτε μετ' ἐλαττόνων ἠγωνίσαντο, quasi vero nunquam copiae fuerint pauciores, quam quibus Leosthenes prae fuerit. Sed in re manifesta parco verbis.

Vs. 108. τὴν δ' εὐδοξίαν ἀπὸ τῶν πράξεων αἰδίων ἐφάνον τῆ πατρίδι περιέθηκαν) Cod. ΠΑΤΡΙ ΕΘΗΚΑΝ. BAV. τῆ πατρίδι ἀνέθηκαν. Sed certus et necessarius in tali re usus est verbi περιτιθέναι ἐτέρῳ καὶ αὐτὸς περιτίθεσθαι et in perfecto περικεισθαι. Plato Alcib. II. p. 151. Α. τουτουὶ τὸν ἐφάνον σοι περιθήσω, et passim Veteres πῖλον, πιλίδιον, κράνος, περικεφαλαίαν, τιάραν et sim. περιτίθεσθαι dicebant, quum sequiores negligentius loquentes in talibus ἐπιτίθεσθαι ponebant, de qua re alias nonnulla annotavi. Itaque τῆ πατρίδι περιέθηκται reposui.

Vs. 109. Ἄξιον τοίνυν συλλογίσασθαι καὶ τί ἂν συμβῆναι νομίζομεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνισαμένων;) Cod. NO-

MIZOIMEN, librarius enim voculam *ἄν* cum verbo finito coniungendam esse ratus veram scripturam *νομίζομεν* in optativum depravavit. Sexcenti Atticorum loci eadem de causa labem concēperunt, cuius rei insigniora quaedam exempla ad Demosthenem expromam. In hac ipsa Hyperidis oratione duo alia eiusdem erroris exempla sunt. Legitur in Cod. vs. 123. ὡσε ὅσω δεινότερα τὰ προσδοκόμεν' ἄν γενέσθαι κρίνοιμεν τούτῳ μειζόνων ἐπαίνων τοὺς τετελευτηκότας ἀξίους χρῆ νομίζειν, ubi κρίνομεν verum esse facile intelliges: scriba *ἄν* — κρίνοιμεν aliud agens coniunxit. Secundum exemplum legitur vs. 182. Ἄρ' οὐκ ἄν οἰόμεθα φοιτᾶν Λεωσθένη δεξιουμένους καὶ θαυμάζοντας κτῆ. ubi Codicis lectionem ΩΟΜΕΘΑ optime emendavit BAB. qui οἰόμεθα revocavit. Peperit imperfectum, ut vides, vocula *ἄν* cum verbo finito oscitanter coniuncta. Nemo dubitabit quin in recta oratione verum sit: τί ἄν συμβῆναι νομίζομεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνισαμένων; sed ex Graecitatis ingenio et more ea forma non mutatur quum eadem verba suspendantur ex praecedd. ἀξίον τοίνυν συλλογίσασθαι.

Foedissima corruptela lectores ludificatur in iis quae post pauca leguntur vs. 114: ὡσε μήτε γυναικῶν μήτε παρθένων μηδὲ παίδων ὕβρεις ἀνεκλείπτους ἐκάσους καθεσάναι, absurde enim *plane contrarium* dicitur quam quod ipsa rei natura et Oratoris consilium postulant. Intercidisse complura suspicor in hanc fere sententiam: ὡσε μήτε γυναικῶν μήτε παρθένων μηδε- (μίαν Φεῖδῶ γίγνεσθαι, ἀλλὰ καὶ τούτων καὶ) παίδων ὕβρεις ἀνεκλείπτους ἐκάσους καθεσάναι. Verisimillimum est scribam in describendo unum versiculum omisisse, neque id postea animadvertisse. In initio orationis ὑπὲρ Εὐξενίππου videbis versiculum unum incuria praetermissum deinde in ora libri suppletum, et in omnibus Codd. Mss. frequens hoc est errandi genus.

In vicinia legitur vs. 116. Φανερόν δ' ἐξ ἄν ἀναγκαζόμεθα καὶ νῦν ἔχειν. Verbi ἔχειν vix prima litterula E in Cod. superest cum quatuor litterarum lacuna. Quamquam non facile aliud quid expleveris, tamen ἔχειν non est satis sententiae accommodatum. Aptius esset Φέρειν aut simile quid. „ex iis quae vel nunc *ferre* ac *pati* cogimur.” In his quod primum exemplum ponit vitium concepit. Edidit BAB. θυσίας μὲν ἀν-

θράποις γεγενημένας ἐφορᾶν. Cod. ΓΕ . . . ΜΕΝΑΣ. id est γενομένας, quamobrem γιγνομένας recepi, id quod res ipsa flagitat et vel ipsum καὶ νῦν quod praecedat. Equis enim potest ἐφορᾶν τὸ γεγενημένον τε καὶ παρεληλυθός; Ridiculum est. Scriba de more dederat ΓΕΙΝΟΜΕΝΑΣ, ut alibi ΓΕΙΝΕΤΑΙ et sim. Ut omnes Veteres pro I producto εἰ ponit ΕΝΤΕΙΜΟΝ scribens et ΠΟΛΕΙΤΑΣ, ΚΡΕΙΝΟΝΤΕΣ, ΤΜΕΙΝ, ΚΑΛΛΕΙΩ, ΚΑΛΛΕΙΟΝΩΝ, ΗΔΕΙΟΝ et sim., sed non constat homo indoctus sibi et ΠΟΛΙ pro πόλει scribit et ΤΒΡΙΣ pro ὕβρεις et ΟΙΚΙΑΙ pro οἰκεία, et contra ΔΤNAMEΙΝ pro δύναμιν. Non est igitur ulla dubitatio quin ille ΓΕΙΝΟΜΕΝΑΣ scripserit et nobis γιγνομένας sit scribendum.

Vs. 119. καὶ τοὺς τούτων οἰκέτας) Cod., in quo saepe ΤΟΤ pro τοὺς legitur, articulum male omittit, quem de meo addidi. Post pauca κρίνομεν pro κρίνοιμεν corrigendum esse supra admonui.

Vs. 125. Τὴν τῶν στρατευομένων ἀρετὴν) Inserui τῶν in Cod. perperam omissum. Idem requirebat ΒΑΒ.

Vs. 127. πλείους δὲ μάχας ἠγωνίσθαι διὰ μιᾶς στρατείας ἢ τοὺς ἄλλους πάντας πληγὰς λαμβάνειν ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ) Arena sine calce. Exime πληγὰς λαμβάνειν et sana erunt omnia. Dicam unde ista nata esse suspicer: nempe ex ditto-graphia et scioli interpolatione. Nihil ferme differunt in libris vetustis ΠΑΝΤΑΣ et ΠΛΗΓΑΣ. In Euripidis Ione vs. 1580. Ὅπλητες Ἀργαδῆς τ' abierunt in ὁ πάντες ἀργαλῆς τε, et passim ΑΝ et ΑΗ permiscentur. Itaque postquam sic πληγὰς irrepsit, supervenit nescio quis qui fulcrum λαμβάνειν de suo supposuit. I nunc et venerare vetustos libros ante XVI saecula scriptos. In eodem mox scriptum esse videbis ΠΑΡΕΠΑΡΛΗΛΥΘΟΤΙ pro παρεληλυθότι, et ΤΠΕΡΜΕΜΝΗΚΕΝΑΙ pro ὑπομεμενηκέναι, et alia plurima eiusdem modi.

Vs. 148. διὰ τοι τούτους πατέρες ἔνδοξοι) Cod. pro τοι exhibet ΤΟΤ, quod resecurit ΒΑΒ. Ego ne oratio esset ἀσύνδετος, quod non fert loci natura, lenissime in τοι refixi.

Vs. 151. παῖδες ἐφῶδιον εἰς τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοϊαν τὴν τῶν οὐκ ἀπολωλότων κτέ.) Cod. ΔΗΜΟΝΕ . . . | ΑΝ, unde ΒΑΒ. elicuit τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐμένηϊαν, immemor

εὐμένειαν Deorum esse erga homines. Vera scriptura εὐνοιαν erat ante pedes.

Vs. 154. ἀλλὰ τῶν τὸ ζῆν εἰς ἀμείνω τάξιν μετηλλαχότων) Cod. ΙΣΑΙΩ . . ΩΝΤΑΞΙΝ, ut videtur, sed fieri potest ut ΙΣΑΜΕ . . scriptum fuerit. BAB. τὸ ζῆν εὐδαιμόνων τάξιν μετηλλαχότων. Videor mihi reperisse ipsam Oratoris manum εἰς ἀμείνω τάξιν, quod et optime Graecum est, et rei egregie convenit, et cum verbis τὸ ζῆν μετηλλαχότων rectissime coniungitur. Perinde bene dicitur εἰς ἀμείνω τάξιν et εἰς κρείττω τάξιν: eodem sensu dicitur εἰς ἀμείνω μοῖραν μεταλλάττειν et λαγχάνειν μοίρας ἀμείνονος. In Codice ΙΣ pro εἰς esse scriptum nemo mirabitur: dedimus paulo ante huius erroris exempla. Ne ἀμείνων τάξιν quidem mirabitur quisquam in libro tot mendis obsito. In eadem pagina occurrit ΤΟΒΙΩΝ pro τὸν βίον et ΜΕΝΠΟΛΛΩΝΧΡΟΝΩΙ pro μὲν ἐν πολλῶ χρόνῳ et ΚΑΡΟΣ pro κειρός. Plane idem mendum in Cod. manifestum tenetur vs. 204. οὐκ ἐλάττω γὰρ ἐκείνων ἔργα διεπράξεντο ἀλλ', εἰ δέον εἰπεῖν, καὶ μείζω, ubi diserte scriptum est ΜΕΙΖΩΝ. Si quis ipsum Codicem iterum excutiet suspicor ΙΣΑΜΕ . . ΩΝ esse proditurum: itaque εἰς ἀμείνω τάξιν recepi.

Vs. 155. εἰ γὰρ ὁ τοῖς ἄλλοις ἂν ἀλγεινότατος θάνατος τούτοις ἀρχηγὸς μεγάλων ἀγαθῶν γέγονε, πῶς τούτους οὐκ εὐτυχεῖς κρίνειν δίκαιον κτέ.) Etiam hoc loco mihi contigit esse tam felici, ut ipsam Oratoris manum in lucem vitamque revocarem. Ex Cod. affertur: ΕΙΓΑΡ . . . ΣΑΜΟΙ . ΩΝ | ΑΝΕΙΝ . . . ΤΟΣΘΑΝΑΤΟΣ, unde BAB. exsculpsit: εἰ γὰρ δὴ τις ἀμοιβῶν ἂν εἴη τόπος θάνατος τούτοις ἀρχηγὸς μεγάλων ἀγαθῶν γέγονε, notabile exemplum lectionis ἀδιανοήτου, quales multae ex locis lacunosis extundi solent, ex quibus nemo umquam quidquam sani eliciat. Haec igitur sunt quae ab initio dicebam acuto lectori nil nisi fastidium et nauseam parere. M male lectum est pro ΛΛ et ΑΝ pro ΑΛΓ, caetera sana sunt, et sponte hinc emicat vera scriptura quam revocavimus. Non potest igitur Editori sat magna haberi gratia quod ipsum Codicem fidelibus oculis philologorum subiecerit. Caeterum quod refert Editor supra ΠΩΣ duas litterulas, ΓΑ ut videtur, scriptas esse, unde γάρ inseruit, fallitur. Neque enim

quidquam est supra scriptum, et nihil omnino desideratur re-
perta semel vera scriptura eorum, quae praecedunt. Inchoa-
tur enim apodosis sic: πῶς τούτους οὐκ εὐτυχεῖς κρίνειν δίκαιον
κτέ.

Non fero post pauca vs. 160. καὶ τότε μὲν ἐν πολλῷ χρόνῳ
καὶ διὰ πολλῶν κινδύνων τὴν ἀρετὴν ἀπέδειξαν, nam quid,
quaeso, est ἀποδείκνυμι τὴν ἀρετὴν? Emendandum arbitror
τὴν ἀρετὴν ἀπεδείξαντο, et est in Cod. duabus litterulis locus
vacuus. Usitatus esse scio τὴν ἀρετὴν ἐπιδείκνυσθαι, sed ha-
bet tamen ἀποδείκνυμι in tali re satis certam fidem, sed
ἀποδείκνυμι pariter et ratio et usus respuunt. Usum compo-
siti ἀποδείκνυμι τὴν ἀρετὴν firmissime stabiliunt verba Hype-
ridis vs. 135: Ἄρ' οὐ διὰ τὴν τῆς ἀρετῆς ἀπόδειξιν εὐτυχεῖς
μᾶλλον ἢ διὰ τὴν τοῦ ζῆν ἀπόλειψιν ἀτυχεῖς νομισέον; κτέ.
in quibus arte quaesita inest paronomasia.

Quod continuo sequuntur vs. 161. οὐν δ' ἀπὸ ταύτης ***
γνωρίμους πᾶσι καὶ μνημονευτοῦς δι' ἀνδραγαθίαν γεγονέναι. Τίς
γὰρ καιρὸς, ἐν ᾧ τῆς τούτων ἀρετῆς οὐ μνημονεύσομεν; in his
omisi vocabulum unum, quod neque legere potui neque emen-
dare neque explere. BAB. sibi visus est videre ΑΞΑΘΗΝ dein-
de correctum in ΑΞΑΘΑΙ, et substituit ἀρξασθαι sine ullo
sensu, ut vides. In notula subiecta ἀξιωθῆναι hariolatur. Diu
et multum frustra quaesivi. Λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. Praeterea
BAB. ita syllabas divisit ut scriberet: γέγονε. ναί· τίς καιρὸς
κτέ. Cod. vitiose exhibet ΤΙΣΚΑΡΟΣ, in quo latet id quod
reposuimus τίς γὰρ καιρὸς. In talibus γὰρ omitti non potest.

Accedo ad locum prope conclamatum et depositum vs. 172
sqq., in quo tamen exigua quaedam spes salutis superest. Ap-
ponam verborum lacinias in Codice superstites cum lacunarum
supplementis:

ΑΠΑΣΙΝΚΑὶ λόγοις καὶ ὦι
ΔΑΙΣΕΠΑινεῖν. Ἐπ' ἀμφο
ΤΕΡΑΓΑΡΕξέσαι ὕμνεῖν
ΠΕΡΙΑΕΩΣθένους
ΚΑΙΤΩΝΤελευτησάντων
ΕΝΤΩΙΠΟΛέμωι. Εἰ μὲν γὰρ
ΗΔΟΝΗΣΕΝεκεν ὕμνήσ
ΟΥΣΙΝΤΑΣΤοιούτας καρ

ΤΕΡΙΑΣΤΙΓΕνοιτ' ἂν τοῖς Ἑλ
ΛΗΣΙΝΗΔΕΙου ἢ ἔπαινος τῶν
ΤΗΝΕΛΕΤΘΕΡΙΑν παρασκευα
ΣΑΝΤΩΝΑπὸ τῶν Μακεδὸ
ΝΩΝΕΙΔΕ ὠφελείας ἔνε
ΚΕΝΗΤΟΙΑδε ἀνάμνησις

γίνονται, τίς ἂν λόγος ὠφελήσειεν μᾶλλον τοὺς ἀκούοντας κτέ.
In his nonnulla, uti vides, ex ipsa sententiae compositione
satis certa sunt, veluti εἰ μὲν γὰρ ἠδονῆς ἔνεκεν, et quod ei re-
spondet εἰ δὲ ὠφελείας ἔνεκεν. Satis etiam certum est τί γέ-
νοιτ' ἂν τοῖς Ἑλλησιν ἠδίου, de more scriptum ἠδειον. Alia
poterunt etiam melius constitui ab aliis, quibus me ad verum
reperendum viam aperuisse iuvabit. Quod autem unus versi-
culus est caeteris brevior: περὶ Λεωσθένους, sciendum est saepe
in Codice versus tantum dimidiatos perscribi, neque quidquam
excogitari potest quod inter Λεωσθένους et καὶ τῶν τελευτησάν-
των ἐν τῷ πολέμῳ sat commode medium interponatur. Ba-
bingtoni supplementa commemorare non attinet praeterquam
ἀπὸ τῶν Μακεδόνων, quod ab illo repertum verissimum esse
arbitror et adscivi.

In sqq. vs. 177. τίς ἂν λόγος ὠφελήσειεν μᾶλλον τὰς τῶν
ἀκούοντων ψυχάς; Codex ΑΚΟΤΣΟΝΤΩΝ exhibet, quod non
tantum barbarum est, sed etiam plane absurdum. Nulla um-
quam fuit oratio neque erit, quae prodesse possit animis eorum
qui eam *sint audituri*, id est quae prosit etiam *priusquam au-
dita sit*. Sunt homines et fuerunt aut adulescentes aut stulti
qui etiam prius quam audiverint quidquam admirantur et plau-
dunt, sed ea oratio eorum animis nihil profuit. Vide quo
delabantur ii qui Codicum scripturas *omnes* insano studio tue-
antur ac defendant. Babington, qui ἀκουσόντων damnare non
audet, eadem pagina veritatis viribus coactus est ΛΟΓΟΙΣ
mutare in λοιπῶς, ΦΕΝΕΡΟΝ in Φανερόν, ΩΟΜΕΘΑ in οἰό-
μεθα, ΣΤΡΑΣΑΝΤΑΣ in στρατεύσαντας, ΟΙΚΙΑΙ in οἰκεία, ΕΧ-
ΘΟΥΣ in ἐχθρούς, ΑΤΟΥΤ in ἄδου, ΜΕΙΖΩΝ in μείζω, et
ΠΡΟΣΕΙΛΟΝΤΟ in προείλοντο. Itaque nemo reformidet vs. 178.
suadente sententia pro τοῦ τὴν ἀρετὴν ἐγκωμιάσαντος reponere
praesens ἐγκωμιάζοντος.

Venio nunc ad locum unum omnium pessime a librariis pri-

mum, deinde ab Editore mulcatum. Hyperides dicendi aestu incensus παρακεκινδυνευμένον argumentum arripit vs. 179. „*apud nos, inquit, et reliquos omnes homines illorum laus et gloria vigebit,*” ἐν ἄλλου δὲ λογισασθαι ἄξιον τίνες οἱ τὸν ἡγεμόνα δεξιωσόμενοι τὸν τούτων. Deinde haec est Codicis apud BAB. scriptura: ΑΡΟΥΚΑΝΩΜΕΘΑ | ΟΤΑΝΛΕΩΣΘΕΝΗΔΕΞΙΟΤ | ΜΕΝΟΥΣΚΑΙΘΑΤΜΑΖΟΝΤΑΣ | ΤΩΝΔΕΗΓΟΡΜΕΝΩΝΚΑΙ | . ΟΥΜΕΝΟΥΣΤΟΤΣΕΠΙΣΤΡΑ | ΤΕΙΑΝΣΤΡΑΣΑΝΤ.ΣΩΝ | ΟΥΤΟΣΑΔΕΛΦΑΣΠ.ΑΞΕΙΣ κτέ. unde haec BAB. elicit: Ἐρ’ οὐκ ἂν οἰόμεθα ὄρᾶν Λεωσθένη δεξιουμένους καὶ θυμαζόντας τῶν διειργασμένων καὶ τοῦ μένους τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας; ὧν οὗτος ἀδελφὰς πράξεις κτέ. Haecine pro Graecis edi in Bentleii et Porsoni patria! Leviter doctum hominem ex Burnovii disciplina profectum talia lusisse putes. Dicam primum quid in Codice scriptum esse videatur pro ΤΩΝΔΕΗΓΟΡΜΕΝΩΝ ΚΑΙΟΥΜΕΝΟΥΣ: nempe ΤΩΝΔΕΗΓΟΤΜΕΝΩΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ. Et ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ quidem disertissime scriptum est: ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ pro ΗΓΟΡΜΕΝΩΝ proditurum esse suspicor, si quis eum locum oculis exercitatis et eruditatis aliquando iterum exploraverit. Haec quoque sunt vitiosa et corrupta, sed ad verum indagandum et deprehendendum recta ducunt. Quemadmodum enim ΤΟΤΣΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΝΣΤΡΑΣΑΝΤΑΣ a dormitante scriba exaratum est pro τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας, ut res ipsa clamat, sic ΤΩΝΔΕΗΓΟΥΜΕΝΩΝΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ oscitanter scriptum est pro τῶν ἡμιθέων καλουμένων τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας. Hyperides enim ex omni heroum numero eos tantum commemorat, qui bello Troiano interfuerunt, et quum posset dicere: Τῶν ἡρώων τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας, ornatus dicere maluit: τῶν ἡμιθέων καλουμένων τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας. Quam recte hoc fecerit si quis forte dubitaret, ipsis verbis Socratis (in Platonis Cratylo p. 398. C.) ex eo quaerem: οὐκ ἴσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες; Et Graeci quidem omnes hoc probe sciebant, ut qui ineunte aetate memoriter edidicerant Hesiodi Ἔργα καὶ Ἡμέρας, in quibus legitur vs. 158:

ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται
 ἡμίθεοι.

Plane eodem modo loquitur Socrates apud Platonem in Apolog. p. 28. C. τῶν ἡμιθέων ὅσοι ἐν Τροίᾳ τετελευτήκασιν. Itaque verbum non amplius addo.

In iis, quae praecedunt, vs. 182. quod BAV. dedit: ἄρ' οὐκ ἂν οἰόμεθα ὄρᾶν Λεωσθένη δεξιουμένους καὶ θκυμάζοντας κτέ. optime οἰόμεθα pro ᾠόμεθα correctum esse videri supra diximus. Sed non placet OTAN in ὄρᾶν refictum, namque ea est sententiae forma et compositio, ut appareat aliquid dici oportere de iis, qui Leosthenem in orco salutarent colerentque. Namque ut recte dicitur in tali re *videre mihi videor*, et Graece ὄρᾶν μοι δοκῶ (vid. Bentl. ad Horat. Carm. II. 1. vs. 21), sic plane absonum est „*Nonne me visurum arbitror.*” Itaque in Φοιτᾶν incidi, ut dixerit Orator: „*Nonne frequentes adfore putamus!*” Post pauca ΔΙΗΝΕΓΚΕΩΣΤΕ in Codice est pro διήνεγκεν ᾤσε. Nempe in libris vetustissimis et τὸ προσηγεγραμμένον I et littera N scribarum arbitrato temere passim aut abundat aut omissa est. Praesertim N solent importunum addere in vocabulorum exitu, cuiusmodi est vs. 142. οὐδ' ἐπὶ τοῖς κολακεύουσιν τοὺς δυναστὰς καὶ διαβάλλουσιν τοὺς πολίτας. In poëtarum locis haec omnia sedulo corriguntur, ubi metro nocent: in Oratoribus caeterisque corrigenda sunt, ubi offendunt aurem. Libris tantumdem, credo, tribuendum est et in his et in illis.

Vs. 192. λέγω δὴ τοὺς περὶ Μιλτιάδην καὶ Θεμιστοκλέα) Cod. . ΕΓΩΔΗ amissa una littera. BAV. ἐγὼ δὴ, sine sensu. Perspicuum est λέγω δὴ scribi oportere, et verba quae praecedunt τῶν μετ' ἐκείνους μὲν γεγενημένων, ἄξια δὲ τῆς ἐκείνων ἀρετῆς διαπεπραγμένων non ad heroes ex bello Troiano, sed ad Miltiadem et Themistoclem esse referenda. Quod quia sat commode servata vulgata scriptura fieri non potest, subit animum suspicio pauca quaedam in praecedentibus scribarum negligentia interiisse. Repetitum in vicinia ἀνδρῶν suspicor peperisse lacunam, librarii oculis a priore ad posterius delabentibus. Si hariolari licet, huiusmodi quid Hyperides dixisse potuit: μετὰ τῶν συνθαπτομένων νῦν αὐτῶ ἀνδρῶν, (οἵτινες τὰς ἀρετὰς ἐξήλωσαν τῶν πάλαι ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν) τῶν μετ' ἐκείνους μὲν γεγενημένων, ἄξια δὲ τῆς ἐκείνων ἀρετῆς διαπεπραγμένων. λέγω δὴ τοὺς περὶ Μιλτιάδην καὶ Θεμιστοκλέα καὶ τοὺς ἄλλους κτέ.

Sic certe omnia commodè intelliguntur et optime procedunt: contra e vulgata scriptura numquam te expedies.

Vs. 199. οἶμαι δὲ καὶ — Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα οὐδένας οὕτως αὐτοῖς οἰκειότερους ἢ ὑμῖν εἶναι νομίζειν) salebrosus hic locus est, cuius et scriptura incerta est et sententia impedita. In Codice est ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑΟΥΘΕΝΟΥΣΟΥΤΤΩΣ | ΑΤΤΟΙΣΟΙΚΕΙΟΤΕΡΟΥΣΤΜΕΙΝΕΙΝΑΙΝΟΜΙΖΕΙΝ. BAB. Ἀριστογείτονα οὐδ' ἐκείνους οὕτως αὐτοῖς οἰκίους ἢ ὑμῖν εἶναι νομίζειν, quae quid sibi velint non assequor. In ΟΥΘΕΝΟΥΣ suspicor οὐδένας latere. Vetus scribarum error est οὐθείς et οὐθέν pro οὐδαίς et οὐθέν ex usu loquendi sequiorum substituere, et pluralis οὐδένες etiam alio huius orationis loco indoctum scribam in errorem impulit vs. 103. οὐδένες γὰρ πῶποτε τῶν γεγυνότων οὔτε περὶ καλλιόνων — ἠγωνίσαντο, ubi pro οὐδένες librariorum turpi errore ΟΥΔΕΝΟΣ scripsit. Sed nondum sic locus perpurgatus est, quem aliorum acumini commendo. Vicina οὐδὲ ἐκείνοις ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις πλησιάσειαν ἐν ἄδου augent etiam molestias. Qui sint ἐκεῖνοι non apparet. Sed multum abest ut illa lectio certa sit. Perspicue cernuntur ΟΥΔΕ . . . | ΝΟΙΣΑΝΜΑΛΛΟΝ, tres litterulae post ΟΥΔΕ aciem meam fugiunt. Intelligerem οὐδὲ ἐτέροις ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις πλησιάσειαν. Optativus πλησιάσειαν mirifice admodum infertur, sed non est veri dissimile mutata una litterula infinitivum restitui oportere cum vocula ἂν de more repetita: πλησιάσαι ἂν. Caeterum, ut dicam aperte quod sentiam, Hyperides in hac parte orationis in argutias quasdam irretivit sese, quae mihi quidem vehementer frigent. Dedit coronae aliquid, quod facile ferimus, sed non ut in iis intentissima cura perscrutandis lubenter multum operae et studii ponamus. Epilogus contra apud Stobaeum servatus et verbis et sententiis splendet et omni labe vacuus est. Post eum locum nihil aliud Orator addidit praeter pauca verba solemnia in hanc sententiam: νῦν δὲ ἤδη πάντες κοινῇ κατὰ τὸν νόμον τοὺς τετελευτηκότας ἀπολοφύραμενοι ἄπιτε.

Operae pretium nunc mihi facturus videor, si vetustissimi libri scripturas manifesto vitiosas omnes sub unum conspectum ponam, iisque spicilegium quoddam interponam animadversionum ἐκ τῶν δευτέρων Φροντίδων mihi subnatarum.

In Orationis prooemio omisi paucas quasdam verborum lacini-
nias, unde nihil extundi posse videbatur. Unum tamen est
quod inde cum aliqua veri specie elicias. Superest:
ΟΝΠΩΚΑ | ΟΓΑΚΕΝ, litterae O dimidia pars
tantum exstat, et Γ quod sequitur male scriptum pro P suspi-
cor, unde emergit: οὐδὲν ἔργον πω κάλλιον (κάλλιον) ἔδρακεν
nempe ὁ πᾶς χρόνος aut ὁ χρόνος ὁ σύμπαρ, quorum verborum
manifesta vestigia exstant paulo ante: ΡΟΝΟΟ . . .
Quis nescit nobilissimum Simonidis epigramma (apud Diodorum
Sic. XI. 62 et alibi servatum) in Cimonis duplicem victoriam
ad Mycalen:

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχρα πόντος ἔκρινε
καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει
οὐδὲν πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένητ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.

His igitur adiutus aliquis plura exsculpat. vs. 6. pro ἐλάττω Cod.
vitiose ΕΛΑΤΤ(ω) et vs. 7. pro γεγενημένων habet ΓΕΓΕΝΝΗ-
(μ έν ω ν). vs. 7. ΠΑΛΙ exhibet pro πάλιν. vs. 10. ΟΤΓΑΙΕΤΟΙΣ
pro οὐ γὰρ ἐν τοῖς. vs. 11. ΤΩΝΕΙΝΑΙΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ: recte ΒΑΒ.
emendavit ἐκεῖ πεπραγμένων vs. 12. ΕΠΑΙΝΕΙΝΗΝΜΕΝΠΟΛΙΝ
pro ἐπαινεῖν τὴν μὲν πόλιν. vs. 13. ΚΑΛΛΙΩ: sic semel scribit:
alias de more ΚΑΛΛΕΙΟΝ, ΚΑΛΛΕΙΟΝΩΝ, ΗΔΕΙΟΝ cet. vs. 14.
ΑΝΔΡΕΙΑΣ: constanter emendate scribit, non ἀνδρίας. vs. 16.
ΔΙΑΑΜΦΟΤΕΡΑ pervulgato errore pro δι' ἀμφότερα. vs. 17.
ΤΗΠΟΛΙΕΓΕΝΕΤΟ pro τῇ πόλει. vs. 18. ΠΟΛΕΙΤΑΙΣ. vs. 20.
ΤΩΜΑΚΡΟΛΟΓΕΙΝ pro τῶι. vs. 22. ΟΤΚΩΚΝΗΣΩ pro οὐκ ὀκνή-
σω vs. 23. ΠΑΣΑΝΠΑΣΑΝ pro πᾶσαν. vs. 24. (τ)ΡΕΠΟΝ pro
τρόπον. vs. 27. (τουσ)ΜΕΝΚΑΚΟΥΚΟΛΑΖΟ(υσ α) pro κακούς.
vs. 28. ΔΙΚΑΙΟΣ pro δικαίους. vs. 33. ΠΡΩΤΟΝ pro πρώτου. vs.
35. ΤΟΜΕΝΑΛΛΟΥΣ pro τὸν μὲν γὰρ ἄλλους. deinde ΤΙΝΟΥΣ
dedit sed statim ΤΙΝΑΣ correxit vs. 36. Σ.ΝΣΤΝΕΛΗΑΥΘΟΤΕΣ
pro συναληλυθότες. vs. 37. ΤΟΥΤΩΝΜΕΝ pro τοῦτον μὲν. deinde
ΑΝΤΡΑ statim correxit ΑΝΔΡΑ. vs. 38. ΤΟΥΛΟΓΟΥΠΟΙΟΥ-
ΜΕΝΟΝ pro τοὺς λόγους ποιούμενος. vs. 42. ΕΠΕΔ(ε υ θ σ α ν).
ΒΑΒ. optime ἐπαιδεύθησαν explevit. vs. 44. ΙΝΑΑΝΔΡΕΣ pro ἴν'
ἄνδρες. vs. 45. ΓΕΓΕΝΝΗΜ(ε ν ο υ σ) pro γεγενημένους, sed. vs. 49.
ΓΕΓΕΝΗΤΑΙ pro γεγέννηται et ΤΗΠΑΤΡΙΤΙ pro τῇ πατρίδι.
vs. 52. ΔΩΡΟΔΟΝΟΥΤΩΝ pro δωροδοκούντων. vs. 54. ΤΗΝ-

ΔΟΛΛΑ(δα) pro τὴν δ' Ἑλλάδα. vs. 55. (επεδ)ΩΚΕΝΜΕΝΕ-
 ΝΑΥΤΟΝ pro ἐπέδωκεν ἑαυτὸν μὲν. vs. 57. ΔΥΝΑΜΙΝΣΤΗΣΑ-
 ΜΕΝΟΣ pro δύναμιν συνησάμενος, mox ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ dederat sed
 statim ΠΟΛΕΙΤΙΚΗΣ correxit. vs. 59. ΕΥΒΟΕΑΣ pro Εὐβοᾶς. vs.
 60. ΜΑΧΟΜΕΝΟΤΣ pro μαχόμενος. vs. 61. ΚΑΤΑΛΛΑΒΩΝ
 pro καταλαβών. vs. 64. ΝΙΚΗΣΑΣ constanter sic scribit: nus-
 quam ΝΕΙΚΗ aut ΝΕΙΚΑΝ. vs. 70. ΟΥΓΗΝ pro οὐκ ἦν. vs. 75.
 ΘΕΙΣΙΝ pro τεθεῖσιν. vs. 76. ΥΠΟΛΑΒΗ pro ὑπολάβη. mox
 ΠΟΛΙΤΩΝ non ΠΟΛΕΙΤΩΝ. vs. 77. ΛΕΩΣΘΕΝΗΜΕΝ pro
 Λεωσθένη μόνον. vs. 84. ΤΑΣΕΝΑΥΤΩΝ pro τὰς ἑαυτῶν. vs. 86.
 ΤΗΡΑΥΤΩ(ν) pro ὑπὲρ αὐτῆς. vs. 91. ΑΚΡΟΠΟΛΙΝΕΞΑΥΤΗΣ
 pro ἀκρόπολιν αὐτῆς. vs. 92. ΤΑΤΕΣΩΜΑΤΑ pro τὰ δὲ σώματα.
 vs. 95. ΠΑΡΕΙΧΕΤΟΛΜΑ pro παρείχε τόλμαν. vs. 97. ΣΥΝΒΕ-
 ΒΗΚΕΙΗΣ pro συμβέβηκεν ἤς. vs. 101. ΓΕΝΗΣΟΝΤΑΙΚΑΙΤΗΣ-
 ΤΟΤ sed καίτηστού punctis notata sunt ut inducenda. Librarii
 oculus aberraverat ad vs. 102. ἀθροισθήσονται καὶ τῆς τούτων ἀρε-
 τῆς. vs. 103. (ο)ΥΔΕΝΟΣ pro οὐδένες. vs. 104. ΚΑΛΛΕΙΟΝΩΝ.
 vs. 107. ΚΡΕΙΝΟΝΤΕΣ. vs. 108. ΕΥΤΟΞΙΑΝ statim correctum
 ΕΥΔΟΞΙΑΝ et mox ΙΔΙΟΝ correctum ΑΙΔΙΟΝ. vs. 110. ΝΟΜΙ-
 ΖΟΙΜΕΝ pro νομίζομεν, et ΑΓΩΝΙΑΣΑΜΕΝΩΝ pro ἀγωνισα-
 μένων. vs. 112. ΤΩΙΤΟΥΤΩΙΤΡΟΠΩΙ pro τῷ τούτου τρόπῳ.
 vs. 113. ΣΥΝΕΛΟΝΤΑΙ pro συνελόντι. vs. 114. ΔΥΝΑΜΕΙΝ pro
 δύναμιν. vs. 115. ΜΕΤΕΓΥΝΑΚΩΝ pro μήτε γυναικῶν. mox
 ΤΒΡΙΣ pro ὕβρεις. vs. 116. ΕΞΤΩΝ pro ἐξ ὧν, et ΑΝΑΓΚΑΖΟ-
 ΜΕΣΘΑ pro ἀναγκάζομεθα, et ΓΕ(ινομ)ΕΝΑΣ pro γιγνομένας.
 vs. 119. ΚΑΙ(τ)ΟΥΣΤΩΝΟΙΚΗΤΑΣ pro καὶ τοὺς τούτων οἰκέτας.
 vs. 121. ΤΑΠΡΟΣΘΕΟΥΣ. supra ΠΡΟΣ est signum omissionis.
 Supplevi πρὸς τοὺς θεοὺς, quia sequitur τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.
 vs. 121. ΑΝΗΡΗΤΑΙ pro ἀνήρηται. vs. 123. ΟΣΩΔΕΙΝΟΤΕΡΑ
 pro ὄσσοι, et ΠΡΟΔΟΚΟΜΕΝΑΝ pro προσδοκόμεν' ἄν. vs. 124.
 ΚΡΙΝΟΙΜΕΝ pro κρίνομεν, et ΤΟΣΟΥΤΩ pro τοσοῦτοι. vs. 125.
 ΟΔΕΜΙΑ pro οὐδεμία. vs. 125. ΤΗΝΣΤΡΑΤΕΤΟΜΕΝΩΝ pro τὴν
 τῶν στρατευομένων. vs. 126. ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΗΣ recte scriptum est,
 quamquam ΒΑΒ. ex Cod. afferat ΓΕΓΕΝΝΗΜΕΝΗΣ, mox vitiose
 ΕΝΗΤΕ pro ἐν ἧ γε. vs. 127. ΑΝΑΓΚΑΙΩΝΗ pro ἀναγκαιῶν ἦν.
 vs. 129. ΠΑΡΕΠΑΡΑΗΛΑΤΘΟΤΙ pro παρεληλυθότι. vs. 131. ΤΗΡ-
 ΜΕΜΝΗΚΕΝΑΙ pro ὑπομνησκέναι, vs. 132. (κρ)ΑΤΡΙΑΣ pro
 καρτερίας. vs. 133. ΤΟΥΠΟΛΕΙΤΑΣ pro τοὺς πολίτας. vs. 134.

ΤΩΙΤΟΥΤΩ pro τῷ τοιούτῳ. vs. 135. ΑΡΟΤΟΥΔΙΑ pro ἄρ' οὐ διά. vs. 139. ΑΝΕΥΤΗΣΑΤΤΟΝ pro ἄνευ τῆς αὐτοῦ. vs. 140. ΟΓΑΡΑΝΔΡΟΣ pro οὐ γὰρ ἄνδρς. Percommodē Babington attulit e Stobaei Floril. LXXIV. 35. Ὑπερείδου Φοβητέου οὐκ ἄνδρς ἀπειλὴν ἀλλὰ νόμου Φωνήν. Stobaeus Hypericis orationem ipsam non legit, sed locum ab alio excerptum alicubi reperit, et sic potuit ea verba ad γαμικὰ παρρηγιέματα referre. Putavit, credo, ἄνδρς ἀπειλὴν esse *mariti minas*. vs. 143. ΤΟΤ-ΠΟΛΕΙΤΑΣ pro τοὺς πολίτας. vs. 146. ΤΟΤΕΙΣΤΟΝΑΠΑΝ-ΤΑΧΡΟΝΟΝΦΟΒΟΥΣ pro τοὺς εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον φόβους. vs. 148. ΔΙΑΤΟΥΤΟΥΤΟΥΣ pro διὰ τοι τούτους. vs. 149. ΠΕΡΙΒΛΕΠΟΙ pro περιβλεπτοί. vs. 149. ΓΕΓΟΝΑΣΙΑΔΕΛΦΩΝ pro γεγόνασιν ἀδελφῶν. vs. 151. ΕΙΦΟΤΙΟΝ statim correctum Ε(ΦΟ)ΔΙΟΝ vs. 152. ΑΠΩΛΩΛΟΤΩ(Ν) pro ἀπολωλότων. vs. 153. ΤΟΒΙΟΝ pro τὸν βίον. vs. 154. ΙΣΑΙΩ..ΩΝΤΑΞΙΝ pro εἰς ἀμείνω τάξιν. vs. 158. ΚΑΛΛΕΙΩ. vs. 160. ΤΟΤΕΜΕΝΠΟΛΛΩΝΧΡΟ-ΝΩΙ pro τότε μὲν ἐν πολλῷ χρόνῳ. vs. 161. ΤΗΝΑΡΕΤΗΝΑΠΕ-ΔΕΙΞΑΝ pro τὴν ἀρετὴν ἀπεδείξαντο. vs. 162. ΜΝΗΜΟΝΟΝΕΤ-ΓΟΥΣ pro μνημονευτούς et ΔΙΑΑΝΔΡΑΓΑΘΙΣΑΝ pro δι' ἀνδρα-γαθίαν. vs. 163. ΤΙΣΚΑΡΟΣ pro τίς γὰρ καιρός. vs. 164. ΕΝΤΕΙ-ΜΟΤΑΤΩΝ. vs. 169. ΠΑΡΑΠΟΙΑ pro παρὰ ποίᾳ. vs. 175. ΗΔΕΙ(ΟΝ) pro ἥδιον. vs. 177. ΓΕΙΝΕΤΑΙ pro γίγνεται. vs. 178. ΑΚΟΥΣΟΝΤΩΝ pro ἀκούστων. vs. 179. ΕΓΚΩΜΙΑΣΟΝΤΟΣ pro ἐγκωμιάζοντος. vs. 179. ΠΑΡΗΜΕΙΚΑΙΤΟΙΣΛΟΓΟΙΣ pro παρ' ἡμῖν καὶ τοῖς λοιποῖς. vs. 181. ΦΕΝΕΡΟΝ pro Φανερόν. vs. 182. ΟΥΚΑΝΩΜΕΘΑ pro οὐκ ἂν οἰόμεθα. vs. 113. ΤΩΝ-ΔΕΗΓΟΡΜΕΝΩΝΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ pro τῶν ἡμιθέων καλουμένων. vs. 184. ΤΟΥΣΕΠΙΣΡΑΤΕΙΑΝΣΤΡΑΣΑΝΤ(Α)Σ pro τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας. vs. 185. ΔΙΗΝΕΓΚΕΩΣΤΕ pro διήνεγκεν ᾧσε. vs. 191. ΓΕΓΕΝΝΗΜΕΝΟΝ correctum ΓΕΓΕΝΝΗΜΕΝΩΝ pro γεγενημένων. vs. 194. ΕΝΤΕΙΜΟΝ. vs. 194. ΕΝΔΟΞΟΝΤΟΝ-ΑΤΤΩΝΒΙΟΝ pro ἔνδοξον δὲ τὸν αὐτῶν βίον. vs. 196. ΤΗΤΩΝ-ΒΑΡΒΑΡΩΝ pro τὴν τῶν βαρβάρων. vs. 198. ΕΝΘΟΙΚΙΑΙ pro ἐν τῇ οἰκίᾳ. tum ΤΟΥΣΕΧΘΟΥΣ pro τοὺς ἐχθρούς. vs. 200. ΚΑΙΤΗΝΠΡΟΣΑΛΛΗΛΟΥΣ pro καὶ τοὺς τὴν πρὸς ἀλλήλους. vs. 201. ΟΥΘΕΝΟΥΣ pro οὐδένας. vs. 202. ΟΙΚΕΙΟΤΕΡΟΥΣΤΜΕΙΝ pro οἰκειότερους ἢ ὑμῖν. vs. 203. ΛΕΩΣΘΕΝΚΑΙ pro Λεωσθένη

καί. vs. 204. ΕΝΑΓΟΥ pro ἐν ἄδου. vs. 206. ΚΑΙΜΕΙΖΩΝ pro
καί μείζω. vs 209. ΠΡΟΣΕΙΛΟΝΤΟ pro προείλοντο

Vides quantum fidei habendum sit libro vetustissimo sedecim abhinc saeculis exarato, et quam sapiant illi qui antiquarum membranarum singulos apices venerabundi exosculentur. Nullum est socordiae et incuriae genus, cuius non sint in tali Codice insignia exempla. Verba sunt omnibus modis corrupta, alia negligenter omissa sunt, alia stulte addita. Itaque subinde sensu vacua sententia est aut hiulca aut absurda. Solebant olim plerique libri mendis cooperti circumferri. Notae sunt Veterum de ea re querelae. Addam iis Longini locum eximium ex Epistola ad Porphyrium, quae legitur in Longini Editione Weiskiana p. 186. κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα τὰ Πλωτίνου, inquit, κέκτημαι δὲ ἡμιτελῶς. οὐ γὰρ μετρίως ἦν διημαρτημένα. Καίτοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ᾤμην ἀναλήψεσθαι τὰ τῶν γραφῶν πταίσματα. τῷ δ' ἦν (ἄρα adde) ἄλλα προυργιότερα τῆς τοιαύτης προεδρείας. Noli putare illa levia scripturae vitia fuisse: sic enim pergit: οὐκ οὐκ ἔχω τίνα χρῆ τὸν τρόπον αὐτοῖς ὀμιλῆσαι, καίπερ ὑπερεπιθυμῶν τὰ τε περὶ ψυχῆς καὶ τὰ περὶ τοῦ ὄντος ἐπισκέψασθαι. ταῦτα γὰρ οὐ καὶ μάλιστα διημαρτῆται. Nulla erat emendandi spes nisi ex integrioribus libris: καὶ πάνυ βουλοίμην ἂν, inquit, ἔλθεῖν μοι παρὰ σοῦ τὰ μετ' ἀκριβείας γεγραμμένα τοῦ παρναγνῶναι μόνου εἶτα ἀποπέμψαι πάλιν. Negligebant hoc facere Sosiae et Romae et Alexandriae, unde factum est ut libri mendosi admodum vaeinent. Disertum est Strabonis testimonium, quod ad Hyperidis orationem ὑπὲρ Εὐξενίππου apposuimus lib. XIII. p. 609. Casaub. τὴν Ἀπελλικῶντος βιβλιοθήκην διεχειρίσαντο βιβλιοπῶλαι τινες γραφεῦσι Φαύλοις χρώμενοι καὶ οὐκ ἀντιβάλλοντες, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων συμβαίνει τῶν εἰς πρᾶσιν γραφομένων βιβλίων καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Quam depravata fuerint olim scripta Veterum optime ex Criticorum et Grammaticorum libris cognosci potest. In Dinarchi exemplo, quo Harpocration usus est v. Ἀπρότων. legebatur: ἐμπειρηδικῶν τῶν ζητόρων ὥσπερ ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἀπρότων nihili vocabulum est dormitantis librarii errore natum pro παρόπων, quod locustarum genus est satis notum. Malesana Graeculorum eruditio in ἀπρότων apparet. Alii εἶδος κορχυλίου

comminiscuntur fuisse, alii ἀκρίδων, alii μελισσῶν. Harpocration infelix coniector: μήποτε γραφικὸν ἀμάρτημα, inquit, καὶ δεῖ γράφειν ὡς περ λησῶν. Hoc vero est emendare! Eiusdemmodi exemplum est in ν κλιμάξῃ, ubi Harpocration in suo Dinarchi exemplo legit: ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάξῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους, ubi quum βλιμάξῃ corrigeret nihil aliud ostendit nisi se quid esset βλιμάξειν plane nescire. Vera lectio est κλιμακίξῃ. Itaque libri veteres aut inemendati circumferebantur, aut (quod etiam peius est) ab imperitis correctoribus interpolabantur. In Codice Frederico-Augustano ad finem libri Esdrae subscriptio haec legitur pag. 13: Ἀντεβλήθη πρὸς παλαιώτατον λίαν ἀντίγραφον δεδιορθωμένον χειρὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Παμφίλου, ἕπερ ἀντίγραφον πρὸς τῷ τέλει ὑποσημειώσῃ τις ἰδιόχειρος αὐτοῦ ὑπέκειτο ἔχουσα οὕτως·

Μετελήμφθη καὶ διορθώθη πρὸς τὰ Ἑξαπλᾶ Ὀριγένους. Ἀντωνῖνος ἀντέβαλεν. Πάμφιλος διόρθωσα. In eodem Codice ad librum Esther. subscriptum est pag. 19: Ἀντεβλήθη πρὸς παλαιώτατον λίαν ἀντίγραφον δεδιορθωμένον χειρὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Παμφίλου. πρὸς δὲ τῷ τέλει τοῦ αὐτοῦ παλαιωτάτου βιβλίου, ἕπερ ἀρχὴν μὲν εἶχεν ἀπὸ τῶν Βασιλείων εἰς δὲ τὴν Ἑσθῆρ ἔληγεν, τοιαύτη τις ἐν πλάτει ἰδιόχειρος ὑποσημειώσῃς τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος ὑπέκειτο ἔχουσα οὕτως.

Μετελήμφθη καὶ διορθώθη πρὸς τὰ Ἑξαπλᾶ Ὀριγένους ὑπ' αὐτοῦ διορθωμένα. Ἀντωνῖνος ὁμολογητὴς ἀντέβαλεν. Πάμφιλος διόρθωσα τὸ τεῦχος ἐν τῇ φυλακῇ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ πολλὴν καὶ χάριν καὶ πλατυσμόν· καὶ εἴ γε μὴ βαρὺ εἶπεῖν τούτῳ τῷ ἀντιγράφῳ παραπλήσιον εὐρεῖν ἀντίγραφον οὐ βῆδῖον. Scripta haec sunt in Codice litteris quadratis ΜΕΤΕΛΗΜΦΘΗΚΑΙΔΙΟΡΘΩΘΗ cet., sed descripsi ad nostram consuetudinem. Viden cuiusmodi hi sint correctores. In ipso corrigendi verbo semper peccant, διόρθωσα scribentes pro διάρθωσα et διορθώθη pro διαρθώθη: in perfecto alter διορθωμένα dedit, alter δεδιορθωμένα, ambo vitiose pro διαρθωμένα. Librum *vetustissimum* appellant παλαιώτατον λίαν βιβλίον, vitiose pro παλαιότατον, et λίαν pro πάνυ male ponitur. Saepissime demonstravi in libris istiusmodi antiquam dicendi consuetudinem et veteres verborum formas omnibus modis obscurari et obliterari solere, scribis et sciolis prisca et obsoleta omnia ad suae aetatis morem revocantibus. Harpo-

cration v. ὑποκυδεῖς e Dinarcho attulit: ὑποκυδεῖς γὰρ εἰσιν οἱ τόποι i. e. δίνυροι: sed iam tum ἐν ἐνίοις τῶν ἀντιγράφων vetus et proba lectio in ὑπόκοιλοι erat depravata. Quam saepe Harpocraton antiquas scripturas Demosthenis et aliorum servavit solus, quae ex libris nostris sine vestigio interierunt. Iuvat huiusmodi erroris duo exempla, quia admodum lepida sunt, apponere ex Aeliani Epistolis Rusticis sumpta, quas in nuperrima Hercheri Editione his diebus relegi. In Epist. I. legitur: ἐγὼ δὲ παλαιὸν δὴ τι ἐπιτεθυμημένος αὐτῆς διενόουν τι δρᾶσαι θερμόν. Nemini licet ridere Datidis χίρισμα qui putet ἐπιθυμοῦμαι τιος pro ἐπιθυμῶ Graecum esse. Aelianus, alter Lexiphanes, solet ὑπεράττικα quaedam perinepte Aristophani sublegere. Scripserat ἐπιτεθυμημένος αὐτῆς et sibi mirifice videbatur esse locutus. Ἐπιτύφισθαί τιος, ardere aliquam, legerat in Lysistrata vs. 221.

ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῆ μάλιστά μου.

et ἐπιτεθυμημένος pro ἐκκεκαυμένος Veteres dixerunt, vid. Hesych. v. Ἐπιτεθυμένων. Calamitosum in libris verbum est τύφω, θύψω, ἔθυψα, τέθυμμαι cum compositis ἀποτέθυμαι, ἐξετύφην, ὑπεκτύφω. Ubicumque occurrit aliquam labem concipere solet: — τέθυμμαι depravatur in — τέθυμαι et — τέθυρμαι et — τεθύμμαι. Vid. Hemsterhusium ad Hesych. v. Ἀποτεθυμένοι (ἀποτεθυμμένοι). Apud Hesychium vitiose Ἐκτεθυμένα scribitur et Ἐκτεθύμεθα et Τεθυμένον. Vitiose Ἐκτύψης: ἐκκαύσης, pro ἐκθύψης: vitiose Ἐξήθυψεν: ἐξέκαυσεν pro ἐξέθυψεν: vitiose Ἐπεξέθαυτο: ὑπεκέκαυτο pro ὑπεξετέθυπτο, nam noli viro summo credere ὑπεξέθυπτο aut ὑπέκαυτο non esse barbara. Apud Demosthen. p. 977, 5. ἂν τύφη τις in optimo Cod. S. depravatum est in ὑφῆι, in aliis in ὑφάψη. Non dubitabimus igitur Aeliano reddere suum ἐπιτεθυμημένος αὐτῆς, et accedo ad secundum exemplum eiusdemmodi fraudis. In Epistola VII. rusticus scribit ad scortum urbanum, cui nomen Ὀπώρα: τῆς Ὀπώρας οὖν καταγελάσας τί ἀδικῶ; ἐπεὶ τά τε ἄλλα καὶ ἐφοικὸν εἰς ἔρωτα τὸ ὄνομα καὶ ταῦτα ἀνδρὶ (ἐν) γεωργίᾳ ζῶντι. Nihil minus cupiebat amator rusticus quam τῆς Ὀπώρας καταγελάσαι. Quid igitur? Ipse colliges ex Aristophanis versiculo, qui nostro Lexiphani obversabatur, Pac. vs. 710:

ἄρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,

ὦ δέσποθ' Ἐρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

In Epistolae initio bis scribe λέγει *diceris* pro λέγεις in his verbis: οὐχ ὅτι καλλὴ λέγει εἶναι οὐδ' ὅτι πολλοὺς ἐρασᾶς λέγει ἔχειν διὰ τοῦτο ἐπαινῶ σε. Si Aelianus Graecus, non Praenestinus, fuisset, more Graecorum dixisset: ὅτι σε καλλὴν εἶναι λόγος καὶ πολλοὺς ἐρασᾶς ἔχειν, nunc quae Latine cogitata sunt verbis Graecis vestivit. Forma λέγει pro λέγη non facile elabitur. Nullum credo exstare Codicem Ms. in quo *ubique* servata sit forma, qua Veteres semper et ubique usos esse nunc quidem satis constat. Quid igitur faciemus? Retinebimusne formam sequiorem ubi libri non addicunt? Perinde stultum id est atque illi homini sine teste credere quem saepissime vanum et mendacem esse deprehenderis. Quanto sapientius est ex certa Graecitatis cognitione librarii alias res agentis errores corrigere quam quae satis explorata compertaque sint propter istorum Punicam fidem labefactare et convellere. Ἀκούω habere ἀκούσομαι constat inter omnes, ut γελῶ γελάσομαι. Non minus haec certa sunt quam ἔδομαι et πίομαι et λήψομαι et sim. *sola* in usu esse. Sequioribus placuit ἀκούσω dicere et γελάσω: faex Graecitatis etiam λήψω non fastidivit. Et isti quidem fruuntur quod ament: at si quando ex eorum perversa *συνηθείη* quidquam horum in Veterum scripta irrepserit manifestam fraudem sedulo castigabimus. In his omnibus accuratissime scire oportet quid usus dicendi ferat, quid non ferat. Γελάσομαι et ἀκούσομαι *sola* in usu sunt, ut βοήσομαι et ἄσομαι et βυχιοῦμαι et γνώσομαι, δήξομαι, Φεύξομαι, πλεύσομαι, τρώξομαι, σκάψομαι, ῥοφήσομαι, aliaque complura. Alia autem sunt, quorum utraque forma usu trita est, veluti ἐπαινέσω et ἐπαινέσομαι, ἐγκωμιάσω et ἐγκωμιάσομαι. ἀπολαύσω et ἀπολαύσομαι, διώξω et διώξομαι. Itaque in Hyperide vs. 168. ἐν τῇ τούτων ἀρετῇ βεβλίως αὐτῶν ἀπολαύσομεν, forma futuri nihil reprehensionis habet, neque vs. 188. reposui praesens in verbis: τίς ἂν λόγος ἀφελήσειεν μᾶλλον τὰς τῶν ἀκούοντων ψυχὰς τοῦ τὴν ἀρετὴν ἐγκωμιάζοντος καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας; quoniam mihi forma ἐγκωμιάσων non satis proba videretur, sed quia ipsa sententia clamat praesentis temporis participium requiri. ΑΚΟΥΣΟΝΤΩΝ autem apud Hyperidem qui-

dem monstrum et portentum verbi est, quod diu post Alexandriae natum est et cum aliis permultis eiusdem farinae in sequiorum linguam se insinuavit. Sunt etiam in dialecto Attica paucissima quaedam verba, quorum utraque forma activa et media *eodem sensu* perinde usitata sunt, cuius rei unum exemplum afferam ad emendandum eximium locum Platonis in libro de Republ. I. p. 336. Β. συσρέψας ἑαυτὸν ὡσπερ θηρίον ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος. Non satis commode verbo *diripiendi* utitur de bellua irruente: requiro verbum *dilacerandi*, *dilaniandi*, *discerpendi*, et repono διασπασόμενος. Perinde enim διασπᾶν et διασπᾶσθαι in usu est. Sed haec obiter. Quod autem in eodem loco Hyperidis retinui ὠφελήσειεν μᾶλλον nunc factum nollem et ὠφελήσειε μᾶλλον verum esse intelligo. Scribarum arbitrato haec omnia constituta sunt, qui saepe N necessarium ante vocalem omittunt, saepe perperam inserunt, veluti vs. 71. ἔπραξεν Λεωσθένης et 75. τεθεῖσιν θεμελίους et 142. κολακεύουσιν τοὺς et διαβάλλουσιν τοὺς et 174. ὑμνήσουσιν τὰς. et alibi Recte legitur vs. 36. οἰκοῦσι γένος et 60. ἐνίκησε μαχόμενος et 155. γέγονε πῶς et 160. γεγούνασι καί. In omnibus libris cuiuslibet aetatis haec fluctuant: imprimis operae pretium est haec animadvertere in mendis inveteratis, quae antiquissimae scripturae manifesta servant indicia, ut in Simonidis epigrammate apud Diod. Sic. XI. 62. ubi libri exhibent μέγα δεσγενέσις ὑπ' αὐτῶ πληγείσ, quod natum ex ΜΕΓΑΔΕΚΤΕΝΕΑΣΙΣΥΠΑΥΤΩΠΑΗΓΕΙΣ. id est:

μέγα δ' ἔγενεν Ἄσις ὑπ' αὐτῶν
πληγείσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

Qui viderit in vetustissimo Codice papyraceo πρό et πρός tam oscitanter confundi ut scriptum sit ΠΡΟΔΟΚΩΜΕΝΑ pro προσδοκώμενα et contra προαιρέσεως ἢς ΠΡΟΣΕΙΛΟΝΤΟ pro προείλοντο, qui viderit ὑπό et ὑπέρ tam negligenter inter se permutari ut legatur ἐνδείας ἐγκρατῶς ΥΠΕΡΜΕΜΝΗΚΕΝΑΙ pro ὑπομεμενηκέναι, poteritne is inducere in animum multum referre utrum in Codicibus longe longeque sequioribus πρό an πρός, ὑπέρ an ὑπό sit scriptum? Quod apud Demosthenem legitur in Orat. 27. § 25. ἐράνους τε λέλοιπε πολλοὺς καὶ ὑπέρχρεως γέγονε, quamquam ὑπέρχρεως a Veteribus Grammaticis Hesychio, Polluce, Photio illic lectum est, tamen non

certiorem fidem habere videtur quam *ὑπερμεμνηκέναι* et repouendum id quod et alibi saepe occurrit et apud Aristophanem in Nub. 242:

πίθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;

Si huius confusionis memores fuissent Lysiae Editores in Orat. XIX. 4. non servassent lectionem absurdam: πολλοὶ ἤδη πολλὰ καὶ δεινὰ κατηγορήσαντες παραχρήμα ἐξηλέγχθησαν ψευδόμενοι οὕτω Φανερῶς ὥσθ' ὑπὲρ πάντων τῶν πεπραγμένων μισηθέντες ἀπελθεῖν. Vera lectio est: ὑπὸ πάντων τῶν παραγενομένων μισηθέντες ἀπελθεῖν, cuius fundamentum est Dobraei correctio: ὑφ' ἀπάντων τῶν παραγεγενημένων, quae sententiam Lysiae, non ipsa verba restituit.

Multo etiam frequentius πρό et πρός ubique temere permiscerentur, et mireris quo pacto tralaticium istud vitium Criticorum aciem tam saepe potuerit effugere. Apponam tria exempla ex Aeschine. In Ctesiphontea § 186. non dixerat: προσέλθετε δὴ τῇ διανοίᾳ καὶ εἰς τὴν σοὶν τὴν ποικίλην, sed προέλθετε. Ibid. § 53. παλαιὰ καὶ λίαν προωμολογημένα aliquanto melius προσωμολογημένα scribetur. In oratione de F. L. § 87: κατ' ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ ἀλλ' ὑμετέρου. τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι, vel soli rhetores, qui de Figuris scriptitarunt, ubi docent quae sit Prodiorthosis, satis demonstrant προδιορθοῦμαι probum ac genuinum esse.

Qui Codicum auctoritati nimium tribuunt imprimis in Demosthenis celeberrimo Codice Parisino S extollendo modum excedunt. Sunt adeo qui „*additamentis prorsus liberum*” asseverent esse, quorum errorem paucis redarguere quid vetat? Non sunt haec ab Hyperide aliena et res est gravissimi momenti. Percurram primam Olynthiacam. In ipso limine offendo. Scriba ut Phidippides in Nubibus vs. 1402.

οὐδ' ἂν τρι' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἦν πρὶν ἐξαμαρτεῖν.

Incipit sic: Ἀντὶ πολλῶν ὧ ἀνδρες ἀθηναῖοι χρημάτων ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω. Male omisit ἂν et sententiam loci corrupit. Verum est ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὧ ἀνδρες. Sed leve hoc esse dices et pervulgatum vitium. Non est hercle leve vitium in vicinia commissum, namque nemo adhuc locum aut intelligere potuit aut emendare. Legitur pag. 9, 6. ὡς ἔστι μάλισα τοῦτο δέος μὴ πανοῦργος ἂν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι — τρέ-

ψηται καὶ παρασπάσθηται τι τῶν ὄλων πραγμάτων. Verissime Dindorfius: „τρέψηται vel quod nunc ex Wolfii coniectura legitur τρέψη τε ab nemine ita explicitum est ut et sententiae et usui loquendi satisfieret.” Itaque vehementer metuendum est ne hoc numquam fiat. Locus alit vitium. Doctorum hominum suspiciones non sunt huiusmodi ut repertae veritatis vi animum feriant. Wolfii τρέψη τε nihili est, neque Reiskii δρέψηται, neque Dobraei ἀνατρέψη τε. Non melius haec refutare potero quam proferenda vera lectione. Circumspiciendum est verbum quod cum πανούργος καὶ δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι et cum παρασπᾶσθαι τι τῶν ὄλων πραγμάτων aptissime componi possit. Hoc tu optime ipse elicies ex nobili Demosthenis loco in Orat. περὶ τοῦ σεφάνου § 236. τὸ μὲν τοίνυν ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν τοιοῦτον ἐγένετο. Nempe legendum est: μὴ πανούργος ἂν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι — κλέψη τε καὶ παρασπάσθηται τι τῶν ὄλων πραγμάτων. Alexandri erat dicere: οὐ κλέπτω τὴν νίκην, Philippo contra nihil erat iucundius. Sed de additamentis me dicturum esse dixeram. Duo igitur insignita in prima Olynthiaca indicabo. Alterum pag. 13, 7. τί οὖν [τις ἂν εἴποι] ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; alterum pag. 14, 23. τί οὖν; [ἂν τις εἴποι] σὺ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά; sed reclamantes mihi multos audire videor: „Quid? tune haec expungenda censes? Ego vero firmiter retinenda esse contendo. Omnes passim ita loqui solent. Quae, malum, haec est expungendi et delendi temeritas!” Quibus respondeo τις ἂν εἴποι et ἂν τις εἴποι non esse Graeca, nisi apud sequiores et semi-barbaros Graeculos. Graecos in tali re εἴποι τις ἂν dicere, et neque τις neque ἂν in enunciationis *initio* poni ullo modo posse, non magis quam γάρ, οὖν, τοι, δὴ, μέν, δέ et sim. Sciolus igitur tamquam sorex suo se indicio prodidit. Demosthenes concitate dixerat: τί οὖν ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; et τί οὖν; σὺ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά; quemadmodum pag. 16, 23. ἀλλ', ὅταν, οὐχὶ βουλήσεται, et passim alibi, quae omnia ex interpellantis alicuius persona dici vocis sono melius ab Oratore significatur quam interiecto Φαίη τις ἂν, εἴποι τις ἂν, εἴ τις ἔρσιτό με, et similibus, quae certe Graeca sunt, sed τις ἂν εἴποι et ἂν τις εἴποι ne sunt quidem Graeca. Inspiciat nunc

mihi aliquis locum Demosthenis pag. 1097, 9: *διὰ τί ποτε Λεώστρατος οὐτσί οὐχ αὐτὸν ἀλλὰ τοῦτον ἐπεγράψατο τῇ διαμαρτυρίᾳ; Ὅτι νῆ Δί' [ἂν εἴποι] τοῦτον εἰσπεποίηκα σὺν τῷ Ἀρχιδῆ. Reddendum est ἂν εἴποι ludimagistro, qui de suo inseruit. Mire Codex S νηδι' καν εἴποι. Quartum exemplum eiusdem interpolationis est in Prooemiis pag. 1445, 14: *Τί οὖν [ἂν τις εἴποι] σὺ παραινεῖς, ἐπειδὴ ταῦτ' ἐπιτιμᾷς; ἐγὼ νῆ Δί' ἐρῶ. Si haec quoque spuria esse perspicis considera locum hunc pag. 52, 28: οὐκ ἐμβησόμεθα; — οὐκ ἐπὶ τὴν ἐκείνου πλευσόμεθα; ποῖ οὖν προσορμιούμεθα; [ἤρετό τις]. quum has verborum faces civibus admoveret Demosthenes non potuit languidum illud et iners ἤρετό τις apponere. Compone cum his locum pag. 371, 2: *τί οὖν, ἄνθρωπε, λέγεις; [εἴ τις ἔροιτό με] καὶ πόθεν ἄρχει κατηγορεῖν; Ὅθεν, ᾧ ἄνδρες κτέ. Senties non tantum insulsissime interponi εἴ τις ἔροιτό με, sed ipsam sententiae compositionem istud additamentum respuere. Praeterea repone ἄνθρωπε. Pervelim nunc mihi dari hominem δυσπειθεῖ τινα et Codicum auctoritatis strenuum ac pertinacem defensorem, sed eundem emunctae naris et in Graecis legendis diu et multum versatum. Inspiciat is mihi locum pag. 169, 8: *τί οὖν [Φαίη τις ἂν] ταῦτα νῦν λέγω; In Codice S. legitur: τί οὖν ταῦτα νῦν Φαίη τις ἂν λέγω. Hoc certe a mala manu interpolatum esse fateberis, nisi ferreus plane es, vel plumbeus potius. Cur, inquis? Quia sic λέγεις, non λέγω, dictum oportuit. Res est perspicua. Emblema manifestum incerta sede volitat, quia ex ora libri receptum est ab alio in alium locum, quod saepe in emblematis fieri notum est. Quid autem miremur in Codice saeculi X nonnulla esse interpolata, ubi in Hyperidis pervetustum librum vs. 129. *πληγὰς λαμβάνειν, quod plane absurdum est, irrepere potuit? Aliud emblema latet in Olynthiaca I. p. 12, 10: ἂν μὲν γὰρ ὅσ' ἂν τις λάβῃ καὶ σώσῃ μεγάλην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν, ἂν δ' ἀναλώσας λάθῃ συναλάσσει καὶ τὸ μεμνήσθαι [τὴν χάριν]. Num tu, qui haec legis, tam inconcinne ea formasses et κακόφρωνον istud et prorsus inutile τὴν χάριν sic iterasses? Nemo qui aurem habet numerosae Atticorum orationi assuetam τὴν χάριν retinebit. In libris est etiam multo deterior scriptura haec: *συναλάσσει καὶ τὸ μεμνήσθαι [τῇ τύχῃ τὴν χάριν], quae verba scriba aliud******

agens ex praecedenti versu iteravit, ut saepissime isti solent, nonnumquam animadverso errore inducentes id quod praepostere scriptum est (ut apud Hyperidem vs 100: Θεωροὶ γενήσονται ΚΑΙΤΗΣΤΟΤΤΩΝ ἔργων expunctis deinde ΚΑΙΤΗΣΤΟΥ), nonnumquam etiam verba perverse repetita in textu relinquentes. Μέμνημαι τὴν χάριν certe dici potuit, quamquam μέμνημαι εὔ παθῶν usitatum est, sed μέμνημαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν prorsus est nihili. In eadem oratione p. 16, 11. insiticia est vocula οὐ et delenda in verbis: εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε εἰ μὴδ' ἂ πάθοιτ' ἂν εἰ δύναιτ' ἐκεῖνος, ταῦτα ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες [οὐ] τολμήσετε; Dindorfius: „Oratio ita est conformata quasi non adessent verba εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε εἰ μὴδέ.” Talia comminisci coguntur homines docti, apud quos certum constitutumque est vulgatam lectionem quocumque pacto explicari oportere. Scribae οὐ et μὴ subinde aut inserunt perperam aut omittunt. In re nota satis habeo pauca quaedam exempla adscribere. Apud Lycurgum in Leocratea § 63. legitur: εἰ δ' ὅλως μὴδὲν τούτων πεποίηκεν [οὐ] μανία δῆπου τοῦτο λέγειν ὡς οὐδὲν ἂν γένηται παρὰ τοῦτον; Sublato triplici mendo legendum: εἰ δ' ὅλως μὴδὲν τούτων πεποίηκε, μανία δῆπου τὸ λέγειν ὡς οὐδὲν ἂν ἐγένετο παρὰ τοῦτον. Ibid. § 71: ὅπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμωρίαν ἡξίου λαμβάνειν, ἥπου τὸν ἔργω παραδόντα τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις [οὐ] μεγάλας ἂν ζημίαις ἐκόλασαν; expungenda iterum est negandi particula. In talibus δῆπου et ἥπου, quae plenam acerbitalis asseverationem continent, non admittunt negationem. In Isaeo XI. 40. subridebis, credo, ad hanc lectionem: Στρατοκλεῖ γὰρ κάμοι τὰ μὲν ὑπάρξαντα πατρώα τοσαῦτα ἦν ὥστε εἶναι μὲν [οὐχ] ἱκανὰ, λειτουργεῖν δὲ μὴ ἄξια, in quam digitum intendisse satis est. Finem faciam in restituendo Demosthenis loco, quem negandi vocula oscitanter omissa prorsus pessumdedit. Legitur pag. 113, 13: (Φίλιππος) Ὀλυθίοις τετταράκοντ' ἀπέχων τῆς πόλεως εἴδια εἶπεν ὅτι δεῖ δυοῖν θάτερον ἢ ἐκείνους ἐν Ὀλύθῳ μὴ οἰκεῖν ἢ αὐτὸν ἐν Μακεδονίᾳ. Intelligisne emendandum esse: ἢ αὐτὸν μὴ ἐν Μακεδονίᾳ? Ecquem in tali re librorum auctoritas mendis scatentium et saepe in hoc ipso errore deprehensorum permovebit, ut rationi suae iudicioque vim inferat?

Insunt in Hyperidis papyraceo Codice veterrimo etiam alia

complura, quae et aliis scriptoribus antiquis et Demostheni sollerter adhibita ad inveterata quaedam menda deprehendenda et eluenda prodesse possint. De ea copia nactus aliquid otii delibare nonnulla est animus. Videmus vs. 77. in Codice legi sine sensu: ΛΕΩΣΘΕΝΗΜΕΝΕΠΑΙΝΕΙΝ pro Λεωσθένη μόνον ἐπαινεῖν. Saepenumero μέν et μόνον animadverti inter se permutari, ut apud Dionem Chrysostomum Orat. 64. p. 686. Emper. ὦ παῖ Μνησταρχίδου, ποιητῆς μόνον ἦσθα, σοφὸς δὲ οὐδαμῶς, ubi recte Valckenaerius ποιητῆς μὲν ἦσθα reponi iussit. Ibid. Orat. 32. pag. 420: μὴ οὖν οἴεσθε κοιμωμένων μόνον ἐπιμελεῖσθαι τὸν θεόν —, ἐγρηγορότων δὲ ἀμελεῖν, imo vero κοιμωμένων μέν. Sed mitto sequiores: apud Aeschinē in Timarchea § 64. dubitabisne admonitus rescribere: καλοὶ μὲν, κύριοι δ' οὐκέτι, pro καλοὶ μόνον? aut apud Demosthenem pag. 755, 3: ἀλλὰ νῆ Δία ταῦτα μόνον τοιοῦτοι γεγόνασιν ἐν οἷς πεπολίτευνται, ἄλλα δ' ἔσθ' ἂ καλῶς διφκήκασιν, nonne ταῦτα μέν sentis requiri? Sic pag. 174, 16: ἀλλὰ νῆ Δία ταῦτα μόνον τότε εἶχε βέλτιον ἢ νῦν, τὰ δ' ἄλλα χεῖρον, verius est ταῦτα μέν, et pag. 125, 16: οὐ τοίνυν παρὰ τούτοις μόνοις τὸ ἔθος τοῦτο πάντα κακὰ εἰργάσατο, ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, ubi partem veri Cod. S servavit: παρὰ τούτοις μόνον, sed repouenda est illa dicendi forma qua tanto opere Attici Oratores delectantur: οὐ τοίνυν παρὰ τούτοις μέν — ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, ut apud Demosthenem pag. 118, 2: καὶ οὐ γράφει μὲν ταῦτα, τοῖς δ' ἔργοις οὐ ποιεῖ, aut apud Hyperidem ὑπὲρ Εὐξενίππου pag. 315, 5: καὶ οὐ σὲ μὲν οὕτως οἴομαι δεῖν πράττειν, αὐτὸς δὲ ἄλλον τινὰ τρόπον τῆ πολιτείας κέχρημαι, et in celebratissimo Demosthenis loco: οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα οὐκ ἔγραψα δέ, οὐδ' ἔγραψα μὲν οὐκ ἐπρέσβευσα δέ, οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν οὐκ ἔπεισα δὲ Θεβαίους, de Corona pag. 288, 7. et pag. 192, 9: καὶ οὐκ ἐγὼ μὲν εἶπον ταῦθ' ὑμῖν δ' οὐκ ἐδόκουν ὀρθῶς λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὑμῖν ἤρесе ταῦτα, et aliis multis locis. Scrupulum omnem eximet tibi locus Demosthenis integer servatus pag. 614, 27: ἀλλὰ νῆ Δία ταῦτα μὲν τοιοῦτός ἐστιν ἐν οἷς πεπολίτεται, ἄλλα δ' ἔσθ' ἂ καλῶς διφκήκεν. Ex his omnibus luculenter apparet quam recte Lysiae locum in Orat. III. 37. emendaverit Reiskius sic: οὐ τοίνυν ταῦτα (μὲν) εἰκότα, ἄλλως δὲ περὶ αὐτῶν πέπρακται, ἀλλὰ κτέ. sed nemo

· Editorum recipiendum esse μέν intellexit. Eadem medicina facienda est Andocidi in Orat. II. § 149: καὶ μὴ βούλεσθε Θετταλοὺς καὶ Ἀνδρίους πολίτας ποιεῖσθαι, τοὺς δὲ ὄντας πολίτας ὁμολογουμένως — τούτους δὲ ἀπόλλυτε. Habebit oratio colorem Atticum sic ordinata et composita: μὴ βούλεσθε Θετταλοὺς μὲν καὶ Ἀνδρίους πολίτας ποιεῖσθαι, τοὺς δὲ ὄντας πολίτας — ἀπολλύναι. Apud Aeschinē locus est in Ctesiphontea § 78. ubi μόνον vitiose abundans sententiae vim minuit in verbis: οὐ γὰρ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον [μόνον] μετέλλαξεν. Paronomasia respuit μόνον et tantum: verbum verbo opponit: οὐ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον ἠλέησα. Non honori, sed oneri esse existimavit. Non medicus, sed mendicus, et sim.

Locus est apud Aeschinē unius vocabuli insertione corruptus, quem loci Hyperidei comparatio sanare poterit. Editur in Ctesiphontea § 182: δωρεὰς δὲ τίνας ἐλάμβανον; ὧν ἄξιόν ἐστι μνησθῆναι. Quemadmodum Hyperides dixit vs. 181: λογίσασθαι ἄξιον τίνες οἱ τὸν ἡγεμόνα δεξιωσόμενοι τὸν τούτων, sic Aeschines dixerat: δωρεὰς δὲ τίνας ἐλάμβανον ἄξιόν ἐστι μνησθῆναι.

Duo sunt apud Hyperidem loci, unde emendatio peti possit inveterato mendo in Isocratis Philippo § 64: τίς ἂν προσεδόκησε — τὰς μὲν ἀτιμωθήσεσθαι, τὰς δ' ἐπιπολάσειν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων; Verbum ἀτιμοῦν non est huius loci, quod apud Oratores semper usurpatur de iis, qui notantur infamia. Ex Hyperide vs. 51: ἔρων τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν τεταπεινωμένην, et vs. 185: πᾶσαν τὴν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας δύναμιν ἐταπεινώσεν, emenda: τὰς μὲν ταπεινωθήσεσθαι, quod facile in ΑΤΕΙΜΩΘΗΣΕΣΘΑΙ abire potuit. Cf. Isocrat. Orat. XVI. 37: ταπεινότερον διατεθέντες ἢ νῦν ἡμεῖς τυγχάνομεν ἔχοντες.

Error in Hyperidis Codice commissus proderit ad alium Isocratis locum restituendum, qui legitur in Orat. de Pace § 29: ἡμεῖς γὰρ οἰόμεθα μὲν, ἦν τὴν θάλατταν πλέωμεν πολλαῖς τριήρεσι —, διαπράξασθαι τι τῶν δεόντων, πλείστον δὲ διεφύσμεθα τῆς ἀληθείας. Legendum esse διαπράξασθαι in tali loco homines docti nondum omnes intelligunt, sed praeterea οἰόμεθα vitium concepit. Olim ita erant opinati Athenienses, sed vehementer eos, ut scribit Isocrates, ea opinio fefellerat. Requi-

ritur igitur imperfectum, ut in iis quae continuo sequuntur: ἄν μὲν γὰρ ἡλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. Itaque ut apud Hyperidem vs. 182. vidimus ΩΜΕΘΑ et οἰόμεθα confundi, sic Isocrati ῥόμεθα pro οἰόμεθα est restituendum.

Quod in vetustissimo libro semel et iterum animadvertimus scribam vocabulorum terminationes contra auctoris mentem verbis proximis accommodare, veluti vs. 60: Μακεδόνες καὶ τοὺς ἄλλους συμμάχους αὐτῶν ἐνίκησε MAXOMENOTΣ pro μαχόμενος, et vs. 37: ΤΟΥΤΩΝ μὲν δεῖ κατ' ἄνδρα γενεαλογεῖν ἕκαστον pro τοῦτον μὲν, et vs. 112: νόμῳ δὲ τῷ ΤΟΥΤΩΙ τρόπῳ ἐξ ἀνάγκης χρῆσθαι pro τῷ τούτου τρόπῳ, idem genus erroris frequens est in libris sequioribus. Intelligisne quae sit ἡ λοιπὴ Φιλία apud Demosthenem in Midiana pag. 553: 1: μετρία γὰρ δίκη παρὰ τῶν Φίλων ἐστίν, ἂν τι δοκῶσι πεποιθέναι δεινὸν, μηκέτι τῆς λοιπῆς Φιλίας κοινωνεῖν? Optime habebunt omnia ubi reposueris: μηκέτι τοῦ λοιποῦ Φιλίας κοινωνεῖν. Similiter in Isocratis orat. πρὸς Καλλιμάχον § 48: Φησὶ μὲν εἶναι δημοτικὸς, τοσοῦτῳ δὲ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐπεθύμει μετασχεῖν ἐκείνης τῆς πολιτείας, ὥς οὐδ' εἰ κακῶς ἔπαθεν ἠξίωσεν ἀπελθεῖν, duo menda insunt: pro ei enim ἐπεὶ repopendum est. οὐδ' ἐπεὶ κακῶς ἔπαθεν, et ἐκείνοις pro ἐκείνης in verbis ἐπεθύμει μετασχεῖν ἐκείνοις τῆς πολιτείας. Paulo ante enim dixerat: ἐπειδὴ δὲ οἱ τριάκοντα κατέστησαν, quo ἐκείνοις referendum esse sequentia monstrabunt. Ex eodem fonte manavit error quo factum est ut Dinarchi locus in Orat. II. 18. intelligi non possit. Editur: τῶν δ' ἄλλων Ἀθηναίων εἰσφερόντων ἐκ τῶν ἰδίων, οὗτος οὐδ' ἐκ τῶν δημοσίων καὶ ὧν ἄφλε τὸ ἀργύριον ἄπαν ἐκτέτικεν, edendum est: οὗτος οὐδὲ τῷ δημοσίῳ ὃ ἄφλεν ἀργύριον ἄπαν ἐκτέτικεν. Librarius exaequavit ἐκ τῶν ἰδίων et ἐκ τῶν δημοσίων, deinde interpolata sunt reliqua. Ibid. § 13. quum esset recte scriptum: καὶ ἐξελεγχθεὶς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ λέγων οὐκ ἐξὸν αὐτῷ, substituit imperite λέγειν, quod nunc libros editos obsidet. Ubi semel sic mendum in uno vocabulo natum est gliscit labes et minimi pretii correctores omnia praeter vocabulum corruptum corrigentes augment malum. Insigne est huius rei exemplum in Aristophanis Pluto vs. 489, ubi in libris est Ravennate et Veneto:

καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον;
B. οὐδείς. ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς.

Quia οὐδείς metrum iugulat, repositum est οὔτις, quasi sic quisquam in Attica loqui potuisset. Vitii sedes est in τίς ἂν ἐξεύροι. Vetus et proba scriptura est ΤΙΑΝΕΞΕΥΡΟΙ τί ἂν ἐξεύροι, sed indocte nescio quis propter hiatum τίς ἂν ἐξεύροι substituit. Eadem de causa vitiarunt vs. 130:

αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;

B. διὰ τὰργύριον.

nam verum esse facile apparet: διὰ τί ὁ Ζεὺς. Itaque quum τίς ἂν ἐξεύροι irrepisset interpolata sunt reliqua, quae reperto semel vitio nullo negotio restituentur. Nempe sic est emendandum: καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τί ἂν ἐξεύροι τίς ἄμεινον; Rectissime nunc et salvo metro respondetur: Οὐδέν. ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς. In eadem fabula vs. 46. novum est erroris, quem redarguimus, exemplum in verbis:

εἴτ' οὐ ξυσιεῖς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ

Φράζουσαν, ᾧ σκαιότατε, σοι σαφέστατα

ἄσκειν τὸν υἶδν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;

nam quicumque haec verba diligenter perpenderit non Φράζουσαν sed Φράζοντος intelliget requiri. In Equitt. vs. 758. eadem incuria errorem genuit in verbis:

ποικίλος γὰρ ἀνήρ

καὶ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων,

ubi reperit verum Brunckius εὐμήχανος πορίζειν, sed nemo optime monenti obtemperat. Felicissima est Hirschigii coniectura, qua eadem labe affectum locum sanavit in Equitt. vs. 805:

εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὔτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψῃ,
καὶ χιῖδρα φαγῶν ἀναθαρρήσῃ καὶ σεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθῃ,
γνώσεται οἶων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου.

Certum est enim requiri: εἰ — διατρίψει καὶ — ἀναθαρρήσει — γνώσεται. Sed res haeret in ἔλθῃ. Perspexit Hirschigius ἔλθῃ librario deberi, poëtam ἔλθῶν dedisse et coniunxisse χιῖδρα φαγῶν καὶ σεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθῶν. Optime, et mirabuntur aliquando posterī eximias emendationes tamdiu ab Editoribus temere sperni potuisse.

Est apud Dinarchum locus in orat. κατὰ Φιλοκλέους § 15.

quem ex Hyperide facile quivis corrigat. Editur: καὶ οὐκ αὐτόπται ἐξὲ τῶν ὑπὸ τούτου γεγενημένων ἀδικημάτων, sine sensu. Pro καὶ suspicor AI tantum in veteri libro compa-
ruisse, cui scriba de suo litterulam addiderit. Confusa sunt I et P, ut saepe alibi, et sic est scribendum: Ἐρ' οὐκ αὐτό-
πται ἐξέ; κτέ.

Quod apud Hyperidem notavimus ΠΡΩΤΟΝ perperam pro πρώτου exaratum esse, eiusdem erroris manifestum exemplum est apud Dinarchum ibid. § 14. ἐροκότες τὸν δῆμον ἅπαντα κατήγορον τούτου γεγενημένον καὶ προκεχειρικόντα πρώτου τῶν ἄλλων ἐπὶ τῷ τὴν τιμωρίαν ἐν ὑμῖν δοῦναι, ubi Bakius προ-
κεχειροτονηκόντα reposuit, ego προκατακεχειροτονηκόντα πρώτου τῶν ἄλλων restituerem, quemadmodum II. 20: τούτου προκαταχειροτονήσας (libri scripti et editi καταχειροτονήσας) ὁ δῆμος παρέδωκεν ὑμῖν τιμαρῆσασθαι. Quod in Dinarchi loco III. 14 praecedit: αἰσχρὸν γὰρ — ὑπολείπεσθαι τινὰς τῶν ἀδίκων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων, ὅτε οἱ θεοὶ Φανεροῦς ὑμῖν ποιήσαντες παρέδωσαν τιμαρῆσασθαι, pervulgato errore ΟΤΕ scriptum est pro ΟΥΤΕ et emendandum: οὐς οἱ θεοὶ ὑμῖν παρέδωσαν.

Turpe et ridiculum emblemata apud Dinarchum et similia duo alia apud Demosthenem Hyperidis locus omni labe vacuus optime poterit redarguere. Editur apud Dinarchum I. 74: ὅτ' ἐδαροδοκεῖ μὲν [λαμβάνων χρήματα] παρὰ Φιλίππου Τιμόλαος ὁ τούτου φίλος, adscriptum est insulsum additamentum quo tempore δωροδοκεῖν dici coeptum est pro δῶρα δίδουσι, δεκά-
ζειν, διαφθεῖρουν. Eodem tempore irrepsit futile interpretamen-
tum in Demosthenis orat. de F. L. § 11: οἱ δωροδοκοῦντες [καὶ χρήματα λαμβάνοντες] παρὰ Φιλίππου, et in orat. de Corona § 45: τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδο-
κούντων [καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασιν]. Emendate Hyperides vs. 52: ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων παρὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου κατὰ τῶν πατρίδων τῶν αὐτῶν. Pro δωροδοκεῖν saepe audies Oratores dicentes χρήματα λαμβάνειν, δῶρα λαμβάνειν, δῶρα δέχεσθαι κατὰ τῆς πατρίδος, κατὰ τῆς πόλεως, et sim. In legibus Atticis solum χρήματα λαμβάνειν credo usitatum fuisse, veluti ἐν τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ apud Hyperidem ὑπὲρ Εὐξενίπου pag. 311, 26: εἴαν τις — ῥήτωρ ὢν μὴ λέγη τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνων, et aliis locis,

Quod dicit Hyperides vs. 116: *Φανερόν δ' ἐξ ὧν ἀναγκαζόμεθα καὶ νῦν ἔχειν*, monstrare poterit veram lectionem in loco Demosthenis κατ' Ἀνδροτίανος pag. 595: 23: *ἄξιόν ἐστι — θεωρῆσαι τὴν ἀναίδειαν τοῦ τρόπου δι' ὧν ἐγγχειρεῖ λέγειν*, imo vero ἐξ ὧν. Notum est quam proclivi errore δι et ἐξ inter se permisceantur.

Ex eadem oratione pag. 606. 4. etiam aliud mendum eximam, cui simile in Codice papyraceo notavimus. Nempe pro *καὶ μὲν ἐναντία λέγειν Φῆ μηδένα δ' αὐτῷ πείθεσθαι*, requiro *καὶ μὲν ἀντιλέγειν Φῆ*. Male repetitum EN peperit vitium. In tali re ἀντιλέγειν poni solet, non ἐναντία λέγειν, ut apud Lysiam XII. 25: *πότερον συνηγόρευες ἢ ἀντέλεγες; ἀντέλεγον.* et § 26. *ἀντιλέγειν Φῆς τοῖς βουλομένοις ἡμᾶς ἀπολέσαι*, et passim alibi. Eadem confusio apparet in Codd. Aeschinis de F. L. § 44: *θεάσασθαι ἐκ τῶν ὁμολογουμένων καὶ τὰ ἀντιλεγόμενα*. In aliis libris est *ταυτὶ λεγόμενα* et *τάναντία λεγόμενα*. Vera lectio est *καὶ τὰ ἀντιλεγόμενα*, et facile intelligimus quomodo TANTIALEGOMENA potuerit in *ταυτὶ λεγόμενα* et *τάναντία λεγόμενα* abire.

Quod apud Hyperidem emendate legitur vs. 123: *τὰ προσδοκώμεν' ἂν γενέσθαι* manu ducit ad emendandum locum Demosthenis pag. 655, 21: *ὁ μᾶλλον ἐλπίς ἢ μὴ δυνήθεντα ποιῆσαι*, imo vero *δυνήθεντ' ἂν ποιῆσαι*, quo mendo nihil frequentius esse saepe alibi ostendimus.

Est in eadem oratione locus, qui ipsi Demostheni vehementer placuisse videtur, namque non semel eo usus est. Quoties autem idem locus recurrit deformatur vitiosa lectione, qui eius splendorem obscurat et orationem subineptam reddit. Occurrit primum in Olynthiaca III. p. 35, 20: *τὴν Ἀρισείδου καὶ τὴν Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν οἰκίαν, εἴ τις ἄρα οἶδεν ὑμῶν ὅποια ποτ' ἐστίν, ὄρᾳ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὔσαν*. Recurrit deinde in oratione spuria περὶ συντάξεως pag. 174, 28: *ὥςτε τὴν Θεμισοκλέους καὶ τὴν Κίμωνος καὶ τὴν Ἀρισείδου καὶ Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν οἰκίαν, εἴ τις ἄρ' ὑμῶν οἶδεν ὅποια ποτ' ἐστίν, ὄρᾳ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὔσαν*, ubi supplendum est καὶ (τὴν) Μιλτιάδου, ne Aristides et Miltiades in unis aedibus habitasse dicantur. Demosthenes ipse iterum his usus est in Aristocratea p. 689, 11: *τὴν Θεμι-*

σοκλέους μὲν οἰκίαν καὶ (τὴν) Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν, εἴ τις ἄρα ὑμῶν οἶδεν ὅποια ποτ' ἐστίν, ὅρᾳ τῶν πολλῶν οὐδὲν σεμνοτέρην οὔσαν. In his igitur omnibus vitium idem alitur, quod sic optime deprehendes. Cur, quaeso, addidit: εἴ τις ἄρα ὑμῶν οἶδεν ὅποια ποτ' ἐστίν? Potestne absurdior conditio fingi quam haec est? Quid erat opus hoc scire, si quis oculis suis ipsas aedes spectare posset? Scin quid Orator dixerit? Nempe: εἴ τις ἄρα ὑμῶν οἶδεν ὅπου ποτ' ἐστίν. Poteratne melius quam sic declarare illas aedes nulla re conspicuas aut vicinis insigniores esse? Simul intelligimus cur tam dubitanter dixerit: εἴ τις ἄρα οἶδεν. Non credebat id plerosque de populo scire aut curare. Populus et olim et nunc talium rerum incuriosus solet esse. Si hoc mihi dederis vide quam nihil Codicibus credi possit: sin autem vulgata lectio „*ferrī posse*” tibi videbitur, non equidem invideo, miror magis.

Videmus in Hyperide subinde syllabas aut vocabulum incuria repetitum. Eiusdem rei observatio salutaris erit loco Demosthenis pag. 850, 27: καὶ ταῦτ' ἤθελον οὐχὶ μαρτύρων ἀπορῶν, οἱ παρήσαν, ἦσαν γάρ. Resecto male repetito ἦσαν emerget vera lectio: οὐχὶ μαρτύρων ἀπορῶν, παρήσαν γάρ.

Quod Hyperidi reddidimus vs. 154: τῶν τὸ ζῆν εἰς ἀμείνω τάξιν μετηλλαχότων prodesse poterit Demostheni, qui scripsisse creditur pag. 1039, 24: ἀναγκαῖόν ἐστιν εἰς τὴν ἐμὴν τάξιν πειρᾶσθαι καθιστάναι τὸν οὐ μόνον ἐμοῦ νῦν ὄντα πλουσιώτερον, ἀλλὰ καὶ πρότερον. Recte cogitanti et in Graecis legendis diu versato καθιστάναι displicebit et μεθιστάναι corrigendum esse apparebit.

Reprehendimus in Hyperide vs. 117. vitiosum supplementum: θυσίας μὲν ἀνθρώποις γεγενημένας ἐφορᾶν pro γιγνομένων, namque neminem posse ἐφορᾶν id quod peractum sit, sed id quod agatur. Eiusdemmodi error haesit in Lysiae Orat. XIII. 67. in verbis: ἐκεῖθεν δὲ παιδίσκην ἀστῆς ἐξαγαγὼν ἀλίσκεται, namque res ipsa clamat ἐξάγων rescribi oportere. Sexcenties scribae ἄγειν et ἀγαγεῖν inter se miscent. Non miramur, nam apud Hyperidem pro καταλαβῶν dederunt ΚΑΤΑΛΛΑΒΩΝ et passim syllabam aut male repetunt aut repetendam male omittunt. Itaque sitne ἄγων an ἀγαγῶν scribendum, ἄγειν an ἀγαγεῖν, ex libris sciri non potest, ex cu-

iusque loci sententia potest. Apud Demosthenem pag. 213, 17. noli dubitare quin scribi debeat: διὸ καὶ καταγαγεῖν τὸν Ἀλέξανδρον αὐτούς, ubi libri omnes in κατάγειν conspirant. In Aristophanis Pluto vs. 406. pro εἰσαγαγεῖν legerim:

οὔκουν ἰατρὸν εἰσάγειν ἐχρῆν τινα;

conf. vs. 624. In Avibus v. 1077. pro

λήψεται τάλαντον· ἦν δὲ ζῶντ' ἄγγη, τέτταρα.

emendandum esse ἦν δὲ ζῶντ' ἄγγη τις τέτταρα iam alibi monuimus. In Pace vs. 439. ubi in libris est contra metrum:

μὰ Δί', ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν τὸν βίον,

olim male correxerunt διαξείν, nunc vera lectio διαγαγεῖν et reperta est et recepta.

Vidimus apud Hyperidem vs. 116. ΤΩΝ inepte pro ὦν scriptum esse. Idem error penitus afflixit locum Lysiae VI. 38: οὐδὲν προσήκει τῷ Ἀνδοκίδῃ τῶν συνθηκῶν, οὔτε μὰ Δία τῶν πρὸς Λακεδαιμονίους, ἅς ὑμεῖς συνέθεσθε, οὔτε ὦν πρὸς τοὺς ἐν ἄσει οἱ ἐκ Πειραιῶς. Ipsa compositio loci scripturae vitium arguit: τῶν male irrepsit pro ὦν, quo recepto correctoris emblema ἅς sponte excidit. Itaque legendum: οὔτε μὰ Δία ὦν πρὸς Λακεδαιμονίους [ἀ:] ὑμεῖς συνέθεσθε, οὔτε ὦν κτέ.

Insertus praepostere articulus in Lysiae Orat. X. 29. efficit ut homo acutissimus ineptire videatur: ὅσῳ μείζους εἰσίν, inquit, καὶ νεανίαι τὰς ὄψεις, τοσούτῳ μᾶλλον ὀργῆς ἄξιοί εἰσι· δῆλον γὰρ ὅτι τοῖς μὲν σώμασι δύνανται, τὰς δὲ ψυχὰς οὐκ ἔχουσιν. Ultima verba risum movent. Articulus in tali re pronominis possessivi vicem obtinet: itaque οὐκ ἔχω articulum excludit. Nemo potest simul habere et non habere. Emenda: τοῖς μὲν σώμασι δύνανται, ψυχὰς δ' οὐκ ἔχουσιν.

Animadvertimus duobus locis apud Hyperidem voculam γάρ contra sententiam omissam esse, vs. 35: τὸν μὲν (γὰρ) ἄλλους τινὰς ἐγκωμιάζοντα. et vs. 163: τίς (γὰρ) καιρὸς, ἐν ᾧ κτέ. Eadem vocula simili modo saepe apud alios intercidit. Apud Demosthenem in Midiana XXI. 35. male editur: σημεῖον δέ· ἔθεσθε ἱερὸν νόμον αὐτῷ τῷ θεῷ περὶ τῆς ἱερομηνίας, nam constans Graecorum usus postulat: ἔθεσθε (γὰρ) ἱερὸν νόμον. In Isocratis Nicocle § 26. nunc ex Urbinate scribitur: σημεῖον ὅτι πάντες τὴν μοναρχίαν προτιμῶμεν. οὐ γ' ἂν ποτ' αὐτῇ χρῆσθαι τοὺς θεοὺς ἔφαμεν κτέ. In optimo Codice pessima lectio est:

οὐ γὰν ποτ' αὐτῆι. Sana ratio omnibus libris potior reposit: οὐ γὰρ ἄν ποτε. Duplex mendum inquinat verba Thucydidis III. 93: αἴτιον δὲ ἦν οἷ τε Θεσσαλοὶ — ἔΦθειρον καὶ διὰ παντὸς ἐπολέμου ἀνθρώποις νεοκατὰσάτοις. Contra usum loquendi ἦν abundat et τε positum est sine sensu, ubi γὰρ exspectes. Itaque corrigemus: αἴτιον δέ· οἱ γὰρ Θεσσαλοὶ κτέ. Eodem mendo liberandus est Isaeus XI. 40: τεκμήριον δέ· εἴκοσι μῶς ἐκάτερος ἡμῶν ἔλαβεν. imo vero: εἴκοσι (γὰρ) μῶς. Male Dindorfius in Demosthenis Aristocratea pag. 689, 11. edidit: τεκμήριον δέ· τὴν Θεμισοκλέους μὲν οἰκίαν. In libris deterioribus est proba lectio μὲν γὰρ οἰκίαν.

Finem faciam in restituendis locis complusculis ex Thucydide, in quibus sunt eadem scripturae vitia et idem corruptelae genus quod in Hyperidis pervetusto libro coarguimus. Quemadmodum apud Hyperidem vitiose scriptum est vs. 115: ΤΒΡΙΣ ἀνεκλείπτους pro ὕβρεις, sic apud Thucydidem erratum est I. 73. in verbis: τὰ μὲν πάνυ παλκιᾶ τί δεῖ λέγειν ἄν ἀκοαὶ μᾶλλον λόγων μάρτυρες ἢ ὄψεις τῶν ἀκουσόμενων; qui τὰ ἄτα appellat ἀκοάς, idem τοὺς ὀφθαλμούς non ὄψιν sed ὄψεις appellare debet. Hesychius Ὀψεις: — ὀφθαλμοί, et sic solent qui exquisitius loquuntur.

Quod Hyperidi reddidi vs. 59: Μακεδόνες καὶ Εὐβοῶς pro scriptura Codicis ΕΥΒΟΕΑΣ, videbo an Babingtono probare possim, quod non erit facile negotium quantum ex eius Praefatione colligo. Athenienses nomina in — αεύς, — αιεύς, — ιεύς, — σεύς et — υεύς exeuntia in casibus obliquis *semper et ubique* contrahebant. Itaque Πειρικῶς et Πειρικῆ dicebant, non Πειραιεύς neque Πειραιέα, et sic Δωριῶς, Ἐσικιῶς, Πλαταιῶς, Εὐβοῶς et similia omnia, et in singulari Στεριᾶ, Μηλιᾶ, Κυδαθηναῖᾶ, cett. Usu invaluit ut ἄλιεύς et Ἀλιεύς ita distinguerentur ut appellarent τοὺς Ἀλιῶς eos qui τὴν Ἀλιάδα incolabant, sed *piscatores* τοὺς ἀλιέας, et τὸν ἀλιέα. Has autem formas Atticas scribae olim ad suam loquendi consuetudinem refingebant, ut in multis aliis eos pertinaciter fecisse et nunc inter multos constat, et aliquando inter omnes constabit. Sicuti, ut hoc utar. ΗΙΣΑΝ, ΠΑΡΗΙΣΑΝ, ΑΠΗΙΣΑΝ esset scriptum, isti de suo ἤεσαν, παρήεσαν, ἀπήεσαν, aut παρήσαν et ἀπήσαν substituebant. Ubicumque apud Thucydidem lege-

batur antiqua et proba forma ΑΝΟΚΩΧΗ et ΔΙΟΚΩΧΗ et ΠΑΡΟΚΩΧΗ, quae sola Graeca est, ut κητοκωχή et συνοκωχή et μετοκωχή, isti maleseduli formam vitiosam ἀνκωχή supponunt, et διακωχή, et sequiorem παροχή Eadem socordia dare solent Πλαταιέας, Θεσπιας, Ἐρετριας, Μηλιέας cet. Quibus autem argumentis vincemus has esse formas vitiosas, illas genuinas? Primum ex Atticae dialecti natura et ingenio et analogia certissima, deinde e poëtarum locis, ubi metrum scribas aut retinet aut arguit. Praeterea ex Grammaticorum testimoniis, qui in suis libris formas probas et genuinas solas legerant. Denique ex antiquissimis librorum mendis, quae antiquae lectionis manifesta vestigia servare solent. Disertum est testimonium Harpocratonis v. Ἀγυιᾶς: — ἔστιν οὖν τὸ ὀλόκληρον ἀγυιέας, καὶ κατὰ τὴν Ἀττικῶν διάλεκτον ἀγυιᾶς, καθὰ καὶ Στεριᾶς καὶ Μηλιᾶς καὶ τὰ παραπλήσια λέγουσιν ἐν συναλοιφῇ. Utilior etiam nobis testis est Apollonius περὶ Ἀντανύμ. p. 126. Bekk. ἡμέας καὶ Ἀττικῶς ἡμᾶς, ὡς Εὐβοέας Εὐβοᾶς, et post pauca: οὔτε Ἀττικοὶ τὸ ε καὶ τὸ α συναιροῦσιν ὅτε μὴ καθαρεύοι τὸ ε, ὡς ἐπὶ τοῦ ἰέασιν ἰᾶσιν, οὐ γὰρ ἔτι ἐπὶ τοῦ γιθέασιν, καὶ Εὐβοᾶς Φασὶν ἄλλ' οὐκέτι ταχᾶς. Iam vero neque ego umquam, neque tu qui haec legis, videmus ullum locum ubi Στεριᾶς legatur aut Μηλιᾶς aut Εὐβοᾶς. Ubi cumque hae formae occurrunt, occurrunt autem saepissime, videbis in libris scriptis et editis circumferri τοὺς Εὐβοέας, (Thucyd. IV. 92.) aut Μηλιέας (Thucyd. IV, 96. V. 51.) aut Στεριέα (Xenoph. Hell. IV. 8. 25.) aut Πλαταιέας (Thucyd. II. 76. et passim) aut similes. In poëtis salva res est, ut in Sophocl. Philoct. 4:

Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾶ

Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε.

et in Aristoph. Lysistr. 1168:

παράδοθ' ἡμῖν τουτονὶ

πρώτισα τὸν Ἐχινούντα καὶ τὸν Μηλιᾶ

κόλπων τὸν ὄπισθεν.

ad Sophoclem annotavit magister: Ἀττικὸν δὲ τὸ Μηλιᾶ: non facile evasisset illa forma in Thucydide aut Xenophonte aut Demosthene. Servant fideliter antiquam formam pervetusta quaedam scribarum vitia, a quibus sequiores omnes abstinuere

manum, ut apud Thucyd. I. 107. ἐς δωριάς pro ἐς Δωριᾶς, quod saepe alibi in δωριέας est depravatum. Eodem modo scribitur I. 114. ἐσιαιᾶς pro Ἐσιαιᾶς, et I. 105. Ἀθηναίους δὲ ναυσὶν ἀποβάσιν ἐς ἀλλίας pro ἐς Ἀλιᾶς. Eadem lectio duobus aliis apud Thucydidem locis immanem labem concepit I. 115. ἀποδόντες Νίσαιαν καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζήνα καὶ Ἀχαΐαν, et IV. 21. ἀποδόντας Λακεδαιμονίοις Νίσαιαν καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζήνα καὶ Ἀχαΐαν. Nihil est absurdius quam καὶ Ἀχαΐαν. Athenienses non magis Achaiam bello ceperant quam ipsam Lacedaemonicam. Ceperant autem agrum Troezeni finitimum, quem Thucydides commemorat II. 56: ἔτεμον τὴν τε Τροιζηνίδα καὶ τὴν Ἀλιάδα, et eundem pace composita reddidisse dicuntur. Itaque utrobique pro καὶ Ἀχαΐαν reponendum esse censeo καὶ Ἀλιᾶς. Scioli quum quid esset ΚΑΙΑΛΙΑΣ non caperent, vocabulum bene Graecum substituerunt sententiae securi.

Eruditi Grammatici illas formas saepius annotaverunt utpote plane obsoletas. Hesychius, qui plurimas glossas Thucydeas continet, ubi scripsisse putatur Δωριάς: δωρεάς, nihil aliud dederat quam Δωριᾶς: Δωριέας, ut alio loco Χασιῶ τὸν ἀπὸ δήμου. Sed omnium maxime memorabilis est Hesychii locus in v. Αἰγικλῶς: ἀντὶ τοῦ Αἰγικλέως. Ἀττικῶς. In ipso Codice est αἰγιλῶς. Vera scriptura est Αἰγιλῶς: ἀντὶ τοῦ Αἰγιλιέως. Ἀττικῶς. Solet Αἰγιλιεύς in Αἰγικλεύς a scribis depravari, qui nusquam pepercerunt genitivis Αἰγιλῶς, Στειριῶς. Πυθκῶς, Ἐρετριῶς, Μηλιῶς, similibusque, et Αἰγιλίεα dare solent et Κηφισίεα et Ἐρχιέα, et saepissime Παιανιέα. Redde Isaeo VI. 10. Κηφισιῶς, ubi Codd. κηφισεῶς dederunt et Aeschini F. L. § 155. Κηφισιῶ pro κηφισέα. Vide quam difficulter evaserit Μηλιῶς apud Thucyd. VIII. 3. Non Παιανιέα sed Παιανιᾶ scribendum esse diserte testatur Didymus apud Harpocrat. v. Παιανιεῖς, ubi iam tum corruptam lectionem corrigi: Δίδυμος γραπτέον εἶναι Φησι Παιανιᾶ χωρὶς τοῦ ε. Iam tum igitur illud genus vitii in libris inoleverat. Nempe Atticorum scripta Alexandriae et Romae per scribarum manus propagabantur, et quidquid veteribus Atticis solis fuerat proprium ad communem reliquorum usum refingebatur. Notum est in Platonis Codicibus iam olim formas Atticas plusquamperfecti ἤδη, ἐπεπόνθη, ἐνενοήκη cet. oblitteratas fuisse, quas

olim in iis fuisse scriptas Panaetii testimonio eruditi Grammatici confirmabant. Sunt qui easdem olim recte restitutas ex Aristophane denuo expulerint, et in Vesp. 800. ἡκηκόμεν γὰρ revocarunt, et in Pace vs. 616. ἡκηκόμεν, et ἐγρηγόρειν in Ecclesiaz. 32. et ibid. vs. 650. ἐπεπόνθειν. Contra in Nubibus 380. edi video: τουτί μ' ἐλελήθη pro ἐλελήθειν, id est primam personam pro tertia. Possent complura alia his addi, sed et dixi de ea re saepe alibi, et ad Demosthenem aliquando plurima de genere hoc expromere in animo est. Nunc aliud scripturae mendum eximam ex Thucydide III. 18: πληγέντες ὑπό τε τῶν Ἀντισσαίων καὶ τῶν ἐπικούρων, namque emendandum est Ἀντισσέων. Quemadmodum enim Amphissae cives Ἀμφισσῆς appellantur, sic Antissae Ἀντισσῆς. Confunduntur E et AI iam in libris antiquissimis, ut et in Codice Hyperidis, qui vs. 42. ΕΠΕΔ(εὐθήσαν) exhibet pro ΕΠΑΙΔεύθησαν. Idem vitium ex Aeschinis Ctesiphontea eximendum est ubi editur § 165: Ἀχαιοὶ πάντες πλὴν Πελληνείων. Emendate Thucydides VIII. 106: Συρακοσίων καὶ Πελληνέων. Caeterum scatere libros omnes eo genere vitiorum quis est qui nesciat? Apud Hesychium v. Ἀβαρνέως: Φωκέων Φυλή, reponendum est Φωκείων, et Συρβηνείων χορός ubicumque comparet vero nomine Συρβηνέων χορός appellari debet.

Quale mendum ex Hyperide eluimus vs. 60: Βοιωτοὺς καὶ Μακεδόνας καὶ Εὐβοῖας καὶ τοὺς ἄλλους συμμάχους αὐτῶν ἐνίκησε μαχόμενος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ pro ἐνίκησε MAXOMENOTΣ, talia complura in Thucydide commissa aut latent omnes, aut deprehensa tamen a nonnullis excusantur et verae scripturae locum obsident. Satis habeo exempla quaedam apponere. Editur II. 14: ἐπὶ γὰρ Κέρκροπος καὶ τῶν πρώτων βασιλέων ἢ Ἀττικῇ ἐς Θησέα ἀεὶ κατὰ πόλεις ἕκκεῖτο πρυτανεῖά τε ἔχουσα καὶ ἄρχοντας. Perpende diligenter hunc locum et senties pro ἔχουσα requiri ἐχούσας. In libro I. 120: πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντων κατωρθάθη. Reperta olim est vera lectio: ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, inconsultiores hostes *nacta*, sed temere spernitur. Usitata scriptura τυχόν̄ peperit errorem. Emenda obiter locum Andocidis περὶ μυσηρίων § 92: σκέψασθε — τοὺς κατηγόρους τί αὐτοῖς ὑπάρχον τῶν ἑτέρων κατηγοροῦσιν, imo

vero: τίνων αὐτοῖς ὑπαρχόντων ἐτέρων κατηγοροῦσιν. Ex eodem fonte manavit error apud Thucyd. I. 110: οὕτω μὲν τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα διεφθάρη ἐξ ἔτη πολεμησάντα. Fac in Codice scriptum esse πολεμησᾶν, quomodo id ex reliquis explendum esse putares? Equidem πολεμησάντων censeo, ne Thucydides perinepte locutus esse videatur. Apud Isaeum VIII. 29: τῶν μὲν παλαιῶν ἀκοὴν μαρτυροῦντων παρεχόμενος, si recte locum ceperis μαρτυροῦντας mecum restitues. Sed redeo ad Thucydidem, ubi legitur V. 45: τοῦ Ἀλκιβιάδου — καταβοῶντος τῶν Λακεδαιμονίων ἐσθήκουόν τε καὶ ἔτοιμοι ἦσαν εὐθὺς παραγαγόντες τοὺς Ἀργείους — ξυμμάχους ποιῆσθαι. Παράγειν esse *producere ad populum* legatos, nuntium, indicem, nescit nemo. Utrum igitur id populum ipsum fecisse putas an Alcibiadem? Equidem Alcibiadem arbitror, et res est perspicua. Itaque corrigendum esse apparet εὐθὺς παραγαγόντες pro παραγαγόντες. Unum locum addam ex libro VIII. 15: τὰ τε χίλια τάλαντα — εὐθὺς ἔλυσαν τὰς ἐπικειμένας ζημίας τῷ εἰπόντι ἢ ἐπιψηφίσαντι — καὶ ἐψηφίσαντο κινεῖν καὶ ναῦς πληροῦν. Eritne mihi multis verbis opus ut vincam pro εὐθὺς ἔλυσαν τὰς emendandum esse εὐθὺς λύσαντες τὰς, quo facto καὶ ante ἐψηφίσαντο statim ultro excidet et locus ex impedito et absurdo sanus et perspicuus erit: τὰ τε χίλια τάλαντα — ἐψηφίσαντο κινεῖν καὶ ναῦς πληροῦν. quibus verbis aptissime interposuit: εὐθὺς λύσαντες τὰς ἐπικειμένους ζημίας τῷ εἰπόντι ἢ ἐπιψηφίσαντι. Haec ipsa verba admonent me alius loci apud Thucydidem ridiculum in modum corrupti VIII. 67: ἐσήμεκαν οἱ Ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἐξεῖναι μὲν Ἀθηναίων ἀνειπεῖν γνώμην ἢ ἂν τις βούληται· ἢ δὲ τις τὸν εἰπόντα ἢ γράψεται παρανόμων ἢ ἄλλω τῷ τρόπῳ βλάβη μεγάλης ζημίας ἐπέθεσαν. Equidem ἀνειπον et ἀναγορεύω, ἀνεῶ, ἀνείρηκα, ἀνάρρησιν ποιῆσθαι cett. (quae usu apud Athenienses coniuncta esse alibi accurate demonstravimus) non nisi de *praeconibus* usurpari sat scio et perinde esse ἀναγορεύω dicere et κηρύττω, quemadmodum et ἐπαναγορεύω et ἐπικηρύττω. Quid igitur? An concoquere poteris ἐξεῖναι κηρῦξαι γνώμην ἢ ἂν τις βούληται? Quis tam Codicum Mss. fautor inepte est, ut non hoc fateatur esse absurdum? Ergo spreta librorum

auctoritate rescribere *ἔξεῖναι* — *εἰπεῖν γνώμην*, ut statim emendate scriptum est: *ἦν δέ τις τὸν εἰπόντα γράφεται παρνόμων*. Exemplum unum verbi *ἀνειπεῖν* ex Aeschine afferam ut eiusdem locum veteri mendo liberem. In Ctesiphontea dixit §. 40: *εἰ τοίνυν — ἦσαν δύο κείμενοι νόμοι περὶ τῶν κηρυγμάτων, ἔξ ἀνάγκης — ἀνήρητ' ἂν ὁ ἕτερος τῶν νόμων ἦτοι ὁ τὴν ἐξουσίαν δεδωκὼς ἀνειπεῖν ἢ ὁ ἀπαγορεύων*. Ex his igitur emblemata irrepsisse arguitur in eiusdem orationis §. 155: *τότε μὲν ταῦτ' ἐκήρυττεν (ὁ κήρυξ), ἀλλ' οὐ νῦν, ἀλλὰ παρασησάμενος τὸν τῆς δρφανίας τοῖς παισὶν αἴτιον τί ποτ' ἀνερεῖ [ἢ τί φθέγγεται]*; Ex antiqua scriptura *ΤΙΠΟΤΑΝΕΠΕΙ* omnium librorum scribae elicuerunt *τί ποτ' ἂν ἐρεῖ*, unus *τί ποτ' ἂν αἰρή* sed correctum *ἐρεῖ*, in uno vera lectio *ἀνερεῖ* reposita est. Vitiosa scriptura: *τί ποτ' ἂν ἐρεῖ*; permovit aliquem correctorem ut de suo adderet: *ἢ τί φθέγγεται*; Antiqua et proba lectio *τί ποτ' ἀνερεῖ*, id est *τί ποτε κηρύξει*; istiusmodi additamentum non admittit. Itaque ex Oratione plurimis emblematis obsita haec quoque verba suppositicia expellenda censeo.

Quod apud Hyperidem deprehendimus vitium vs. 38: *περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν τοὺς λόγους ΠΟΙΟΤΜΕΝΟΝ — περιέρχον ἡγοῦμαι εἶναι ἰδίᾳ τὰ γένη ἐγκωμιάζειν pro ποιούμενος*, simillimus huic error apud Thucydidem commissus est VI. 102: (Nicias) *τὰς μηχανὰς καὶ ξύλα ὅσα πρὸ τοῦ τείχους ἦν καταβεβλημένα ἐμπρῆσαι τοὺς ὑπέρτας ἐκέλευσεν ὡς ἔγνω ἀδυνάτους ἐσομένους ἐρημιά ἀνδρῶν ἄλλα τρόπῳ περιγενέσθαι*. Si ea verba diligenter consideraveris de ipso Nicia haec dici oportere intelliges: *ἔγνω ὅτι οὐ δυνήσεται ἄλλῳ τρόπῳ περιγενέσθαι*. Nicias aegrotans cum paucis intra munimentum erat relictus; itaque ad quem alium *ἐρημιά ἀνδρῶν* referri poterit quam ad ipsum? Emenda igitur: *ὡς ἔγνω ἀδύνατος ἐσόμενος ἐρημιά ἀνδρῶν ἄλλῳ τρόπῳ περιγενέσθαι*, ut II. 81: *ὁ δὲ ἀδύνατος ἔφη εἶναι Ναύπακτον ἐρήμην ἀπολιπεῖν*. Obiter corrige locum III. 28: *γρόντες δὲ οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν οὔτ' ἀποκωλύσειν δυνατοὶ ὄντες κτέ. Δύναμαι, δυνατός εἰμι et οἶός τέ εἰμι* cum aoristo coniungi solent, cum futuro coniungi omnino nequeunt, quare *ἀποκωλύσαι* emendandum. Alio modo peccatum est III. 37: *πολλάκις — καὶ ἄλλοτε ἔγνω δημοκρατίαν ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν ἐτέρων ἄρχειν*, ubi reponendum *ὅτι ἀδύνατός ἐστιν κτέ.*

Quod in Hyperidis vetere Codice scriptum est vs. 161. ΑΠΕΔΕΙΞΑΝ pro ἀπεδείξαντο commode adhiberi poterit ad eliminandum ex Thucydide duplicem barbarismum. Legitur IV: 41: ἐλίζόν τε τὴν Λακωνικὴν, et III. 85: ἐλίζον τοὺς ἐν τῇ νήσῳ, sed emendandum est ἐλίζοντό τε et ἐλίζοντο τοὺς ἐν τῇ νήσῳ. Graeci omnes constanter usi sunt forma media, quae in Ionia λήζομαι est, λήζομαι in Attica. Thucydides, apud quem saepius proba et genuina forma occurrit, scribarum vitio bis βαρβαρίζει. Quamquam barbarismus abest, tamen non minus grave mendum vitiat locum VI. 62: Νικίας παρὴν ἐς τὸ σράτευμα καὶ τὰνδράποδα ἀπέδωσαν καὶ ἐγένοντο ἐξ αὐτῶν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τάλαντα. Quomodo, quaeso, tantum pecuniae ex mancipiis redigi potuit, si ea Athenienses suis reddiderunt? At non redditi sunt, inquis, sed sub corona vaenierunt. Intelligo, sed non inest hoc in Graecis: ἀπέδωσαν enim nihil aliud est quam reddiderunt. Quod sententia postulat vendiderunt apud Atticos omnes et Thucydidem est ἀπέδωσαν. Etiam quod sequitur ἐγένοντο τάλαντα plane ab Atticorum loquendi usu abhorret, quamobrem utroque mendo sublato restituerim: τὰνδράποδα ἀπέδωσαν καὶ ἐγένετο ἐξ αὐτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα.

Sunt in libris certa quaedam vocabula, in quorum exitu librariorum natio veluti ludere solet et omnia miscere: in his sunt αὐτός, οὗτος et ἕκαστος, quae saepe videbis praeter sententiam reficta temere terminatione vicinis accommodari. Apud Hyperidem scriptum est vs. 37. ΤΟΥΤΩΝ pro τοῦτον, vs. 67. ΑΥΤΩΝ pro αὐτῆς, et vs. 112. τῷ ΤΟΥΤΩΙ τρόπῳ pro τοῦτου, et vs. 139. ΑΥΤΩΝ pro αὐτοῦ. Similia passim occurrunt in libris nostris, veluti apud Demosth. p. 1439, 15: ἐγὼ μὲν δὴ δίκαιον ὑπέληφα πρῶτον ἀπάντων αὐτοῖς εἰπεῖν τί μοι δοκεῖ περὶ ὧν σκοπεῖσθε, ubi Wolfius intellexit αὐτοῖς εἰπεῖν verum esse. Sed eadem opera πρῶτος ἀπάντων correctum oportuit, de quo genere erroris paulo ante diximus. Viri docti ea vitia tam faciles ferunt, ut apud Thucydidem VI. 3. concoquant: Ἑλλήνων δὲ πρῶτον Χαλκιδῆς — Νάξον ἄρισαν, pro πρῶτοι. Apud Thucydidem VI. 10. libri ad unum omnes conspirant in malesana lectione: ἡμεῖς δὲ Ἑγεσαίοις δὴ οὔσι ξυμμάχοις — ὀξέως βοηθοῦμεν, ὅφ' ὧν δ' αὐτῶν πάλαι ἀφε-

ζώτων ἀδικούμεθα ἔτι μέλλομεν ἀμύνεσθαι. Primus omnium Reiskius verum vidit, qui ὕφ' ἃν δ' αὐτοὶ πάλαι ἀφεζώτων ἀδικούμεθα restituit. Equidem ἀφεζώτων quoque insicium esse suspicor. Praecedit enim: Χαλκιδῆς ἔτη τσαῦτα ἀφεζώτες ἀφ' ἡμῶν ἔτι ἀχείρωτοί εἰσιν, et sententia clamat πάλαι ἀδικούμεθα arcte coniungi oportere.

Confusa sunt ἐκάστην et ἕκαστοι, si quid iudico, apud Thucyd. VI. 32: εὐχὰς δὲ τὰς νομιζομένας πρὸ τῆς ἀναγωγῆς οὐ κατὰ ναῦν ἐκάστην, ξύμπαντες δὲ ὑπὸ κήρυκος ἐποιοῦντο. Opposita haec ita erunt inter se ut res ipsa postulat, ubi rescripseris: οὐ κατὰ ναῦν ἕκαστοι, ξύμπαντες δέ. Nempe quamquam *sicut omnes* preces solemnes peregrisse dicuntur, vel sic tamen κατὰ ναῦν ἐκάστην τὰς εὐχὰς ἐποιοῦντο. Bene viderunt viri docti apud Thucyd. VIII. 50: γράψας — ὅτι ἀνεπίφθονόν οἱ ἦδη εἶη — καὶ τοῦτο καὶ ἄλλο πᾶν δρᾶσαι μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῶν ἐχθίστων αὐτὸν διαφθαρήναι, non sic scripsisse Thucydidem sed αὐτὸς διαφθαρήναι. Apud Antiphontem V. 53. ubi editur: ὥστε τοῦτο μὲν σαφέστερον αὐτοῖς ἔμελλεν εἶρεῖν ὁ εἰργασμένος κτέ. dubitasne quin αὐτὸς — ὁ εἰργασμένος oporteat rescribi? Apud Lysiam XXX. 28: καὶ τὰς μὲν ἀρχὰς ὑπὸ τῶν τοιούτων ἡγεῖσθε διαφθεῖρεσθαι, αὐτοῖς δὲ τούτοις πιτεύετε, pro αὐτοῖς Bekkerus de Marklandi coniectura recepit: αὐτοὺς δὲ τούτοις πιτεύετε, sed dicitur hoc de iis, qui medico capita sua credunt, quare melius emendabitur: αὐτοὶ δὲ τούτοις πιτεύετε. Diversi generis mendum latet in αὐτῶν apud Thucydidem VI. 82: ἡμεῖς δὲ Ἴωνες ὄντες Πελοποννησίοις Δωριεῦσι καὶ πλείοσιν οὔσιν — ἐσκεψάμεθα ὅτῃ τρόπῳ ἦκισ' αὐτῶν ὑπακουσόμεθα. Pro ἦκισ' αὐτῶν in nonnullis libris est ἦκισ' ἂν αὐτῶν. Bellissimum est ἦκισ' ἂν ἀκουσόμεθα, itaque a nonnullis probatur ea scriptura, quibus ἂν cum futuro aptissime videtur componi. Dittographia est in ἂν αὐτῶν. Scriptura vitiosa ΑΤΤΩΝ correctā est supra scripto ΑΝ. ut ΑΝΩΝ scriberetur, et ecce emicat verissima lectio ΗΚΙΣΤΑΝΩΝ id est ἦκισ' ἀνθρώπων. Quid tritius est in Attica quam ἦδισ' ἀνθρώπων, κάλλισ' ἀνθρώπων, οἰκειότατ' ἀνθρώπων et sim.? Vide Astium ad Platonis Leges pag. 24. Frequens est imprimis μάλλισ' ἀνθρώπων et ἦκισ' ἀνθρώπων, in quibus scribas etiam alibi impegisse ad Xenophontem annotavimus.

Affinis his error commissus apud Thucydidem VIII. 88. sciolli interpretamentum peperit, quod tamquam nebula locum obscurat. In libris est: Ἀλκιβιάδης ἔπλει καὶ αὐτός — ὑποσχόμενος τοῖς ἐν τῇ Σάμῳ ἀσφαλῆ καὶ μεγάλην χάριν· ἢ γὰρ αὐτὸς ἄξειν Ἀθηναίοις τὰς Φοινίσσας ναῦς ἢ Πελοποννησίοις γε κωλύσειν ἐλθεῖν. Misere claudicat oppositio vel potius nulla omnino inest in hac inepta loci conformatione. Sed salva res est. Αὐτός tralaticio vitio scriptum est pro αὐτοῖς, quod ubi receperis Ἀθηναίοις locum suum tueri non poterit et in oram remigrabit, unde male irrepserat. Itaque sana et expedita erunt omnia in hunc modum scripta: ἢ γὰρ αὐτοῖς ἄξειν τὰς Φοινίσσας ναῦς ἢ Πελοποννησίοις γε κωλύσειν ἐλθεῖν. Dixerat enim ipse Alcibiades: ἢ ὑμῖν ἄξω τὰς ναῦς ἢ Πελοποννησίοις γε κωλύσω ἐλθεῖν.

Quo pacto nonnumquam in Hyperidis libro papyraceo syllaba negligenter repetita est, sic apud Thucydidem IV. 63. eodem modo natus error orationem vitiauit in his: πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ — τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀρετῇ ἀμυνούμεθα· ἦν δὲ ἀπισήσαντες ἄλλοις ὑπακούσωμεν οὐ περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι τινα, ἀλλὰ καὶ ἄγαν εἰ τύχοιμεν φίλοι μὲν ἂν τοῖς ἐχθίσις, διάφοροι δ' οἷς οὐ χοῦ κατ' ἀνάγκην γιγνοίμεθα. Primum rescribe πειθόμενοι pro πειθόμενοι. Raro elabitur antiqua forma πειθάν et ἐπειθόμενον, cui etiam apud poëtas saepe iugulato metro πείθων et ἐπειθόμενον, πείθου et πειθόμενος scribae indocti substituunt. Opponuntur inter se πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ et ἀπισήσαντες. Praeterea sensu vacua sunt verba: καὶ ἄγαν εἰ τύχοιμεν. Quid sibi vult ἄγαν? Quid τυχεῖν in ea oratione? Equidem latere in his suspicor: ἀλλὰ καὶ εὐτυχῶμεν. Qui in bello rem bene et feliciter gerunt dicuntur εὐτυχεῖν. Notissimae rei exemplum unum adscribam, ut locum mendo liberem. Legitur IV. 117: τοὺς γὰρ δὴ ἄνδρας περὶ πλείονος ἐποιοῦντο κομίσασθαι ὡς ἔτι Βρασίδας εὐτύχει, imo vero: donec Brasidas rem prospere gereret; itaque ἕως ἔτι vera scriptura est. Quod in illo loco legitur τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα revocat mihi in memoriam locum ridiculo vitio obscuratum IV. 15: ἔδοξεν αὐτοῖς ὡς ἐπὶ ξυμφορᾷ μεγάλη τὰ τέλη καταβάντας ἐς τὸ στρατόπεδον βουλευεῖν παρραχρήμα δρῶντας ὅτι ἂν δοκῇ. Quid multis verbis in re perspicua opus?

Emenda sodes: παραχρήμα δρῶντας ὅ τι ἂν δοκῇ. In re tam ancipiti quidquid consilio placuisset sine mora erat *agendum*, non *videndum*. Intelligisne quam facile ὁ et δ confundi possint? In Valckenaerii Schedis Criticis Mss., ubi multa erudite de litterarum confusione et permutatione collegit, annotatum lego: „*Markland. ad Iys. p. 415, 1 Littera δ amisso apice in o migravit. Habet plura in eam rem ad Maximum Tyrium p. 653. B. δράμασι L. δράμασι. οἰκεῖν L. δίκαια Faber ad Longin. p. 240. n. 57. Hesychius Εὐδοκίαιον. L. Εὐδοκίαιον Τουρ. Suid. 3. p. 332.*” Haec ille. Plura de genere hoc alias dare in animo est. Nunc ad reliqua pergo.

Quoties in Hyperidis Codice vidimus I male omissum. Ea res non semper minimi momenti est: nonnumquam aut sententiae aut Graecitati grave detrimentum affert, veluti VIII. 25. ubi viri docti barbaram formam προεξάξαντες summa ope tuentur in his: καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρα προεξάξαντες καὶ [καταφρονήσαντες] ὡς ἐπ’ Ἰωνάς τε καὶ οὐ δεξιμένους ἀτακτότερον χωροῦντες νικῶνται. Veram scripturam προεξάξαντες et Dindorfius reperit apte componens Herodotum IX. 62: προεξάισσοντες κατ’ ἓνα, et Vaticanus Codex, si quis in tali re Codicis auctoritatem requiret, confirmat diserte exhibens προεξαίξαντες. Sunt qui ἦξα et ἦγαγον perinde Atticis usitata fuisse ex locis quibusdam vitiosis imperite collegerint. Ubi προεξάξαντες receperis simul expunge καταφρονήσαντες a sciolo additum, quo resecto demum locus colorem et vigorem Thucydideum habebit. Dici a bono scriptore potuit καταφρονήσαντες aut ὑπὸ καταφρονήματος ἀτακτότερον ἐχώρου, sed ubi ita dicitur: ὡς ἐπ’ Ἰωνάς τε καὶ οὐ δεξιμένους ἀτακτότερον χωροῦντες non est probati scriptoris frigidum et otiosum καταφρονήσαντες apponere. Iterum male omissum est I in V. 10: παρήγγειλε τοῖς ἀπιοῦσιν — ὑπάγειν ἐπὶ τῆς Ἡϊόνος. ὡς δ’ αὐτῷ ἐδόκει σχολῆ γίνεσθαι κτῆ. Inepte in ea trepidatione otium commemoratur: sententia postulat βραδέως: videbantur trepidanti Cleoni lente ac tarde progredi, itaque σχολῆ verum est, quod saepius apud Thucydidem βραδέως significat, v. c. III. 46: εἰ τὸ αὐτὸ δύναται σχολῆ καὶ ταχὺ ξυμβῆναι, et alibi saepe. Addam locum Aristophanis ubi I praepostere

additum verbum peperit Graecis auribus inauditum. In Ranis vs. 494. circumferri video hanc scripturam:

Ἰθὶ νυν, ἐπειδὴ ληματιῶς κἀνδρείος εἶ.

sed verbum ληματιῶ vitio natum et analogia damnat et usus respuit. Repone adiectivum ληματίας fictum ad exemplum notissimi Φρονηματίας. Hesychius ἐκ τῆς Κωμικῆς λέξεως ἀρ-
 ponit: Ληματίας: Φρονηματίας, a Didymo, ut probabile est, ex hoc ipso Aristophanis loco desumptum.

Apud Thucydidem quoque πρό et πρός passim susque deque habentur. Aperte vitiosum est VIII. 45: οὐχ ὑπολιπόντες ἐς δμηρείαν τὸν προσοφειλόμενον μισθόν, namque προσοφείλω est apud Atticos προσέτι ὀφείλω, multoque melius divisim πρός ὀφείλω scribitur, ut apud Demosthenem p. 37, 7: καὶ τὸ πάντων ἀνδρείοτατον. τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε, ubi πρός ὀφείλετε reponendum. Contra *debeo* Atticis est προῦφείλω, saepe a scribis in προσοφείλω, idque nonnumquam in προσοφείλω depravatum, quamobrem τὸν προῦφειλόμενον μισθόν verum esse arbitrator. Eadem de causa redde Demostheni pag. 945. 20: ἐκ τίνος τρόπου προῶφειλε τὰ ἕνδεκα τάλαντα; pro προσῶφειλε. Neque debebant dubitare viri docti quin προϊόντας emendari oporteret IV. 47: μασιγοφόροι τε παρ-
 ιόντες ἐπετάχνον τῆς ὁδοῦ τοὺς σχολαίτερον προϊόντας, nam quid sibi vult προσιένκι in ea re, ubi *progredi* requiritur? Neque minus hoc necessarium est IV. 110: οἱ δὲ πρᾶσσοντες αὐτῷ εἰδότες ὅτι ἤξοι [καὶ] προσελθόντες τινὲς αὐτῶν λάθρα ὀλίγοι ἐτήρουν τὴν πρόσδοον. Si eius adventum *opperiebantur*, manifestum est ὅτι αὐτῷ οὐπω προσῆλθον. Reponendum est expuncta copula: εἰδότες ὅτι ἤξοι προσελθόντες τινὲς αὐτῶν λάθρα ὀλίγον ἐτήρουν τὴν πρόσδοον. Quod reposui προσελθόντες — ὀλίγον pro ὀλίγοι commendatur loco vicino cap. 111: ὁ Βρασιδάς ἡσύχαζεν ὀλίγον προελθών. Quod importunum καὶ delevis, mirum est quam saepe apud Thucydidem ea vocula perperam irrepserit, veluti IV. 30: Κλέων δὲ ἐκείνῳ τε προπέμψας ἄγγελον ὡς ἤξων [καὶ] ἔχων στρατιὰν ἦν ἠτήσατο ἀΦικνεῖται ἐς Πύλον, ubi rectissime Codex Vossianus καὶ omittit. Cleonis verba erant: ἤξω ἔχων στρατιὰν ἦν ἠτήσω. Itaque τε post ἐκείνῳ insititium est. Quis nescit quam tritum sit ἐρχομαι ἔχων pro *adduco*? Hinc corrige locum V. 7: ὡς καὶ μηχανῶς ὅτι οὐ

κατῆλθεν ἔχων ἀμαρτεῖν ἐδόκει, imo vero οὐκ ἦλθεν ἔχων.

Vidimus apud Hyperidem quoque quam proclivi errore M et ΛΑ confundi possint, quum pro (α)ΛΛΟΙ(ς) ΩΝ vs. 155. ΜΟΙ.ΩΝ fuerit descriptum. Ex huius rei observatione expediri poterit locus vitio affectus apud Thucyd. I. 90: ὁ μὲν ταῦτα διδάξας καὶ ὑπειπὼν τᾶλλα ὅτι αὐτὸς τᾶκεῖ πράξει ᾧχετο. Componi commode nequeunt τᾶλλα et τᾶκεῖ, sed in τᾶλλα latet AMA, unde emergit haec lectio: καὶ ὑπειπὼν ἄμα ὅτι αὐτὸς τᾶκεῖ πράξει, quae et sententiae et usui loquendi perinde satisfacit. Admonent me haec loci pari modo corrupti VI. 9: καὶ ἦσσαν ἐτέρων περὶ τῷ ἑμαυτοῦ σώματι ὄραδῶ νομίζων ὁμοίως ἀγαθὸν πολίτην εἶναι ὅς ἂν καὶ τοῦ σώματός τι καὶ τῆς οὐσίας προνοῆται. Sensu vacuum est in hac sententia ὁμοίως, in quo latet ὄμως, quod saepius in ὁμοίως depravatam vidi. Emendandum est: νομίζων ὄμως ἀγαθὸν πολίτην εἶναι κτέ. Quemadmodum ἄμα sic ὄμως participio subiici interdum solet, ut apud Demosthenem me alicubi legere memini: τὴν ὑμετέραν ἡδίκημένων ὄμως πρώτιστα καὶ Φιλανθρωπίαν. Eodem modo scripserat Thucydides III. 111. sed scriba aut sciolus eius manum vitiauit in verbis: οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες, τὸ μὲν πρῶτον καὶ πάντα ἐνόμισαν ἀπίεσαι ἀσπόνδους ὁμοίως, ubi si rescripseris ἀσπόνδους ὄμως, id est, κλίπερ ἀσπόνδους ὄντας, res ipsa erit perspicua et Thucydide digna lectio. Plane eodem modo loquitur Thucydides I. 9: ἐπηλύτην ὄντα ὄμως et VII. 75: ἔχουσα τίνα ὄμως τὸ μετὰ πολλῶν κούφισιν.

Quam saepe deprehendimus Codicis Hyperidei scribam titubasse in articulis aut vitiandis aut male et praepostere omit-tendis. Quam saepe in libris Thucydideis eadem chorda ober-raverint paucis exemplis ostendam. Editur VI. 91: παρὰ τοῦ [τὰ] ἀκριβέστατα εἰδότες ἀκηκόατε, vitiose admodum; dicitur enim ἀκριβῶς οἶδα, non οἶδα τὰκριβῆ. Itaque importunum articulum remove. Sine mendo legitur in vicinia cap. 93: νομίσαντες παρὰ τοῦ σαφέστατα εἰδότες ἀκηκοέναι. Contra intercidit articulus VII. 23: ταύτας τε γὰρ ἔτρεψαν καὶ ὑφ' ὧν τὸ πρῶτον ἐνικῶντο ἐν τῷ λιμένι. Requirit Atheniensium usus loquendi ut corrigatur: καὶ τὰς ὑφ' ὧν τὸ πρῶτον ἐνικῶντο. Incredibile dictu est quam saepe haec forma dicendi ab ineruditis aut scribis aut correctoribus vitiata fuerit aut interpo-

lando omnibus modis obscurata. Complura huius fraudis exempla ex uno Demosthene expromam. Edebatur pag. 50, 24: προαπόλωλεν ἐφ' ἃ ἂν ἐκπλέωμεν, servavit manum Demosthenis solus S., unde prodiit; προαπόλωλε τὸ ἐφ' ὃ ἂν ἐκπλέωμεν. Sine mendo elapsum est pag. 779, 3: ἢ τοῖς ἐκ τοῦ δεσμοῦ τοῦ ἢ τοῖς ὧν ἀπέκτεινεν ὁ δῆμος τοὺς πατέρας, sed vide quid scribae commiserint pag. 1325, 6: εἰ μὴ πισεύει τις αὐτῷ δείξειν ἐν ὑμῖν τὰ γεγενημένα περὶ ὧν ποιεῖται τὴν Φάσιν, ubi in aliis est ταῦτα γεγενημένα e manifesta correctione. Dindorfius auctore Dobraeo τὰ expunxit. Nollem factum, nam transponi tantum oportuit: δείξειν ἐν ὑμῖν γεγενημένα τὰ περὶ ὧν ποιεῖται τὴν Φάσιν. Saepe vidi τὰ et τοὺς sic posita a sciolis male in ταῦτα et τούτους depravari, veluti apud Demosthenem pag. 1123, 2: ἀφῆρησαι δὲ τὴν σαυτοῦ πενθερὰν ταῦτα ἀφ' ὧν ἔζη, sentisne τὰ ἀφ' ὧν ἔζη verum esse? In eadem oratione pag. 1127, 2: ὅταν γὰρ τῷ δούλῳ συνδικῆ τὸν ἀδελφὸν ἀτιμῶν. καὶ παραπεπτωκῶς θαυμάζῃ τούτους ὑφ' ὧν αὐτῷ θαυμάζεσθαι προσῆκε, requiritur τοὺς ὑφ' ὧν „eos, a quibus ipsum observari et coli oportebat”, non hos. Praeterea obiter corrige ὑποπεπτωκῶς θαυμάζῃ pro παραπεπτωκῶς, conf. pag. 1120, 22: ἴσα βράχων ἐβλάδιζεν ὑποπεπτωκῶς ἐκείνῳ, et saepe alibi ὑποπίπτειν τινὶ eo sensu recurrit. Videbis iterum ταῦτα pro τὰ vitiose scriptum pag. 498, 9: πάντα μὲν εὐλαβεῖσθαι δεῖ ποιεῖν τὰ δοκοῦντα καὶ ὄντ' αἰσχροῦ, μάλιστα δὲ ταῦτ' ἐφ' οἷς τοῖς ἄλλοις χαλεπῶς τις ἔχων ὀρᾶται, nam vera scriptura est μάλιστα δὲ τὰ ἐφ' οἷς κτέ. Faciliore etiam medicina idem mendum sanari potest in vicinis pag. 498, 21: εἴ τινα τῶν εὐρημένων τὴν δωρεὰν ἀνάξιον εἶναι Φασιν ἢ μὴ πεποιηκότα ἐφ' οἷς εὔρετο ἔχειν κτέ. repetita una syllaba emenda: πεποιηκότα (τὰ) ἐφ' οἷς εὔρετο. Eadem opera unum locum Isocratis corrige in Euagora § 6: οὕτω γὰρ τινες δυσκόλως πεφύκασιν ἄσθ' ἡδίων ἂν εὐλογουμένων ἀκούοιεν οὐς οὐκ ἴσασιν εἰ γεγόνασιν ἢ τούτους ὑφ' ὧν εὖ πεπονθότες αὐτοὶ τυγχάνουσιν: statim vides ἢ τοὺς ὑφ' ὧν reponendum esse, quemadmodum apud Thucydidem: ταύτας τε γὰρ ἔτρεψαν καὶ τὰς ὑφ' ὧν τὸ πρῶτον ἐνικῶντο.

Saepe suspicatus sum idem loquendi genus ab aliquo interpolatore obscuratum esse II. 34: μία δὲ κλίνη κενὴ φέρεται

ἔσρωμένη τῶν [ἀΦανῶν] οἱ ἂν μὴ εὐρεθῶσιν ἐς ἀναίρεσιν. Sub-
inepte enim τῶν ἀΦανῶν explicatur, quasi vero quisquam ne-
scire posset qui ἀΦανεῖς in tali re et essent et dicerentur.

Articulus vitiose abundat apud Thucyd. VIII. 92: πληγεῖς —
ἐν [τῇ] ἀγορᾷ πληθούσῃ, et VIII. 45: δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα
ἀφ' ὧν [ἡ] ἀσθένεια ξυμβαίνει, et aliis quibusdam locis. Con-
tra revocandus est articulus I. 36: τρία μὲν ὄντα λόγου ἄξια
τοῖς Ἑλλησι ναυτικά, τὸ παρ' ὑμῶν καὶ τὸ ἡμέτερον καὶ τῶν
Κορινθίων, imo vero καὶ (τὸ) τῶν Κορινθίων, quod quam sit ne-
cessarium Demosthenis locus ostendere poterit pag. 1207, 9:
τὰ ψηφίσματα τὰ τε τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, ubi rectissime
Cod. S. servavit: καὶ τὰ τοῦ δήμου. Omisso articulo τὰ ψη-
φίσματα Senatui et populo communia fuisse dicuntur, ut ἡ
ἐμὴ καὶ σὴ Φιλία, ἡ ὅσια καὶ δικαία ψῆφος, et sim. Itaque
τὸ ναυτικὸν τὸ ἡμέτερον καὶ τῶν Κορινθίων significat unam clas-
sem Coreyraeis et Corinthiis communem, contra auctoris sen-
tentiam. Nusquam facilius potest articulus necessarius e fuga
retrahi quam apud Aristophanem in Nubibus vs. 65:

ἡ μὲν γὰρ ἵππου προσετίθει πρὸς τοῦνομα,
Ξάνθιππον ἢ Χαίριππον ἢ Καλλιππίδην,
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου ἴθιέμην Φειδωνίδην.

an non sentis τὸ τοῦ πάππου esse necessarium? Contra male
recepit articulum ex uno S. Dindorfius in Demosth. pag. 920,
19: πάθοιμι μέντ' ἂν [τὰ] δεινότατα. Graeci dicebant δεινά et
δεινότατα πάσχω. Similis error irreperat in Isocratis Areopag.
§ 3: ὄρῳ τῶν πόλεων τὰς ἄριστα πράττειν οἰομένους τὰ κάκιστα
βουλευομένους, sed Urbinas optime τὰ omittit. Revocandus est
articulus apud Demosth. de Corona pag. 269, 19: εἰ γὰρ Αἰά-
κος ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν κατηγορῶν, imo vero ἦν ὁ κατη-
γορῶν, non enim dicit orator: si Aeacus accusaret, sed: si ac-
cusator esset Aeacus, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς,
et quae sequuntur. Unum locum adiciam ex oratione eadem
pag. 229, 2: προσῆγον ἐκείνους προτέρους διὰ τὸ τὴν [τῶν] συμ-
μάχων τάξιν ἐκείνους ἔχειν, ubi facile apparet τῶν esse delen-
dum. Macedones enim priores producebantur, ὅτι σύμμαχοι
ἦσαν, et omnino τάξις, μοῖρα et sim in tali re genitivum sine
articulo postulant, οἰκέτου τάξιν ἔχων, ἐν ἐχθροῦ τάξει, ἐν πο-
λεμίου μοίρᾳ, cett.

Quod omnibus Codicibus vetustioribus commune est, et in Hyperidis veterrimo libro saepissime factum esse videmus, ut EI scribatur pro *ι* producto, idem in Thucydide nonnumquam Editoribus fraudi fuit. Scribae in ea quoque re parum sibi constant: qui passim ΚΑΛΛΕΙΟΝ, ΗΔΕΙΟΝ, ΒΕΛΤΕΙΟΝ scribunt, iidem ΚΑΛΛΙΩ et sim. subinde dederunt. Solent ΚΡΕΙΝΩ dare et ΤΕΙΜΗ et ΕΝΤΕΙΜΟΣ, et ΝΕΙΚΗ et ΝΕΙΚΑΝ, sed iidem, ut vidimus, ΝΙΚΗ scribunt, et ΕΝΙΚΗΣΕΝ, et similia. Genus hoc scribendi quamquam a sequioribus non est retentum, tamen passim incuria servarunt vetustam scripturam, praesertim in locis corruptis. Quis nescit palmariam Valckenaerii emendationem, qui e scriptura: ὅς δ' εὐγλωσσίαν εἰ καὶ σοφὸς μὲν κτέ. elicuit: ΕΥΓΛΩΣΣΙΑ ΝΕΙΚΑΙ, id est εὐγλωσσία νικᾷ, in Diatribe p. 260. sq. Plurima sic felicissime emendavit Heringa in Observatt. Crit. pag. 273. sqq. In Hermesianactis carmine apud Athen. XIII. p. 599. A. Codex Marcianus exhibet: οἰῶδεχλειημενον ἔξοχον ἔχρῆν πολλῶν δ' ἀνθρώπων εἶναι σωκράτη ἐν σοφῆι. Reperta est vera scriptura haec:

Οἷφ δ' ἐχλίηνεν, ὄν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων
ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ.

Priorem partem emendavit Heringa l. l. pag. 181. reliqua Porsonus in Miscell. Crit. pag. 41. Quia χλιαίων primam producit propterea olim ΕΧΛΕΙΗΝΕΝ scribebatur. Plurima de genere hoc Criticorum principes reppererunt, cuiusmodi est πῖθι θαρρῶν pro πείθει, et:

λαγῶν ταραξᾶς πῖθι τὸν θαλάσσιον,

ubi item πείθει est in libris: vide Porsoni Advers. pag. 113. Non debebant igitur Thucydidis Editores servare lectiones huiusmodi, qualis est II. 76: ἐνείλλοντες, et III. 24: ὑπονειφομένη, et IV. 103: ὑπένειφεν. Olim ΝΕΙΦΩ scribebatur, ut ΜΕΜΕΙΚΤΑΙ et ΑΜΕΙΚΤΟΣ cet. sed quia nemo hodie sic scribit, sed μέμικται et ἄμικτος, propterea νίφω quoque et ἴλλω, ἐνίλλω cet. scribendum. Videmus autem apud Hyperidem quoque temere I et EI confundi, quamobrem in constituenda scriptura in talibus quidem nullam omnino Codicum etiam vetustissimorum rationem habendam esse satis constat. Itaque confidenter ex Thucydide λειποσράτιον et λειποφυχεῖν et

quidquid est huiusmodi expellemus, quoniam et ex analogia certa et ex Poëtarum locis compertum est haec omnia primam syllabam correptam habuisse, ut in Callimachi senario apud Scholiast. Aristoph. Av. 873:

τῆ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται.

nam sic legendum, non μόνωπα. Unum tantum mendum de genere hoc. quia lepidus est scribarum error, redarguam. In Aeginetico, qui Isocratis nomine circumfertur, legitur § 39: τετρωμένον αὐτὸν καὶ βαδίζειν οὐ δυνάμενον ἀλλ' ὀλιγοψυχοῦντα ἀπεκόμισα ἐπὶ τὸ πλοῖον φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων: haec est Codicis Urbinatis scriptura ἀλλ' ὀλιγοψυχοῦντα, in reliquis est ἀλλὰ λειποψυχοῦντα. In utraque lectione aliquid veri inest, nam genuinum est: ἀλλὰ λιποψυχοῦντα, ut apud Thucydidem IV. 12: τραυματισθεὶς πολλὰ ἐλιποψύχησε, non quod editur ἐλειποψύχησε. Sequiorum verbum est ὀλιγοψυχεῖν, quod non significat *animi deliquium pati*, sed *pusilli animi esse* et *metu percussum*. In Codd. λόγος. λοιπός et ὀλιγος sexcenties inter se permutantur. In ipso Hyperidis Cod. vs. 179. scriptum est ΠΑΡΗΜΕΙΝΚΑΙΤΟΙΣΛΟΓΟΙΣ pro παρ' ἡμῶν καὶ ταῖς λοιποῖς. Eodem modo erratur in compositis. In Graecitatis gazam et alia plura κίβδηλα καὶ παρακεκομμένα recepta sunt, et Λιποδεής in verbis μέτριος καὶ λιποδεής ἀνὴρ, at tu emenda καὶ ὀλιγοδεής ἀνὴρ. Eiusdem monetae est verbum Λιποδρανεῖν vitio natum pro ὀλιγοδρανεῖν. Est etiam adiectivum Λιποδρανής, quod ibidem circumfertur, τοῦ πονηροῦ κόμματος et describentium errore natum ex notissimo ὀλιγοδρανής.

Thucydidis oratio, qualis in Codicibus, qui supersunt, circumfertur passim sciorum emblematis et additamentis obsita et inquinata est. Quamquam plerique libri Mss. in fronte gerunt notissimum epigramma, cuius initium est:

ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ λαβέ μ' εἰς χέρας· εἰ δὲ πέφυκας
νηὶς Μουσῶν ῥῆψον ἅ μὴ νοεῖς.

tamen docti indoctique passim Thucydidem legebant et interpretabantur, plerique tam pueriliter ut malles bonam partem Scholiorum numquam esse in lucem editam. Et leve malum esset et aequissimo animo ferendum, si istae fuitiles et insulsae interpretationes et annotatiunculae in libri ora adscriptae fuis-

sent. Nunc passim insinuarunt sese in ipsam Thucydidis orationem, et interpretamenta quae in margine libri apposita contemneres nunc tibi pro ipsis verbis Thucydideis obruduntur. Quibus constitutum est quoquo modo quod in libris est tueri et excusare, longa die veluti occalescere ad haec omnia assolent et stomacho tam duro sunt ut vel saxa concoquant. Quibuscum equidem numquam contendam, nisi sic ut identidem locos ea labe affectos indicare et redarguere pergam. Itaque nunc quoque proferam interpolationes quasdam, in quibus fraus manifesta erit omnibus, qui diu et multum Graecorum Veterum consuetudine et familiaritate usi sunt, et non serviliter Codicum Mss. auctoritatem sequuntur ac venerantur. Vide an concoquere possis VII. 45: ὄπλα μέντοι ἔτι πλείω ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς ἐλήφθη. οἱ γὰρ κατὰ τῶν κρημνῶν βιασθέντες ἄλλεσθαι φιλοὶ [ἄνευ τῶν ἀσπίδων] οἱ μὲν ἀπώλλυντο, οἱ δ' ἐσώθησαν. Quasi vero Graeco lectori φιλοὶ istiusmodi interpretamento indigeret. Praeterea ἀπώλοντο reponendum est. Non minus perspicuum emblemata est V. 116. in verbis: ὡς αὐτοῖς τὰ διαβατήρια [ἱερὰ ἐν τοῖς ὄραιοις] οὐκ ἐγίνετο ἀνεχώρησαν. Mirum, quum tam saepe legatur τὰ διαβατήρια ἐγένετο, et ipsum nomen διαβατήρια non nisi de *finibus* transeundis dici possit, nunc semel legentes admoneri διαβατήρια esse ἱερὰ ἐν τοῖς ὄραιοις. Alibi ea verba in Scholio leguntur, quo nemo eorum, qui Thucydidem et Xenophontem diligenter lectitare solent, ullo modo indigebat. Locus est in libro V. cap. 55: τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγένετο, ubi magister annotavit, καλὰ δηλονότι, et alius: τὰ διαβατήρια: τὰ ἱερεῖα (corrige ἱερὰ) εἰς διάβασιν.

Satin manifestum emblemata est II 13: ἔτι δὲ Πελοποννησίων ξυλληγομένων τε καὶ ἐν ἰδῶ ἔντων [πρὶν ἐσβλεῖν εἰς τὴν Ἄττικὴν], Περικλῆς — ὡς ἔγνω τὴν ἐσβολὴν ἐσομένην κτῆ. Scilicet utile est lectorem admoneri eum qui in itinere sit nondum illuc quo tendat pervenisse. Quam turpiter interpolatus est locus IV. 130. ubi quum Thucydides scripsisset: οἱ δὲ Ἄθηναῖοι ἐσπεύοντες εἰς τὴν πόλιν — διήρπασαν, adscripsit futilis magister ad πόλιν nomen urbis Μένδην, unde factum est ut hodie legatur ἐσπεύοντες εἰς τὴν Μένδην πόλιν, qua scriptura quid potest esse putidius? Compone mihi cum his scholia ad IV. 101. αὐτοῦ: τοῦ Σιτάλλκου. IV. 102. ἡ πόλις: ἡ Ἀμφί-

πολις. IV. 103. τὸ πόλισμα: ἡ Ἀμφίπολις. IV. 104. αὐτοῖς: τοῖς Ἀμφιπολίταις. IV. 105: αὐτοῦ: τοῦ Θουκυδίδου. IV. 107. ὁ μὲν: ὁ Θουκυδίδης. ὁ δὲ: ὁ Βρασιδάς. αὐτῶ: τῶ Βρασιδά. IV. 108 σφῶν: τῶν Ἀθηναίων. IV. 110. τὴν πόλιν: τὴν Τορώνην. IV. 113. τῆς πόλεως: ἤγουν τῆς Τορώνης, et quod vel solum rem conficiat IV. 119. ἐς τὴν πόλιν: τὴν Μένδην. *Ecquid vidisti quod magis esset futile et puerile quam ista sunt? Et in his ipsis quoque impingunt, ut ad IV. 120: Φασὶ δὲ οἱ Σκιωναῖοι Πελληνῆς μὲν εἶναι ἐκ Πελοποννήσου, πλεοντας δὲ ἀπὸ Τροίας σφῶν τοὺς πρώτους κατενεχθῆναι ἐς τὸ χωρίον τοῦτο. Magister annotavit de quibus σφῶν diceretur, quod tam utile quam necessarium est, ut vides. Quid igitur dedit? Nempe σφῶν: ἤγουν τῶν Πελληνῶν. Stipes τῶν Σκιωναίων certe debuerat dicere: deinde genitivum Πελληνῶν imperite finxit, nescius Πελληνεύς, Πελληνῆς, Πελληνέων Graeca esse. Quam docti sint isti interpretes ex his quoque aestima. Annotant ad IV. 109. διγλώσσων: ἀντὶ τοῦ πολυγλώσσων. IV. 113. αὐτῶν: τῶν ἀμφὶ Βρασιδά. Minime gentium, sed τῶν Ἀθηναίων ὀπλιτῶν. IV. 115. Φαύλου: μικροῦ. IV. 116. ἀνασκευάσας: ἀνοικοδομήσας. IV. 117. ἀνκκωχῆς: ἤγουν διακοπῆς. Scriptura digna interpretatio: et haec vitiosa est et illa. IV. 118. ἐξευρήσομεν: ἡ ἐξ περισσῆ. IV. 120: ἡ περὶ, inquit, ἀντὶ τῆς κατὰ. IV. 125: ἰδεῖν, si ei credimus, in Attica significat διαλεχθῆναι. IV. 127: ἀποληψόμενοι: ἀποκόψοντες. IV. 129: ἐθορυβήθη: ἐδειλίχσεν. IV. 130. ad περιοργῆς ἐχώρει deceptus vitiosa lectione annotat: περὶ ὀργῆς: ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ὀργῆς: et mox: Φοβηθέντων ἀντὶ τοῦ Φοβηθέντες. Ne eum rerum quam verborum putes fuisse peritiorum, expende haec ad IV. 118: Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευε: τῆς πρυτανείας ἤρχε. Πρυτανεία δὲ ἡμέρα καθ' ἣν ἔχει τις ἐξουσίαν. Atque istae quisquiliae Thucydidem interpretaturo apponuntur! Apponuntur autem! imo vero cum ipsa Thucydidis oratione coniunguntur et coalescunt. Sicubi αὐτῶν aut σφῶν aut οἱ μὲν aut similia leguntur, isti nomen proprium adscribunt. Hinc factum est ut legatur hodieque IV. 114: οὐδ' ἂν σφῶν πειρασμένους αὐτοῦς [τῶν Λακεδαιμονίων] δοκεῖν ἤσσαν — εὐνους ἂν σφίσι γενέσθαι. Insulsum scholion: σφῶν: τῶν Λακεδαιμονίων irrepsit in textum, idque alieno*

loco. Sunt tamen qui haec omnia pertinaciter tueantur et „satius non tangere” clament. Legitur V. 83: ὑπῆρχε δὲ τι αὐτοῖς καὶ [ἐκ τοῦ "Αργους] αὐτόθεν πρασσόμενον. Magister annotat: αὐτόθεν: ἐκ τοῦ "Αργους. Manifestam fraudem teneri putes. Nihil eos ea res movet: *eperegesin* esse interpretantur. Equidem iis hoc tantum responderim:

σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔγω, ἐμοὶ δὲ τάδε.

et transeo ad alia eiusdemmodi interpolationis exempla. Thucydides scripserat VI. 94: καταλαμβάνουσι τοὺς ἰππέας ἕκοντας ἐκ τῶν Ἀθηῶν — μετὰ σκευῆς ὡς αὐτόθεν ἵππων πορισθησομένων. Putasne tu ambigi posse utrum illi equos secum adduxerint nec ne? Tamen sciolus ante μετὰ σκευῆς inseruit ἄνευ τῶν ἵππων, quod si Thucydides ipse addere voluisset omisisset certe articulum. Quam frigide in VII. 36: τοῖς δὲ Ἀθηναίοις οὐκ ἔσσεσθαι σφῶν ἐν ξενοχωρίᾳ οὔτε περίπλου οὔτε διέκπλου. — αὐτοὶ γὰρ κατὰ τὸ δυνατὸν τὸ μὲν οὐ δάσειν [διεκπλεῖν], τὸ δὲ τὴν ξενοχωρίαν καλύσειν [ἄσε μὴ περιπλεῖν], quam frigide, inquam, ista quae a caeteris seclusimus sunt interposita. Pueris ista fortasse aliquem usum habent, sed non sunt illa pueris scripta. Multiplex interpolatio deturpat libri VII. caput 8: ὁ δὲ Νικίας — ἐπεμπε καὶ αὐτὸς ἐς τὰς Ἀθήνας ἀγγέλλων πολλάκις μὲν καὶ ἄλλοτε — μάλιστα δὲ καὶ τότε [νομίζων] ἐν δεινοῖς τε εἶναι καὶ — οὐδεμίαν εἶναι σωτηρίαν. Nicias haec non apud animum suum *cogitabat*, sed diserte ad cives suos *perscripsit*, ut manifestum est. Exime igitur insiticism *νομίζων*. Eiusdemmodi fulera scioli et alibi orationi ruenti, ut ipsis quidem videbatur, supponebant, veluti VIII. 2: καὶ ἅμα [ἡγούμενοι] βραχὺν ἔσσεσθαι τὸν λοιπὸν πόλεμον, et IV. 108: τότε δὲ βῆδια ἤδη [ἐνόμιζετο] γεγενῆσθαι, ubi in aliis ἐνόμιζεν aut ἐνόμιζον scriptum est, sed dudum viris doctis fallacia suboluit. Deinde postquam dixerat Niciam litteras dedisse ad populum sic pergit: καὶ οἱ μὲν ᾤχοντο φέροντες, [οὓς ἀπέσειλε,] τὰ γράμματα [καὶ ὅσα ἔδει αὐτοὺς εἰπεῖν], ὁ δὲ κτέ. Sciolo debentur verba οὓς ἀπέσειλε, quae et stulte abundant et alienissimo loco inserta sunt. Non multo saniora sunt vicina: καὶ ὅσα ἔδει αὐτοὺς εἰπεῖν, quae suspensa sunt nec habent quo referantur, ne dicam Niciam diligenter perscripsisse *omnia*, cavens ὅπως μὴ ἢ αὐτοῦ γνώμη ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθῆ. In

praecedenti capite VII. 7. nescio quis importunum participium συλλέξων de suo addidit his verbis: ὁ Γύλιππος ἐς τὴν ἄλλην Σικελίαν ἐπὶ στρατιᾶν ᾤχετο καὶ ναυτικὴν καὶ πεζὴν [συλλέξων], namque ἰέναι ἐπὶ τι et ἐπὶ τινα apud veteres non fert ista additamenta, quae sequiores requirebant, quum ἰέναι ἐπὶ τι et ἐπὶ τινα ἰέναι olim in desuetudinem abiissent. Nonnumquam vidi ληψόμενος a sciolis in tali re additum aut ζητῶν aut aliud quid huiusmodi. Atheniensibus solemne erat dicere, ut Aristophanes loquitur apud Photium v. ἦx:

ἐπεὶ δ' ἐγενόμην ὅπερ ἦ' ἐπὶ ξύλα.

et sic apud Thucydidem emendate legitur IV. 13: ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανὰς παρέπεμψαν τῶν νεῶν τινὰς ἐς Ἀσίην. Hinc non difficile est emblemata deprehendere in libro VI. 53: καὶ καταλαμβάνουσι τὴν Σαλαμινίαν [ναῦν] ἐκ τῶν Ἀθηῶν ἤκουσαν ἐπὶ τε Ἀλκιβιάδην [ὡς κελεύοντας ἀποπλεῖν] καὶ ἐπ' ἄλλους τινὰς. Qui perinepte addidit ὡς κελεύοντας ἀποπλεῖν neque intellexit quid esset ἤκουσαν ἐπ' Ἀλκιβιάδην, et quum locum interpretari vellet verbis usus est parum ad rem accommodatis. Quod praeterea ναῦν seclusimus, quis non meminit Attice dici ἡ Σαλαμινία, et ἡ Πάραλος? Si quid addere voluissent τριήρης, non ναῦς, addidissent. Remove idem vitium e VI. 61: πέμπουσιν οὕτω τὴν Σαλαμινίαν [ναῦν], et VIII. 74: τὴν δὲ Πάραλον [ναῦν] ἀποπέμπουσιν οἱ Σάμιοι.

Quatuor verba sciolus nescio quis interpolavit I. 50: πολλῶν γὰρ νεῶν οὐσῶν ἀμφοτέρων καὶ ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης ἐπεχουσῶν, ἐπειδὴ συνέμιξαν ἀλλήλοις οὐ βραδίως τὴν διάγνωσιν ἐποιοῦντο [ὅποιοι ἐκράτουν ἢ ἐκρατοῦντο]. Quae seclusimus et vitiose abundant neque Thucydideae dictionis referunt colorem. Praeterea ὅποιοι positum pro ὁπότεροι vel οἵτινες a Veterum usu prorsus abhorret. Denique ea verba sententiae repugnant et a naturae veritate discedunt. Non erat enim difficile dignoscere *qui vincerent aut vincerentur*, sed (ut utar verbis τοῦ δειλοῦ apud Theophrastum Charact. XXV.) ἔργον ἦν διαγνῶναι ὁπότεροι εἶεν οἱ πολέμιοι.

Multum exercuit multos etiam Veterum locus Thucydidis I. 10: καίτοι Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας νέμονται (οἱ Λακεδαιμόνιοι), τῆς τε ξυμπάσης ἡγοῦνται καὶ τῶν ἕξω [ξυμμάχων] πολλῶν. Primum omnium expunge molestum emblemata ξυμμά-

χαν. Spartani, ut opinor, ἡγοῦντο τῶν ξυμμάχων ἀπάντων καὶ τῶν ἐντὸς Πελοποννήσου καὶ τῶν ἔξω. Sed non hoc dicit Thucydides, sed ὅτι τῶν τε Πελοποννησίων ἀπάντων τὴν ἡγεμονίαν εἶχον καὶ πολλῶν τῶν ἔξω. Res ipsa loquitur fuisse illos omnes ξυμμάχους τῶν Λακεδαιμονίων, sed verba Thucydidis non ferunt hoc additamentum, quod in oram libri est ablegandum. In verbis Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας νέμονται miro errore lapsus est Pausanias, qui deinde alios in eiusdem erroris societatem pertraxit. Pausanias enim satis indocte ea verba sic accepit quasi revera tota Peloponnesus esset *in quinque partes divisa*, et commenta quaedam laboriose excogitavit ut istiusmodi divisionem reapse olim obtinuisse demonstraret. Pausaniae haec verba sunt in libro V. I. 1: "Ὅσοι δὲ Ἑλλήνων Πελοποννήσου πέντε εἶναι μοίρας καὶ οὐ πλείονας Φασιν, ἀνάγκη σφᾶς ὁμολογεῖν ὡς ἐν τῇ Ἀρκάδων οἰκοῦσιν Ἥλειοι καὶ Ἀρκάδες, δευτέρα δὲ Ἀχαιῶν, τρεῖς δὲ ἐπὶ ταύταις αἱ Δωριέων. Quod addidit καὶ οὐ πλείονας, ut vides, ipse de suo finxit, et non cogitavit quam parum apte Thucydides eo sensu τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας dixisset, ne dicam absurdum esse Eleos Arcadiae attribuere. Thucydides de his ne cogitavit quidem, sed hoc dixit: si Peloponnesus in *quinque partes* aequales divideretur, earum *duas partes* esse Spartanorum. Nos multo commodius idem et dicimus et notamus ($\frac{2}{5}$). Omnem dubitationem tibi eximet locus Aristotelis plane gemellus in Politicis II. VI: ἔστι δὲ καὶ τῶν γυναικῶν σχεδὸν τῆς πάσης χώρας τῶν πέντε μερῶν τὰ δύο, nam istic quidem nulla est dubitatio quin illae dicantur agri totius *duas quintas partes* possidere.

Subridicule legitur I. 96: καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχή. οἱ ἐδέχοντο τὸν φόρον. Huius loci vitium optime deprehendes ex alterius loci comparatione, qui plane eadem labe inquinatus est in libro IV. 53: Κυθηροδίκης [ἀρχή] ἐκ τῆς Σπάρτης διέβριεν αὐτόσε κατ' ἔτος. Nempe is ipse, qui insulae praeerat (*praefectum ad iura reddenda Romani dixerint*) appellatur Κυθηροδίκης eadem forma, qua οἱ Ἑλληνοδίκαι sunt appellati. Apparet igitur ἀρχή ab aliquo lectore in margine annotatum oscitanter in Thucydidis orationem esse receptum. Vetus is est Interpretum error, ut apparet ex

Hesychio: Κυθηροδίκης: ἀρχή τις τὰ ξενικὰ διοικοῦσα, sic enim rectissime glossam corruptam Κυθηροδίη: ἀρχή τις κτέ. restituit Dindorfius ad Steph. Thesaurum, sed festinans ab urbe Cretica nomen repetiit. Vides quam graviter impegerit is, qui Thucydidis locum olim sic est interpretatus, quum debuisset dicere Κυθηροδίκης: ἄρχων τις τὰ ἐν Κυθήροις διοικῶν. Intelligis igitur ad Κυθηροδίκης adscripsisse nescio quem ἀρχή, quod satis diu doctos homines ludificatum esse videtur. Eodem modo interpolatus est alter locus, ubi ad Ἑλληνοταμίαι adscriptum ἀρχή et in verba scriptoris invectum effecit ut κατέστησαν [ἀρχή] ab aliquo sciolo in κατέστη ἀρχή refingeretur. Itaque genuinum est: καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστησαν, οἱ ἐδέχοντο τὸν Φόρον.

Ludimagister interpolavit Regis epistolam I. 129. sed tanto opere eius obscura diligentia ab Asiatica oratione tumidiore discrepat ut non difficile sit fraudem deprehendere. Xerxes enim sic scripserat: Ὡδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Παισανίᾳ· καὶ τῶν ἀνδρῶν, οὓς μοι πέραν θαλάσσης ἔσωσας, κεῖται σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἕσαεὶ ἀνάγραπτος. Maleferiatus homo adscripsit ἐκ Βυζαντίου, itaque hodie Rex Persarum scripsisse creditur: οὓς μοι πέραν θαλάσσης [ἐκ Βυζαντίου] ἔσωσας, ad quae difficile est non subridere. Xerxes ipse Byzantium, ut probabile est, ne nomine quidem noverat.

In verbis Themistoclis ad regem Admetum I. 136. duplex emblema et sententiam impedit et Graece loquentium usui repugnat. Admetum rogat Themistocles ne se exulem et rerum omnium inopem ulciscatur, si quid ei antea Athenis fuerit adversatus: γενναῖον δὲ εἶναι [τοὺς ὁμοίους] ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, ubi τοὺς ὁμοίους ex interpolatione natum esse suspicor: neque enim eo sensu τοὺς ὁμοίους Veteres dixisse arbitror, et omnia sunt ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι. Post pauca addit: ἐκεῖνον δ' ἂν, εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν [τῆς ψυχῆς] ἀποσερῆσαι. Tantum non idem ist σωτηρίας ἀποσερεῖν et ἀποσερεῖν τῆς ψυχῆς, utrumque enim significat ἀπολύσαι, nisi quod illud est alicui *perniciem* per alios *afferre*, et τῆς ψυχῆς ἀποσερεῖν is dicitur qui ipse alicui *vitam eripit*. Ut vero utrumque coniungeretur id nullo prorsus pacto fieri potuit.

Si hoc ages non difficulter agnosces stulte interstrepentem Graeculum in libro I. 137: *καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν [ἣν ψευδῶς προσποιήσατο] τότε δι' αὐτὸν οὐ διάλυσιν*. Dabis mihi, ut opinor, illa Themistoclem ipsum in Epistola ad Artaxerxem non addidisse. Superest igitur ut Thucydides ea adiicienda putaverit, quod ridiculum est. Vel ipsa Graecitas fraudem satis arguit. Num tu putas Thucydideae aetatis esse *προσποιῶμαι τὴν οὐ διάλυσιν*, et (quod bellissimum est) *ψευδῶς προσποιῶμαι*, quasi nonnumquam ὡς ἀληθῶς, vel ἔντως, aliquid *simulari* soleret?

In capite 144, ut saepe, corruptelam futilis interpolatio consecuta est. Scire velim quo sensu dicatur: *οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς οὔτε τόδε*. Antiqua et proba lectio ΠΩΛΤΕΙ in *κωλύει* oscitanter depravata has turbas dedit. Quum scripsisset Thucydides: *οὔτε γὰρ ἐκεῖνό πω λύει τὰς σπονδὰς οὔτε τόδε*, et semel *κωλύει* vitio natum esset, incrustarunt reliqua. In iis quae sequuntur dele *καὶ* in: [*καὶ*] ὅταν *κἀκεῖνοι*, et in verbis: *σφίσι [τοῖς Λακεδαιμονίοις] ἐπιτηδείως* insulsum scholion expelle foras.

Inficetum admodum et putidum additamentum adhaesit verbis Thucydidis I 6: *τὸ δὲ παλαιὸν καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι διαζώματα ἔχοντες [περὶ τὰ αἰδοῖα] οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο, καὶ οὐ πολλὰ ἔτη ἐξ οὐ πέπαυται*. Irrepserunt verba spuria quo tempore neque *διάζωμα* neque *περίζωμα* amplius essent in usu. Attici diligenter τὸ *διάζωμα* καὶ τὸ *περίζωμα* distinguebant. Appellabant *διάζωμα subligaculum*, quo athletae pudenda velabant, *περίζωμα* apud eos est τῶν *μαγείρων*, quo etiam nunc induti artem coquinariam exercent. Iactat se coquus apud Hagesippum Athenaei pag. 290. B. *ὅτι τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς εὔρηκεν,*

*οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυσὶν
ἔχων περίζωμ', ἀλλὰ πάντα τὸν βίον.*

Ex antiquo scriptore sumtum est quod narrat Plutarchus in Regum Apophth. p. 182. D. dixisse Antigonom quum Aristodemus ἐκ *μαγείρου γεγονένου δοκῶν* garriendo eum enecaret: *οἱ λόγοι σου*, inquit, *περίζωματος ἔχουσιν*. Latine dixeris: *culinam redolent*. Similiter quod apud Dionysium Halic. de Dinarcho p. 630, 9. legitur: *τοῖς μὴ ἐκ περιζώματος ἀσκοῦσι*

ῥητορικὴν, id est „iis qui non *ex coquis* repente oratores fiunt.” Sequiores pro διάζωμα coeperunt περίζωμα dicere, vide Pausan. I. 44. 1. et passim apud alios eo sensu περίζωμα occurrit. Ut semper antiquorum usus sanior est, sic διάζωμα rectius *subligaculum* denotat quam περίζωμα. Quum autem constet esse διάζωμα: τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, ut Suidas loquitur, vel, ut Gregorius Corinth. apud Thucyd. Intt. scribit: διάζωμα δὲ ἐσιν ὃ περὶ τὰ αἰδοῖα ἐφόρουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι, facillime apparet nil nisi διαζώματα ἔχοντες a Thucydide ipso profectum esse, ut de coquo dicitur περίζωμα ἔχων. Praeterea assentior Reiskio πέπαιονται reponenti; itaque haec mihi est proba et sincera lectio: διαζώματα ἔχοντες οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο, καὶ οὐ πολλὰ ἔτη ἐξ οὗ πέπαιονται, nempe τοῦτο ποιοῦντες, ut in lepidissimo Timonis Phliasii versiculo apud Athenaeum p. 281. E.

ᾠρη ἐρᾶν, ᾠρη δὲ γαμεῖν, ᾠρη δὲ πεπαῦσθαι.

Apud Thucydidem I. 35: ἀλλὰ μάλις μὲν [εἰ δύνασθε] μηδένα ἄλλον ἔαν κεκτῆσθαι ναῦς, εἰ δὲ μή, ὅστις ἐχυρώτατος, τοῦτον φίλον ἔχειν, interpolatori debentur verba εἰ δύνασθε. Solent μάλις μὲν — εἰ δὲ μή ita componi ut in priore membro εἰ οἶόν τε, εἰ δυνατόν, aut huiusmodi quid cogitando supplementum sit, non diserte addendum. Eadem labes inficit Demosthenem in Orat. LVII. 1: μάλις μὲν [εἰ δυνατόν] — εἰ δὲ μή κτέ. Affini mendo μάλις δὴ interpolatum est IV. 55: ἔς τε τὰ πολεμικὰ, εἴπερ ποτέ, [μάλις δὴ] ὀκνηρότεροι ἐγένοντο. Non tantum εἴπερ ποτέ, sed comparativus etiam ὀκνηρότεροι additum μάλις δὴ respuit. Solent εἴπερ ποτέ, εἴπερ πώποτε, εἴπερ ποτέ καὶ νῦν animose dici pro μάλις aut μάλις δὴ. vid. Bergler, ad Aristoph. Pacem vs. 302. Quis sanus igitur illis μάλις δὴ interponat?

Ex dittographia natum est emblemata I. 70: εἴ τις αὐτοὺς ξυνηλὸν Φαίη πεφυκέναι ἐπὶ τῷ μήτε αὐτοὺς ἔχειν ἠσυχίαν μήτε τοὺς ἄλλους [ἀνθρώπους] ἔαν, ὀρθῶς ἂν εἴποι. Videmus saepe alibi ΑΛΛΟΥΣ et ΑΝΟΤΣ confusa: nunc utraque lectio male coaluit.

Elegantem ellipsin restitue I. 87: ὅτω μὲν ὑμῶν δοκοῦσι λελοῦσθαι — ὅτω δὲ μή [δοκοῦσιν]. Solent talia Veteres non ite-

rare, sed sequiorum temporum magistri male seduli quod omissum est inconcinne explent.

Inutile fulcrum orationi subditum obscurat Thucydidis locum I. 72: δηλώσαι δὲ περὶ τοῦ παντός ὡς — ἐν πλείονι σκεπτέον, καὶ ἅμα τὴν σφετέραν πόλιν [ἐβούλοντο] σημῆναι ὅση εἴη δύναμιν. Ipsa loci compositio recte perspecta emblemata redarguit. Quod post pauca legitur: νομίζοντες μᾶλλον ἂν αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι [ἢ πρὸς τὸ πολεμεῖν], vides voluisse nescio quem μᾶλλον interpretari, sed otioso et insipido interpretamento non utimur.

In libro I. 120. ubi dixisset Thucydides: πολλὰ κακῶς γνωσθέντα — κατωρθώθη, iis haec opponit: καὶ ἔτι πλείω [ἂ] καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι ἐς τοῦναντίον [αἰσχυρῶς] περιέστη, in quibus ἂ expungendum esse multi censuerunt, quibus prorsus assentior, sed αἰσχυρῶς quoque eadem litura est delendum. Qui αἰσχυρῶς addidit mihi locum non satis intellexisse videtur: ἐς τοῦναντίον περιέστη verbo κατωρθώθη respondet et significat ἡμαρτήθη et ἡτυχήθη. Nemini umquam in Graecia τὰ καλῶς βεβουλευμένα ὑπὸ τῆς τύχης μὴ κατορθωθέντα αἰσχυρῶς ἠνεγκεν, quamobrem adverbio αἰσχυρῶς nullus locus est. Obiter restitue VI. 13: κατορθοῦται in verbis: ἐπιθυμία μὲν ἐλάχισα κατορθοῦται, προνοία δὲ πλείω, ubi κατορθοῦνται libros omnes obsidet. In qua re quis Graece dicitur ἁμαρτάνειν, ἀτυχεῖν, ἐπιτυγχάνειν, κατορθοῦν, κινδυνεύειν, ea res ipsa noto Graecorum usu dicitur ἡμαρτήσθαι, ἡτυχήσθαι, ἐπιτετεῦχθαι, κατορθοῦσθαι, κινδυνεύεσθαι cet. Hinc emendari potest locus Demosthenis in Orat. XXX. 16: διὰ ταῦτ' ἐξ ἀρχῆς ὀφείλειν εἶλετο, ἵνα μὴ κινδυνεύοι ἢ προίξ. *Dos ipsa κινδυνεύειν non potest, itaque adde unam litterulam: ἵνα μὴ κινδυνεύοιθ' ἢ προίξ.* Emendate scriptum est in eadem Orat. § 10: τὴν οὐσίαν τὴν οὔτω κινδυνευθεῖσθαι μέλλουσαν; et in Orat. XXXIV. 28: τὰ χρηματὰ ἤδη κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι. Scribis deberi scripturas, qualis est ἐλάχισα κατορθοῦνται, ἐγένοντο τάλαντα ἑκατόν et sim. Porsonus ad Eurip. Hecub. in Addend. ad vs. 1141. docuit.

Et corruptus et interpolatus est locus in Periclis oratione II. 40: οὐ τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις βλάβην ἠγοῦμενοι ἀλλὰ μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον [ἢ] ἐπὶ ἂ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν. De eo loco uberius dicendi alias mihi occasio dabitur:

nunc tantum lectionem proferam, quae omnes verborum et sententiae difficultates removebit. Interpolatum est ἤ in πρότερον ἤ, quod pro πρὶν ἤ poni non potest, et infinitivus προδιδαχθῆναι in verbis obscuris et intricatis in participii locum subrepsit. Perspicuum et rei accommodatum est: ἀλλὰ μὴ προδιδαχθέντες μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἐπὶ ἂν δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν. Dicuntur a Pericle cives sui βλάβην ἡγεῖσθαι μὴ πρότερον λόγῳ προδιδαχθέντες ἔργῳ χωρεῖν ἐφ' ἂν δεῖ. Dicuntur ad rem gerendam accedere nolle priusquam oratione quid ageretur edocti essent. Coniungenda esse μὴ πρότερον προδιδαχθέντες facile intelligitur. Προδιδάσκειν in Attica plane idem esse atque apud alios διδάσκειν certum est. In Nubibus vs. 987. ex Ravennate male revocata est vitiosa lectio:

οὐ δὲ τοὺς νῦν εὐθύς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

Cuius aures istiusmodi numeros ferre possunt? Brunckio, Criticorum omnium elegantissimo, obtemperatum oportuit ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις reponenti et usum verbi Attici luculenter aperienti. Thucydides autem πρότερον etiam cum illis verbis coniungit, in quibus πρό ante significat, ut in VI 57: ἐβούλοντο πρότερον, εἰ δύναιτο, προτιμαρῆσασθαι, ubi sunt qui τιμαρῆσασθαι bene Graece dici posse rati ex Codd. receperunt. Qui aut nesciunt aut non credunt probe scientibus in Codd. Mss. futuri temporis et aoristi formas perpetuo permisceri etiam manifesta menda non deprehendunt. Legitur apud Thucyd. VI. 56: περιέμενον δὲ Παναθηναῖα τὰ μεγάλα, ἐν ἧ μόνον ἡμέρᾳ οὐχ ὑποπτον ἐγίγνετο ἐν ὅπλοις τῶν πολιτῶν τοὺς τὴν πομπὴν πέμψαντας ἀθρόους γενέσθαι. Ea res ante rompram nemini suspicionem movebat, sed post rompram, quum alii dilaberentur, alii ornamenta et arma deponerent, non poterat non suspiciosum videri. Itaque πέμψοντας verum est. Queritur Longinus in Epist. ad Porphyrium p. 186. Weisk. se non habere librariorum qui Codices describant: τῶν γὰρ γραφάντων τοσαύτη σπάνις ἐνταῦθα καθέστηκεν, inquit. Sed nihil hoc, credo, curabat. Emenda τῶν γραφόντων.

Emblema ἐπ' αὐτοφάρῳ deprehensum III. 52. tamen homines docti retinent in verbis: βία μὲν οὐκ ἐβούλετο ἐλεῖν, εἰρημένον [γὰρ ἦν] αὐτῷ ἐκ Λακεδαιμόνος κτέ. Scripserat Thucydides eodem modo, quo Aristophanes in Lysistr. 13:

εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε
εὐδουσι κούχ ἤκουσιν.

et ipse Thucydides VII. 18: εἰρημένον ἐν ταῖς πρότερον ξυνθή-
καις ὅπλα μὴ ἐπιφέρειν — οὐχ ὑπήκουον, et saepius Plato et
alii sic loquuntur. Fraudem detegit Scholiasta qui annotat:
'Αντίπτωσις, ἦτοι αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. Facessere istos cum
sua antiptosi iubeas, sed utile est observare quos Veterum
locos ex illa perversa opinione interpolaverint. Platonis locum
in Rep. I. p. 337. E. eadem labe affectum viri docti sanave-
runt. In libris est: πῶς γὰρ ἂν τις ἀποκρίναιτο πρῶτον μὲν
μὴ εἰδῶς —, ἔπειτα, εἴ τι καὶ οἶται περὶ τούτων, ἀπειρημένον
αὐτῷ [εἶη] ὅπως μὴδὲν ἐρεῖ; Expuncto εἶη ordine, ut vides,
procedunt omnia.

Institicia copula sententiae nocet IV. 22. ubi Cleon, Spartano-
rum legatos increpat λέγων γιγνώσκεις μὲν καὶ πρότερον οὐδὲν
ἐν νῶ ἔχοντας δίκαιον αὐτούς, σαφές δ' εἶναι [καὶ] νῦν, namque
satis apparet eum hoc dicere: ἦν μὲν καὶ πρότερον οὐκ ἄδηλον,
νῦν δ' ἐστὶ σαφές. Ipsa oppositio voculam καὶ expellit.

In eodem libro IV. cap. 25. iterum molesta copula attentum
lectorem offendet in his: ἰδόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι [καὶ] ἀποβάντες
ἀπὸ τῶν νεῶν ἐβοήθουν. Poterat dicere ἰδόντες ἀπέβησαν καὶ
ἐβοήθουν, sed more Graecis usitato prius verbum finitum in
participium vertitur, ut in μολὼν λαβέ pro μόλε καὶ λαβέ et
in aliis sexcentis. Nullus igitur copulae locus relinquitur.

Est in loco vicino vitium, quod statim animadverti et cor-
rigi poterit si quis Codicis Hyperidei scripturas observaverit.
Vulgata scriptura est IV. 26: ἀθυμίαν τε πλείστην ὁ χρόνος
παρεῖχε παρὰ λόγον ἐπιγιγνώμενος. In Codd. non sic sed
ΕΠΙΓΕΙΝΟΜΕΝΟΣ scribi solebat, ut apud Hyperidem vidi-
mus ΓΕΙΝΕΤΑΙ et ΓΕΙΝΟΜΕΝΑΣ. In ea scriptura Γ et Τ
confusa sunt more pervulgato: itaque vera lectio emicat, quae
est παρὰ λόγον ἐπιτεινόμενος.

In IV. 26. sciolus non intellecto usu loquendi Atticorum de
suo praepositionem inseruit in his: οἱ Εἰλωτες ἀπαίροντες [ἀπὸ]
τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν. Si genitivum ex ὁπόθεν pen-
dere sensisset, potuisset hac correctiuncula supersedere.

Gravius etiam peccarunt IV. 27: καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου
στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμαιεν ἐχθρὸς ᾧν [καὶ ἐπιτιμῶν], ubi vitiose

interponi καὶ ἐπιτιμῶν docent ea quae continuo sequuntur: ῥᾶδιον εἶναι παρασκευῆ, εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοὶ, πλεῦσταντας λαβεῖν τοὺς ἐν τῇ νήσῳ, quae non reprehensionem sed *aculeum* in Niciam continent, et verbo ἀπεσήμαινεν optime conveniunt, participio ἐπιτιμῶν non item. Praeterea quam mirifice copulantur ἐχθρὸς ὢν καὶ ἐπιτιμῶν.

In capite 28. in verbis τῶν Ἀθηναίων τι ὑποβορυβησάντων scioli scitam locutionem Atticam transpositione pessumdederunt. Repone: ὑπό τι βορυβησάντων, ut in fragmento Xenarchi apud Athenaeum pag. 693. C. ubi in archetypo Marciano scriptum est: ὡσεύποτινυσάζειν γεκαυτοσάρχομαι pro:

ὡς ὑπό τι νυσάζειν γε καὶ τὸς ἄρχομαι.

- Haud scio an alii intelligant haec verba II. 17: διὰ τὸν πόλεμον —, ὃν οὐκ ὀνομάζον τὸ μαντεῖον προῆδει μὴ ἐπ' ἀγαθῶ ποτε αὐτὸ (τὸ χωρίον) κατοικισθησόμενον, equidem τὸ μαντεῖον προῆδει nullo modo capere aut ferre possum. Si recte cerno facilis parata medicina est: suspicor enim ΠΡΟΗΙΔΕ fuisse in libris vetustis, idque a stolido scriba in προῆδει refictum esse, quum dedisset Thucydides: τὸ μαντεῖον προῆδε μὴ ἐπ' ἀγαθῶ ποτε κτέ. Quam recte oraculum ipsum ἄδειν dicatur notum est. Felicissima in paucis emendatione Naekius restituit versiculum Phoenicis Colophonii apud Athen. p. 530. F. ubi in Marciano est:

ἴκου νῖνος νῦν ἐσι καὶ τοσημα ἴδει,

in apographis: σῆμ' ἴδειν et σῆμ' ἴδε. Naekius verum vidit et emendavit:

ἴκου Νίνος νῦν ἐσι καὶ τὸ σῆμ' ἄδει.

scriptura ΤΟΣΗΜΑΙΔΕΙ peperit errorem.

In IV. 29: τὴν ἀγωγὴν διὰ τάχους ἐποιεῖτο satis certum est Thucydidem τὴν ἀναγωγὴν dedisse, et post pauca in verbis: πυνθανόμενος τὴν διάβασιν αὐτὸν ἐς τὴν νήσον διανοεῖσθαι propter ὁμοιοτέλευτον infinitivus excidit. Supple: τὴν διάβασιν — διανοεῖσθαι (ποιεῖσθαι).

In cap. 38. tenemus manifestum interpolatorem in verbis: καὶ ἐκείνων μὲν οὐδένα ἀφέντων, αὐτῶν δὲ [τῶν Ἀθηναίων] κολούτων ἐκ τῆς ἠπίρου κήρυκας, nam ubi compereris ἐκείνων esse τῶν Ἀθηναίων (et est id perspicuum) fraus perpluit.

In cap. 41. dicuntur Lacedaemonii fuisse ἀμαθεῖς ἐν τῶ

πρὶν χρόνῳ λησείας, quo quid dici potest mendacius? Solebant illi, si qui alii, hostium agros depopulari et λησεύειν, sed non solebant ipsi λησεύεσθαι, quod quum Thucydidem dixisse appareat, pro ἀμαθεῖς, quod aperte vitiosum est, tu ἀπαθεῖς restituere. Erat ea res Lacedaemoniis non μάθημα sed πάθημα, ut opinor. Crebro admodum M et Π permiscentur, praesertim in μαθῶν et παθῶν.

Tralaticium mendum exime e lib. IV. 59: τὰ γὰρ ἴδια ἕκαστοι εὔβουλεύομενοι δὴ θέσθαι — ἐπολεμήσαμεν. Quum constet perpetuo scribarum errore βούλομαι et βουλεύομαι inter se stulte confundi dubitasne quin εὔβουλόμενοι δὴ θέσθαι verum sit?

In IV. 67: καὶ ἤσθετο οὐδείς εἰ μὴ [οἱ ἄνδρες] οἷς ἐπιμελές ἦν εἰδέναι τὴν νύκτα ταύτην. Expuncto οἱ ἄνδρες oratio scribendi morem Thucydideum referet. Post pauca spurium est οὔτοι in verbis: οἱ προδιδόντες τῶν Μεγαρέων [οὔτοι] τοιοῦνδε ἐποίησαν.

In libro II. cap. 56: ἔτι δ' αὐτῶν ἐν τῷ πεδίῳ ὄντων [πρὶν ἐς τὴν παραλίαν γῆν ἐλθεῖν] ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλου τῇ Πελοποννήσῳ παρεσκευάζετο. Confutat emblema et res ipsa, et quod praecedat paulo ante cap. 55: ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδίον παρῆλθον ἐς τὴν Πάραλον γῆν καλουμένην, et quod statim sequitur cap. 56: ὅτε δὲ ἀνήγετο ἡ στρατιὰ αὕτη Ἀθηναίων Πελοποννησίους κατέλιπον τῆς Ἀττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ. In extremo cap. 55: Περικλῆς δὲ στρατηγὸς ὢν καὶ τότε περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι [τοὺς Ἀθηναίους] τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχεν, interpolatum est τοὺς Ἀθηναίους. Pericles ipse στρατηγὸς ὢν ἐπεξιέναι οὐκ ἤξίου. In talibus Praetor ipse dicitur pugnare aut velle aut nolle, et nemo in tali re dixerit Praetorem cives suos manum conserere noluisse.

In libro V. cap. 8: τῶν γὰρ Ἀθηναίων ὅπερ [ἐσράτευε] καθαρὸν ἐξῆλθε καὶ Λημνίων καὶ Ἰμβρίων τὸ κράτισον, velim scire quid in tali loco inter στρατεύειν et ἐξιέναι intersit, et omnino quid sibi ista velint: ὅπερ ἐσράτευε καθαρὸν ἐξῆλθεν. Restituta Attica forma ὅ τι περ pro ὅπερ et resecto emblemate ἐσράτευεν exhibit scriptura Thucydide digna haec: τῶν γὰρ Ἀθηναίων ὅ τι περ καθαρὸν ἐξῆλθε, quod dicitur eodem fere sensu atque ὅ τι περ ἄνθος, ὅ τι περ ὄφελος, ὅ τι περ κεφάλαιον et sim.

Sic *fos et robur* civium Atticorum ad id bellum profectum esse dicitur, quemadmodum *Λημνίων καὶ Ἰμβρίων το κράτισον*.

Sed desinam in ipso Hyperide, a quo omnis haec disquisitio profecta est. Duo sunt apud Demosthenem loci male habiti, quibus Hyperides commode subvenire poterit. In Demosthenis Orat. XIX. 179. pag. 397, 14. editur: *ἀπλοῦς γὰρ ἐστ' ὁ μέλλων λόγος οὔτοςι πρὸς ὑμᾶς ἤδη*, et in Orat. XX. 74: p. 479, 7: *καὶ πρὸς Διὸς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηδεὶς Φθόνῳ τὸ μέλλον ἀκούσῃ, ἀλλ' ἂν ἀληθὲς ἢ σκοπεῖτω*. Quid sit ὁ μέλλων χρόνος novimus et τὸ μέλλον *Φεβεῖσθαι* et similia omnia, sed ὁ μέλλων λόγος et ἀκούειν τὸ μέλλον neque dici solet neque intelligi potest. In tali re Atheniensibus in ore est id quod Hyperides statim ab initio dixit: *Τῶν μὲν λόγων τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ κτέ*. quamobrem supplementum est: *ἀπλοῦς γὰρ ἐστ' ὁ μέλλων ῥηθήσεσθαι λόγος οὔτοςι πρὸς ὑμᾶς ἤδη*, et: *μηδεὶς Φθόνῳ τὸ μέλλον ῥηθήσεσθαι ἀκούσῃ*.

Denique ipsius Hyperidis locum paullo melius quam supra feci constituere et explere conabor. Quod enim in vs. 174. laceri libri lacinias sic explevi:

ΚΑΙΤΩΝΤ *ελευτησάντων*
 ΕΝΤΩΙΠΟΛέμωι. εἰ μὲν γὰρ
 ΗΔΟΝΗΣΕΝ *εκεν ὑμνῆς*
 ΟΥΣΙΝΤΑΣΤ *οιαύτας καρ*
 ΤΕΡΙΑΣΤΙΓΕνοιτ' ἂν τοῖς Ἑλ
 ΛΗΣΙΝΗΔΕΙον.

non satis accurate in vs. 3 et 4 lacunae spatium expletur, namque *duodecim* litterulae, ut vides, interciderunt. Quamobrem melius haec ita explebuntur:

ΗΔΟΝΗΣΕΝ *εκεν ἐγκωμιάσ*
 ΟΥΣΙΝΤΑΣΤ *ηλικαύτας καρ*
 ΤΕΡΙΑΣ.

Εἰ μὲν γὰρ ἠδονῆς ἔνεκεν ἐγκωμιάσουσιν τὰς τηλικαύτας καρτερίας, τί γένοιτ' ἂν τοῖς Ἑλλησιν ἠδίου κτέ.

Scribebam haec, ut Hyperidis verbis utar vs. 145: *πόνους πόνων διαδόχους ποιούμενος* Lugduni-Batavorum mense Maio anni MDCCCLVIII.

HYPERIDIS

ORATIO PRO EUXENIPPO

RECENS REPERTA.

(ΥΠΕΡΕΙΔΟΥ)

Ἦπερ Εὐξενίππου εἰσαγγελίας ἀπολογία πρὸς Πολύεукτον.

Ἄλλ' ἔγωγε, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὅπερ καὶ πρὸς τοὺς παρακα-
θημένους ἀρτίως ἔλεγον, θαυμάζω εἰ μὴ προσίσονται ἤδη ὑμῖν αἰ
τοιαῦται εἰσαγγελίαι· τὸ μὲν γὰρ πρότερον εἰσηγγέλλοντο παρ'
ὑμῖν Τιμόμαχος καὶ Λεωσθένης καὶ Καλλίστρατος καὶ Φίλων ὁ ἐξ
Ἄναϊων καὶ Θεότιμος ὁ Σησὸν ἀπολέσας καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι· καὶ 5
οἱ μὲν αὐτῶν ναῦς αἰτίαν ἔχοντες προδοῦναι, οἱ δὲ πόλεις Ἀθη-
ναίων, ὁ δὲ ῥήτωρ ὧν λέγειν μὴ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ· καὶ οὔτε τού-
των πέντε ὄντων οὐδεὶς ὑπέμεινε τὸν ἀγῶνα ἀλλ' αὐτοὶ ὄχοντο
Φεύγοντες ἐκ τῆς πόλεως, οὔτ' ἄλλοι πολλοὶ τῶν εἰσαγγελλομέ-
νων, ἀλλ' ἦν σπάνιον ἰδεῖν ἀπ' εἰσαγγελίας τινὰ κρινόμενον ὑπα- 10
κούσαντα εἰς τὸ δικαστήριον· οὕτως ὑπὲρ μεγάλων ἀδικημάτων καὶ
περιφανῶν αἰ εἰσαγγελίαι τότε ἦσαν· νυνὶ δὲ τὸ γιγνόμενον ἐν
τῇ πόλει πάνυ καταγέλαστόν ἐστιν· Διογνίδης μὲν καὶ Ἀντίδαρος ὁ
μέτοικος εἰσαγγέλλονται ὡς πλέονος μισθοῦντες τὰς αὐλητρίδας ἢ
(Ἰσσοῦ) ὁ νόμος κελεύει. Ἀγασικλῆς δ' ὁ ἐκ Πειραιῶς ὅτι εἰς Ἀλι- 15
μουσίους ἐνεγράφη, Εὐξενίππος δ' ὑπὲρ τῶν ἐνουπίων, ὧν Φησιῶν
ἐορακέναι ὧν οὐδεμία δήπου τῶν κίτιῶν τούτων οὐδὲν κοινωεῖ τῷ
εἰσαγγελτικῷ νόμῳ.

Καίτοι, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγῶνων οὐ χρὴ τοὺς

- δικασὰς πρότερον τὰ καθ' ἕκαστα τῆς κατηγορίας ὑπομένειν ἀκούειν πρὶν (ἀν) αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἀντιγραφὴν ἐξετάσωσιν εἰ ἐστὶν ἐκ τῶν νόμων ἢ [μὴ] οὐ· μὰ Δί' οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ κατηγορίᾳ Πολύευκτος ἔλεγεν οὐ Φάσκων δεῖν τοὺς ἀπολογου-
 5 μένους ἰσχυρίζεσθαι τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ, ὃς κελεύει κατὰ τῶν ρητόρων αὐτῶν τὰς εἰσαγγελίας εἶναι περὶ τοῦ λέγειν μὴ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ, οὐ κατὰ πάντων Ἀθηναίων· ἐγὼ δὲ οὔτε πρότερον οὐδενὸς ἀν μνησθεῖν ἢ τούτου οὔτε πλείους οἶμαι δεῖν λόγους ποιῆσθαι περὶ ἄλλου τινὸς ἢ ὅπως ἐν δημοκρατίᾳ κύριοι οἱ νόμοι ἔσονται
 10 καὶ αἱ εἰσαγγελίαι καὶ αἱ ἄλλαι κρίσεις κατὰ τοὺς νόμους εἰσίσσιν εἰς τὸ δικαστήριον· διὰ τοῦτο γὰρ ὑμεῖς ὑπὲρ πάντων τῶν ἀδικημάτων, ὅσα ἐστὶν ἐν τῇ πόλει, νόμους ἔθεσθε χωρὶς περὶ ἑκάστου αὐτῶν· ἀσεβεί τις περὶ τὰ ἱερά· γραφικὴ (εἰσὶν) ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα. Φυλὸς ἐστὶ πρὸς τοὺς ἑκυτοῦ γονεῖς· ὁ ἄρχων ἐπὶ τού-
 15 του κάθηται. παράνομά τις ἐν τῇ πόλει γράφει· θεσμοθετῶν συνέδριόν ἐστιν. ἀπαγωγῆς ἄξια ποιεῖ ἀρχὴ τῶν ἑνδεκα καθέστηκεν. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀδικημάτων πάντων καὶ νόμους καὶ ἀρχὰς καὶ δικαστήρια τὰ προσήκοντα ἑκάστοις αὐτῶν ἀπέδοτε. ὑπὲρ τίνων οὖν ἔθεσθε δεῖν τὰς εἰσαγγελίας γίνεσθαι; τοῦτ' ἤδη καθ' ἕκαστον ἐν τῷ νόμῳ ἐγράψατε, ἵνα μὴ ἀγνοῆ μηδεὶς.
 20 Ἐάν τις, Φησὶ, τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καταλύῃ. εἰκότως, ὃ ἄνδρες δικασκί, ἢ γὰρ τοιαύτη αἰτία οὐ παραδέχεται σκῆψιν οὐδεμίαν οὐδενὸς οὐδ' ὑπαμοσίαν, ἀλλὰ τὴν ταχίστην αὐτὴν
 25 δεῖ εἶναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ἢ συνίη ποι ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου ἢ ἐταιρικὸν συναγάγη ἢ ἐάν τις πόλιν τινὰ προδῶ ἢ ναῦς ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν στρατιάν ἢ ῥήτωρ ἢ μὴ λέγῃ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνων· τὰ μὲν ἄνω τοῦ νόμου κατὰ πάντων τῶν πολιτῶν γράψαντες· ἐκ πάντων γὰρ καὶ τὰ δίκηματα ταῦτα γένοιτ' ἂν· τὸ δὲ τε-
 30 λευταῖον τοῦ νόμου κατ' αὐτῶν τῶν ρητόρων, παρ' οἷς ἐστὶ καὶ τὸ γράφειν τὰ ψήφισματα· ἐμαίνεσθε γὰρ ἂν εἰ ἄλλον τινὰ τρόπον τὸν νόμον τοῦτον ἔθεσθε ἢ οὕτως· εἰ τὰς μὲν τιμὰς καὶ τὰς ὠφελείας ἐκ τοῦ λέγειν οἱ ῥήτορες καρποῦνται, τοὺς δὲ κινδύνους ὑπὲρ αὐτῶν τοῖς ἰδιώταις ἀνεθήκατε. ἀλλ' ὅμως Πολύευκτος οὕτως ἐστὶν
 35 ἀνδρεῖος ὥστε εἰσαγγελίαν διώκων οὐκ ἔφη δεῖν τοὺς Φευγόντας τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ χρῆσθαι· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατηγοροὶ ὅταν οἴωνται δεῖν ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ ὠφελεῖν τῶν Φευγόντων τὰς ἀπολογίας τοῦτο παρακελεύονται τοῖς δικασταῖς μὴ ἐθέλειν ἀκούειν

τῶν ἀπολογουμένων, εἴαν τινες ἔξω τοῦ νόμου λέγωσιν ἀλλ' ἀπαν-
 τῶν πρὸς τὰ λεγόμενα καὶ κελεύειν τὸν νόμον ἀναγκινώσκειν· σὺ
 δὲ τοῦναντίον τὴν εἰς τοὺς νόμους καταφυγὴν ἐκ τῆς ἀπολογίας
 οἶε δεῖν ἀφελέσθαι Εὐξενίππου.

Καὶ πρὸς τούτοις οὐδὲ βοηθεῖν οὐδένα Φῆς δεῖν αὐτῷ οὐδὲ συνα- 5
 γορεύειν ἀλλὰ παρκελεύει τοῖς δικασταῖς μὴ ἰθέλειν ἀκούειν τῶν
 ἀναβαινόντων. καίτοι τί τούτου ἐν τῇ πόλει βέλτιον ἢ δημοτικώ-
 τερόν ἐστι πολλῶν καὶ ἄλλων κληῶν ὄντων ἢ ὁπόταν τις ἰδιώτης εἰς
 ἀγῶνα καὶ κίνδυνον καταστὰς μὴ δύνηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι
 τούτῳ τὸν βουλόμενον τῶν πολιτῶν ἐξεῖναι ἀναβάνα βοθηῆσαι καὶ 10
 τοὺς δικαστὰς ὑπὲρ τοῦ πράγματος τὰ δίκαια διδάξαι; Ἄλλὰ, νῆ
 Δία, αὐτὸς τοιοῦτ' ἀπράγματι οὐ κέχρησθαι ἀλλ' ὅτ' ἔφευγες τὸν
 ἀγῶνα ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου δεκά μὲν συνηγόρους ἐκ τῆς
 Αἰγυπτίας Φυλῆς ἤτησα, ὧν καὶ ἐγὼ εἰς ἣν αἰρεθείς ὑπὸ σοῦ, ἐκ 15
 δὲ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἐκάλες ἐπὶ τὸ δικαστήριον τοὺς βοηθήσον-
 τάς σοι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί δεῖ λέγειν; αὐτῷ δὲ τούτῳ τῷ ἀγῶνι
 πῶς κέχρησαι; οὐ κατηγορήσας ὅποσα ἐβούλου; οὐ Λυκοῦργον ἐκά-
 λεις συγκατηγορήσοντα οὔτε τῷ λέγειν οὐδενὸς τῶν ἐν τῇ πόλει
 καταδεέστερον ὄντα παρὰ τούτοις τε μέτριον καὶ ἐπιεικῆ δοκοῦντα 20
 εἶναι; εἴτα σοὶ μὲν ἔξεσι καὶ Φεύγοντι τοὺς βοηθήσοντας καλεῖν
 καὶ διώκοντι τοὺς συγκατηγόρους ἀναβιβάσασθαι, ὅς οὐ μόνον ὑπὲρ
 σεαυτοῦ δύνασαι εἰπεῖν ἀλλὰ καὶ ὅλη (τῇ) πόλει πράγματα παρέ-
 χειν ἰκανὸς εἶ. Εὐξενίπῳ δ' ὅτι ἰδιώτης ἐστὶ καὶ πρεσβύτερος οὐδὲ
 τοὺς Φίλους καὶ τοὺς οἰκείους ἐξέσαι βοηθεῖν, εἰ δὲ μὴ, διαβληθή-
 σονται ὑπὸ σοῦ.

Νῆ Δία, τὰ γὰρ πεπραγμένα αὐτῷ δεινὰ ἐστὶ καὶ ἄξια θανά-
 του, ὡς σὺ λέγεις ἐν τῇ κατηγορίᾳ. σκέψασθε δὴ, ὦ ἄνδρες δικα-
 σταί, καθ' ἐν ἑκάστων αὐτῶν ἐξετάζοντες. ὁ δῆμος προσέταξεν Εὐξε-
 νίπῳ τρίτῳ αὐτῷ ἐγκατακλιῆναι εἰς τὸ ἱερόν, οὗτος δὲ κοιμηθεὶς 30
 ἐνύπνιον Φησιν ἰδεῖν, ὃ τῷ δήμῳ ἀπαγγεῖλαι. τοῦτ' εἰ μὲν ὑπε-
 λάμβανες ἀληθὲς εἶναι καὶ ὃ εἶδεν ἐν τῷ ὕπνῳ τοῦτ' αὐτὸν ἀπαγ-
 γεῖλαι πρὸς τὸν δῆμον, τί καὶ ἀδικεῖ, ἃ ὁ θεὸς αὐτῷ προσέταττε
 ταῦτ' ἐξαγγείλας πρὸς Ἀθηναίους; εἰ δὲ ὥσπερ νυνὶ λέγεις, ἡγοῦ
 αὐτὸν καταψεύσασθαι τοῦ θεοῦ καὶ χαριζόμενόν τισι μὴ τάληθῆ 35
 ἀπηγγελκέναι τῷ δήμῳ οὐ ψήφισμα ἐχρῆν σε πρὸς τὸ ἐνύπνιον
 γράφειν, ἀλλ', ὅπερ ὁ πρότερος ἐμοῦ λέγων εἶπεν, εἰς Δελφοὺς
 πέμψοντα πυθέσθαι παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν ἀλήθειαν· σὺ δὲ τοῦτο μὲν
 οὐκ ἐποίησας, ψήφισμα δ' αὐτοτελὲς ἔγραψας κατὰ δυοῖν Φυλαῖν

οὐ μόνον ἀδικώτατον ἀλλὰ καὶ ἐναντίον αὐτὸ ἑαυτῷ· δι' ὅπερ ἤλας
 παρανόμων, οὐ δι' Εὐξένηππον.

Ἐξετάσωμεν δὲ περὶ αὐτοῦ τουτονὶ τὸν τρόπον. αἱ Φυλαὶ σύνδου
 γενόμεναι τὰ ὄρη τὰ ἐν Ὠρωπῷ διείλοντο, τοῦ δήμου αὐταῖς δόν-
 5 τος. τοῦτο τὸ ὄρος ἔλαχον Ἀκαμαντὶς καὶ Ἴπποθωντὶς. ταύτας
 τὰς Φυλάς ἔγραψας ἀποδοῦναι τὸ ὄρος τῷ Ἀμφιράῳ καὶ τὴν τι-
 μὴν ὧν ἀπέδοντο, ὡς πρότερον τοὺς ὀριστὰς τοὺς πεντήκοντα ἐξελόν-
 τας αὐτὸ τῷ θεῷ καὶ ἀφορίσαντας καὶ οὐ προσηκόντας τὰς δύο Φυ-
 λάς ἐχούσας τὸ ὄρος. μικρὸν δὲ διαλιπὼν ἐν ταύτῳ ψηφίσματι γρά-
 10 φεις τὰς ὀκτὼ Φυλάς πορίσαι ταῖν δυοῖν Φυλαῖν τὰ διάφορα καὶ
 ἀποδοῦναι ὅπως ἂν μὴ ἐλαττωῦνται. καίτοι εἰ μὲν ἴδιον (ὄν) τῶν Φυ-
 λῶν ἀφηροῦ τὸ ὄρος πᾶς οὐκ ὀργῆς ἄξιος εἶ; εἰ δὲ μὴ προσηκόντως
 εἶχον αὐτὸ ἀλλὰ τοῦ θεοῦ ὄν, διὰ τί τὰς ἄλλας Φυλάς ἔγραφες
 αὐταῖς προσαποδιδόναι (τ)ἀργύριον; ἀγαπητὸν γὰρ ἦν αὐταῖς εἰ
 15 τὰ τοῦ θεοῦ ἀποδώσουσι καὶ μὴ προσαποτίσουσιν ἀργύριον.

Ταῦτ' ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐξεταζόμενα οὐκ ὀρθῶς ἐδόκει γεγράφθαι,
 ἀλλὰ κατεψηφίσαντό σου οἱ δικασαί. εἴτ' εἰ μὲν ἀπέφυγες τὴν
 γραφὴν οὐκ ἂν κατεψεύσατο οὗτος τοῦ θεοῦ, ἐπειδὴ δὲ συνέβη σοι
 ἀλῶναι Εὐξένηππον δεῖ ἀπολωλέναι· καὶ σοὶ μὲν τῷ τοιοῦτο ψή-
 20 φισμα γράψαντι πέντε καὶ εἴκοσι δραχμῶν ἐτιμῆθη, τὸν δὲ κατα-
 κλινέντα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ δήμου κελεύσαντος μηδ' ἐν τῇ Ἀττικῇ
 δεῖ ταφῆναι.

(Νῆ Δία,) δεινὰ γὰρ ἐποίησε περὶ τὴν Φιάλην ἐάσας Ὀλυμ-
 πιάδα ἀνθρῆναι εἰς τὸ ἄγχλημα τῆς Ὑγιείας· τοῦτο γὰρ ὑπολαμ-
 25 βάνεις ἐφόδιον σαυτῷ εἰς τὸν ἀγῶνα τὸ ἐκείνης ἔνομα παραφέρων
 καὶ κολακείην ψευδῆ κατηγορῶν Εὐξένηππου μῖσος καὶ ὀργὴν αὐτῷ
 συλλέξειν παρὰ τῶν δικαστῶν. δεῖ δὲ, ὦ βέλτιστε, μὴ ἐπὶ τῷ Ὀλυμ-
 πιάδος ὀνόματι καὶ τῷ Ἀλεξάνδρου τῶν πολιτῶν τινὰ ζητεῖν κα-
 κόν τι ἐργάζεσθαι, ἀλλ' ὅταν ἐκεῖνοι πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων
 30 ἐπιστέλλωσι μὴ τὰ δίκαια μηδὲ τὰ προσήκοντα, τότε ἀναστάντα
 ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀντιλέγειν καὶ πρὸς τοὺς ἵκοντας παρ' αὐτῶν
 δικαιολογεῖσθαι καὶ εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον πορεύεσθαι
 βοηθήσοντα τῇ πατρίδι. σὺ δ' ἐκεῖ μὲν οὐδεπώποτε ἀνέστης οὐδὲ λό-
 γον περὶ αὐτῶν ἐποίησας, ἐνθάδε δὲ μισεῖς Ὀλυμπιάδα ἐπὶ τῷ
 35 ἀπολέσαι Εὐξένηππον καὶ Φῆ· κόλκικα αὐτὸν εἶναι ἐκείνης καὶ Μα-
 κεδόνων· ὃν ἐὰν δείξης ἀφιγμένον πᾶποτε εἰς Μακεδονίην ἢ ἐκεῖ-
 νων τινὰ ὑποδεξάμενον εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἢ χρώμενον τῶν ἐκεῖ-
 θέν τιμι ἢ ἐντυγχάνοντα ἢ λόγους οὐστινασοῦν ἢ ἐπ' ἐργαστηρίου

ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ ἄλλοθί που περὶ τούτων τῶν πραγμάτων εἰρηκότα
καὶ μὴ κοσμίως καὶ μετρίως τὰ αὐτοῦ πράττοντα ὥσπερ εἶ τις
καὶ ἄλλος τῶν πολιτῶν, χρησάσθων αὐτῶ οἱ δικασαὶ ὅτι βεβούλονται.
εἰ γὰρ ταῦτ' ἦν ἀληθῆ ἅ κτηγορεῖς οὐκ ἂν σὺ μόνος ἦδεις ἀλλὰ
καὶ οἱ ἄλλοι πάντες οἱ ἐν τῇ πόλει, ὥσπερ καὶ περὶ τῶν ἄλλων 5
ἔσοι τι ὑπὲρ ἐκείνων ἢ λέγουσιν ἢ πράττουσιν, οὐ μόνον οὗτοι ἀλλὰ
καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἴσασι καὶ τὰ παιδία τὰ ἐκ τῶν διδασκα-
λείων καὶ τῶν ρητόρων τοὺς παρ' ἐκείνων μισθαρνοῦντας καὶ τῶν
ἄλλων τοὺς ξενίζοντας τοὺς ἐκεῖθεν ἦκοντας καὶ ὑποδεχομένους καὶ
εἰς τὰς ὁδοὺς ὑπαντῶντας, ὅταν προΐωσι· καὶ οὐδαμοῦ ὄψει οὐδὲ 10
παρ' ἐνὶ τούτων Εὐξενίππου καταριθμούμενον. σὺ δ' ἐκείνων μὲν
οὐδένα κρίνεις οὐδ' εἰς ἀγῶνα καθίσης, οὐς πάντες ἴσασι ταῦτα
πράττοντας, [κατ'] Εὐξενίππου δὲ κολακείαν κτηγορεῖς, οὗ ὁ βίος
τὴν αἰτίαν οὐ παραδέχεται. καίτοι, εἰ νῦν εἶχες, περὶ γε τῆς
Φιάλης τῆς ἀνατεθείσης οὐτ' ἂν Εὐξενίππου ἠτιῶ οὐτ' ἂν ἄλλον 15
λόγον οὐδένα ἐνταῦθα ἐποιήσω. οὐ γὰρ ἀρμόττει. διὰ τί; καὶ μου
τὸν λόγον, ὃ ἄνδρες δικασαί, ἀκούσατε ὃν μέλλω λέγειν.

Ἔμιν Ὀλυμπιάς ἐγκλήματα πεποιήται περὶ τὰ ἐν Δωδώνῃ οὐ
δίκαια, ὡς ἐγὼ δις ἤδη ἐν τῷ δήμῳ ἐναντίον ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων
Ἀθηναίων πρὸς τοὺς ἦκοντας παρ' αὐτῆς ἐξήλεγξα [οὐ προσήκοντα 20
αὐτὴν ἐγκλήματα τῇ πόλει ἐγκαλοῦσαν]. ἔμιν γὰρ ὁ Ζεὺς ὁ Δωδα-
ναῖος προσέταξεν ἐν τῇ μαντείᾳ τὸ ἄγαλμα τῆς Διώνης ἐπικοσμή-
σαι. καὶ ὑμεῖς πρόσωπόν τε κοσμησάμενοι ὡς οἶόν τε κάλλιπον καὶ
τᾶλλα πάντα τὰκόλουθα καὶ κόσμον πολὺν καὶ πολυτελεῆ τῇ θεῷ
παρασκευάσαντες καὶ θεωρίαν καὶ θυσίαν πολλῶν χρημάτων ἀπο- 25
σεύλαντες ἐπικοσμήσατε τὸ ἔδος τῆς Διώνης ἀξίως καὶ ὑμῶν αὐτῶν
καὶ τῆς θεοῦ. ὑπὲρ τούτων ἔμιν τὰ ἐγκλήματα ἦλθε παρ' Ὀλυμ-
πιάδος ἐν ταῖς ἐπισολαῖς, ὡς ἡ χώρα εἶη [ἡ Μολοσσία] αὐτῆς, ἐν
ἣ τὸ ἱερόν ἐστιν. οὐκ οὐκ προσήκειν ἡμᾶς τῶν ἐκεῖ οὐδὲ ἐν κινεῖν.
εἰάν μὲν τοίνυν τὰ περὶ τὴν Φιάλην γεγονότα ἐν ἀδικήματι ψηφί- 30
σησθε εἶναι τρόπον τινὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν καταγιγνώσκομεν ὡς τὰ ἐκεῖ
οὐκ ὀρθῶς ἐπράξαμεν, εἰάν δ' ἐπὶ τοῦ γεγενημένου εἴωμεν τὰς τραγω-
δίας αὐτῆς καὶ τὰς κτηγορίας ἀΦηρηκότες ἐσόμεθα. οὐ γὰρ δήπου
Ὀλυμπιάδι μὲν τὰ Ἀθήνησιν ἱερὰ ἐπικοσμεῖν ἔξεστιν, ἡμῖν δὲ τὰ
ἐν Δωδώνῃ οὐκ ἔξεσαι, καὶ ταῦτα τοῦ θεοῦ προστάξαντος. 35

Ἄλλ' οὐκ ἐστιν, ὃ Πολύευκτε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὅθεν κτηγορίαν
οὐκ ἂν ποιήσαιο. καίτοι σε ἐχρῆν, εἴπερ προήρησαι πολιτεύεσθαι,
καὶ νῆ Δία καὶ δύνκσαι, μὴ τοὺς ἰδιώτας κρίνειν μηδ' εἰς τούτους

νεανιεύεσθαι, ἀλλὰ τῶν ρητόρων ἐάν τις ἀδικῆ τοῦτον κρίνειν (ἢ
 στρατηγός ἐάν τις μὴ τὰ δίκαια πράττη τοῦτον εἰταχυγέλλειν· παρὰ
 γὰρ τούτοις ἐπὶ καὶ τὸ δύνασθαι βλάπτειν τὴν πόλιν, ὅσοι ἂν αὐ-
 τῶν προαιρῶνται, οὐ παρ' Εὐξενίπῳ οὐδὲ τῶν δικασῶν τούτων οὐ-
 5 δεινί· καὶ οὐ σὲ μὲν οὕτως οἶομαι δεῖν πράττειν, αὐτὸς δὲ ἄλλον
 τινὰ τρόπον τῆ πολιτεία κέχρημαι, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἰδιώτην οὐδένα
 πώποτε ἐν τῷ βίῳ ἔκρινα, ἤδη δὲ τισι καθ' ὅσον ἐδυνάμην ἐβοήθησα.
 τίνας οὖν κέκρικα [καὶ εἰς ἀγῶνα καθέσκακα]; Ἄριστοφῶντα τὸν
 10 τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ παρὰ δύο ψήφους ἀπέφυγε, Διοπίθει τὸν
 Σφήττιον, ὃς δεινότατος δοκεῖ εἶναι τῶν ἐν τῇ πόλει· Φιλοκράτη
 τὸν Ἄγνούσιον, ὃς θρασυτάτα καὶ ἀσελγέστατα τῆ πολιτεία κέχρη-
 ται· τοῦτον εἰσαγγέλιας ἐγὼ ὑπὲρ ὧν Φιλίπῳ ὑπηρετήκει κατὰ
 τῆς πόλεως εἶλον ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ τὴν εἰσαγγελίαν ἔγραψα
 15 δικαίαν καὶ ὥσπερ ὁ νόμος κελεύει, εἴητορ ὄντα λέγειν μὴ τὰ ἄριστα
 τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνοντα καὶ διερεῖς παρὰ τῶν
 τἀναντία πραττόντων τῷ δήμῳ· καὶ οὐδ' οὕτως ἀπέχρησέ μοι τὴν
 εἰσαγγελίαν δοῦναι, ἀλλ' ὑποκάτω παρέγραψα· τὰ δ' εἶπεν οὐ τὰ
 ἄριστα τῷ δήμῳ χρήματα λαβῶν, εἶτα τὸ ψήφισμα αὐτοῦ
 20 ὑπέγραψα· καὶ πάλιν· τὰ δὲ εἶπεν οὐ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ
 χρήματα λαβῶν· καὶ τὸ ψήφισμα παρέγραψον· καὶ ἔτι μοι
 πεντάκις ἢ ἑξάκις τοῦτο γεγραμμένον· δίκαιον γὰρ ᾤμην δεῖν τὸν
 ἀγῶνα καὶ τὴν κρίσιν ποιῆσαι· σὺ δ' ἂ μὲν εἰπεῖν Εὐξενίπῳ Φῆς
 οὐ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ οὐκ εἶχες γράψαι εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, ἰδιώ-
 25 τιν δ' ὄντα κρίνεις ἐν τῇ τοῦ ρήτορος τάξει, μικρὰ δὲ περὶ τῆς ἀν-
 τιγραφῆς εἰπὼν ἑτέρας αἰτίας καὶ διχβολὰς ἤκεις· φέρων κατ' αὐ-
 τοῦ, λέγων ὡς Φιλοκλεῖ τὴν θυγατέρα ἐδίδου καὶ Δημοτίανος δίκαι-
 ταν ἔλαβε καὶ ἄλλας τοιαύτας κατηγορίας, ἵν' ἐάν μὲν ἀφέ-
 μενοι τῆς εἰσαγγελίας περὶ τῶν ἔξω τοῦ πράγματος κατηγορηθέν-
 30 των ἀπολογῶνται, ἀπαντῶσιν αὐτοῖς οἱ δικασταί· τί ταῦθ' ἡμῖν λέ-
 γετε; ἐάν δὲ μηδένα λόγον περὶ αὐτῶν ποιῶνται, ὁ ἀγὼν αὐτοῖς
 χείρων γίγνεται· τῶν γὰρ κατηγορηθέντων τὸ μὴ λαβὸν ἀπολο-
 γίαν ὑπὸ τῆ ὀργῆ τῶν δικασῶν καταλείπεται, καὶ τὸ πάντων δει-
 νότατον τῶν ἐν τῷ λόγῳ λεγομένων ὑπὸ σοῦ, ὃ σὺ ᾤου λαμβάνειν
 35 ὧν ἕνεκα λέγεις οὐ λαμβάνων, ὁπότε παραφθέγγοιο ἐν τῷ λόγῳ
 πολλάκις, ὡς πλούσιός ἐστιν Εὐξενίππος, καὶ πάλιν διαλιπὼν ὡς
 οὐκ ἐκ δικαίου πολλὴν οὐσίαν συνείλεκται· ἂ εἰς μὲν τὸν ἀγῶνα
 τοῦτον οὐδὲν δήπου ἐστὶν εἶτε πολλὰ οὗτος κέκτῃται εἶτε ὀλίγα,

τοῦ δὲ λέγοντος κακοήθεια καὶ ὑπόληψις εἰς τοὺς δικασὰς οὐ δικαία, ὡς ἄλλοθί που οὗτοι τὴν γνώμην ἂν σχοίησαν ἢ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος καὶ πότερον ἀδικεῖ ὑμᾶς ὁ κρινόμενος ἢ οὐ.

Κακῶς ἐμοὶ δοκεῖς εἰδέναι, ὦ Πολύευκτε **, καίτοι ταῦτά γ' ἴσασι οὐ γὰρ καὶ
 πάντες ὅτι οὔτε δῆμὸς ἐστὶν οὐδεὶς ἐν τῇ οἰκουμένῃ οὔτε μόναρχος 5
 οὔτ' ἔθνος μεγαλοψυχότερον τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων, τοὺς δὲ συ-
 κοφαντούμενους τῶν πολιτῶν ὑπό τινων ἢ καθ' ἓνα ἢ ἄθρους οὐ
 προίεται ἀλλὰ βοηθεῖ. καὶ πρῶτον μὲν Τίσιδος τοῦ Ἀγρυλλῆθεν ἀπο-
 γράψαντος τὴν Εὐθυκράτους οὐσίαν ὡς δημοσίαν οὔσαν, ἢ πλεόνων
 ἢ ἐξήκοντα ταλάντων ἦν, καὶ μετ' ἐκείνην πάλιν ὑπισχνουμένου 10
 τὴν Φιλίππου καὶ Ναυσικλέους ἀπογράψειν καὶ λέγοντος ὡς ἐξ
 ἀναπογράφων μετὰλλων πεπλουτήκασι, τοσοῦτον οὔτοι ἀπέλιπον
 προσίσθχι τινα τοιοῦτον λόγον ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν, ὥστε τὸν
 ἐγχειρήσαντα συκοφαντεῖν αὐτοὺς εὐθὺς ἠτίμωσαν, τὸ πέμπτον
 μέρος τῶν ψήφων οὐ μεταδόντες· τοῦτο δ', εἰ βούλει, τὸ πρῶτον 15
 ὑπὸ τῶν δικασῶν πραχθὲν τοῦ ἐξελθόντος μὴδὲ πῶς οὐ μεγάλου
 ἐπαίνου ἄξιόν ἐστι; Φήναντος γὰρ Λυσάνδρου τὸ Ἐπικράτους μέ-
 ταλλον τοῦ Παλληνέως ἐντὸς τῶν μέτρων τετμημένον, ὃ εἰργάζετο
 μὲν ἤδη τριῖ ἔτη, μετεῖχον δ' αὐτοῦ οἱ πλουσιώτατοι σχεδὸν τι τῶν
 ἐν τῇ πόλει, ὃ δὲ Λύσανδρος ὑπισχνεῖτο τριακόσια τάλαντα εἰσπρά- 20
 ξειν τῇ πόλει, τοσαῦτα γὰρ εἰληφένκι αὐτοὺς ἐκ τοῦ μετάλλου.
 ἀλλ' ὅμως οἱ δικασαὶ οὐ πρὸς τὰς τοῦ κατηγοροῦ ὑποσχέσεις ἀπο-
 βλέποντες ἀλλὰ πρὸς τὸ δίκκιον, ἔγνωσαν ἴδιον εἶναι τὸ μέταλλον
 καὶ τῇ αὐτῇ ψήφῳ τὰς τε οὐσίαις αὐτῶν ἐν ἀσφαλεῖ κατέστησαν καὶ
 τὴν ὑπόλοιπον ἐργασίαν τοῦ μετάλλου ἐβεβλῖωσαν. τοιγαροῦν αἱ 25
 καινοτομίαι (αἱ) πρότερον ἐκλειμμέναι διὰ τὸν φόβον νῦν ἐνεργοί
 (εἰσι) καὶ τῆς πόλεως αἱ πρόσοδοι αἱ ἐκεῖθεν πάλιν αὖξονται, ὡς
 ἐλυμήναντό τινες τῶν ρητόρων ἐξαπατήσαντες τὸν δῆμον καὶ δασμο-
 λογήσαντες τοὺς ἔχοντας. ἔστι γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασαί, οὐχ οὗτος
 ἄριστος πολίτης, ὅστις μικρὰ δούς φλείω βλάβπτει τὰ κοινὰ οὐδ' ὅστις 30
 εἰς τὸ παραχρηῖμα ἐξ ἀδίκου πορίσας κατέλυσε τῆς πόλεως τὴν ἐκ
 δικαίου πρόσοδον, ἀλλ' ὅτῳ μέλει καὶ τῶν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον
 ἀφελίμων τῇ πόλει καὶ τῆς ὁμονοίας τῶν πολιτῶν καὶ τῆς δόξης
 τῆς ὑμετέρας· ὧν ἔνιοι οὐ φροντίζουσιν ἀλλὰ τῶν ἐργαζομένων
 ἀφαιρούμενοι πόρους φασὶ τούτους πορίζειν ἀπορίαν ἐν τῇ πόλει πα- 35
 ρασκευάζοντες· ὅταν γὰρ ἢ Φυβερὸν τὸ κτᾶσθαι καὶ Φεῖδεσθαι, τίς
 βουλήσεται κινδυνεύειν;

Τούτους μὲν οὖν ἴσως οὐ βῆδιόν ἐστι κωλύσαι ταῦτα πράττειν,

- ὑμεῖς δὲ, ὧ ἄνδρες δικασταί, ὥσπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς σεσώκατε
 τῶν πολιτῶν ἀδίκως εἰς ἀγῶνας καταστάντας οὕτω καὶ Εὐξενίπῳ
 βοηθήτατε καὶ μὴ περιίδητε αὐτὸν ἐπὶ πράγματι οὐδενὸς ἀξίῳ καὶ
 εἰσαγγελίᾳ τοιαύτῃ. ἢ οὐ μόνον οὐκ ἔνοχος ἐστὶν ἀλλὰ καὶ αὐτῇ
 5 παρὰ τοὺς νόμους ἐστὶν εἰσηγγελμένη καὶ πρὸς τούτοις ὑπ' αὐτοῦ
 τοῦ κατηγοροῦ τρόπον τινὰ ἀπολελυμένη· εἰσηγγελεκε γὰρ αὐτὸν
 Πολύευκτος λέγειν μὴ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων χρήματα
 λαμβάνοντα καὶ δωρεὰς πρὸς τῶν τῶν κενυτῶν πράττοντων τῷ δήμῳ
 τῷ Ἀθηναίων· εἰ μὲν οὖν ἔξωθεν τῆς πόλεως τινὰς ἠτιᾶτο εἶναι,
 10 παρ' ὧν τὰ δῶρα εἰληθότα Εὐξενίπῳ συνκαυνίζεσθαι αὐτοῖς, ἦν
 ἂν αὐτῷ εἰπεῖν ὅτι ἐπειδὴ ἐκείνους οὐκ ἐστὶ τιμωρήσασθαι, δεῖ τοὺς
 ἐνθάδε αὐτοῖς ὑπερετοῦντας δίκην δοῦναι. νῦν δὲ Ἀθηναίους Φησὶν
 εἶναι παρ' ὧν τὰς δωρεὰς εἰληθέναι αὐτόν. εἶτα σὺ ἔχων ἐν τῇ
 πόλει τοὺς ὑπεκλυτῶν πράττοντας τῷ δήμῳ οὐ τιμωρεῖ ἀλλ' Εὐξε-
 15 νίπῳ πράγματα παρέχεις·
 Βραχὺ δ' ἔτι εἰπὼν περὶ τῆς ψήφου ἧς ὑμεῖς μέλλετε φέρειν κα-
 ταβήσομαι. ὅταν γὰρ μέλλητε, ὧ ἄνδρες δικασταί, δικηφίξεσθαι,
 κελεύετε ὑμῖν τὸν γραμματέα ὑπεκλυτῶν τὴν τε εἰσαγγελίαν
 καὶ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικὸν καὶ τὸν ὄρκον τὸν ἡλιαστικόν, καὶ
 20 τοὺς μὲν λόγους ἀπάντων ἡμῶν ἀφέλετε, ἐκ δὲ τῆς εἰσαγγελίας
 καὶ τῶν νόμων σκεψάμενοι ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ δίκαιον καὶ εὖορκον
 εἶναι τοῦτο ψηφίσασθε.
 Ἐγὼ μὲν οὖν σοι, Εὐξενίππε, βεβοήθηκα ὅσα εἶχον. λοιπὸν δ' ἐστὶ
 δεῖσθαι τῶν δικαστῶν καὶ τοὺς φίλους παρακαλεῖν καὶ τὰ παῖδια
 25 ἀναβιβάζεσθαι.

Ἔπερ Εὐξενίπῳ
 εἰσαγγελίας
 ἀπολογία πρὸς Πολύευκτον.

Praeclarum Antiquitatis monumentum recens repertum in
Aegypto et in *Anglia* editum propero cum omnibus philologis
 nostratibus communicare. Arabes quidam *τυμβωρύχοι*, quum in
 superiore *Aegypto* sepulcra vetustissima perscrutarentur, repe-
 rerunt volumen papyraceum, quo orationes *HYPERIDIS* contine-

bantur tres: κατὰ Δημοσθένους, ὑπὲρ Λυκόφρονος et ὑπὲρ Εὐξενίππου. Lucro intenti librum discerpunt ac partes frustatim harum rerum curiosis venditant. Sic pars eiusdem voluminis in HARRISII manus, pars in ARDENII pervenit. Utriusque viri nobilissimi cura prospectum est ut quidquid de lacero ac mutilato codice superesset in patriam ad eruditos viros perferretur, quorum opera et studio ederetur in lucem. Viro doctissimo BABBINGTON Cantabrigiensi contigit esse tam felici ut ea provincia ei mandaretur. Is summa fide et industria perdifficile negotium ad exitum perduxit. Intentissima cura quidquid legi potuit expedit, lacunas non mediocri acumine supplevit, commentarium utilem addidit, verbo editoris principis officio egregie functus est. Idem ultro eruditorum studia excitavit, ut si quid se fugisset, aliorum ingenio et doctrina ad HYPERIDEM suum restituendum et illustrandum conferretur. Itaque ipse SCHNEIDEWINUM Goettingensem in hanc laudis societatem vocavit. SCHNEIDWINUS complura recte restituit et feliciter correxit HYPERIDEMQUE ita edidit et parabilem fecit ut philologi omnes ei prodesse possimus. Ego nunc hoc maxime ago, ut qui in *Hollandia* nostra *Graecas* Litteras amant, omnes novum hoc ἔρμαιον legere possint, deinde si quid opis afferre male mulcato oratori *Attico* tumultuaria hac opera potui paucissimis adscripsi. Delegi orationem unam, quae propemodum integra superest et lectu est dignissima, ὑπὲρ Εὐξενίππου, nam lacerae laciniae orationis κατὰ Δημοσθένους, ne dicam dolo, sunt perexigui pretii et vix digna in quibus ingenium experiaris. Quam vellem BABBINGTON abstinisset manus potius quam nobis haec male *Graeca* et ἀδιανόγητα apposuisset (fragm. 16): Ἄλλὰ Δημοσθένους καὶ οἱ φίλοι αἰσχρὸν εἶναι εἰ ἀνακοινοῦτε τὸ πρᾶγμα Φιλοξένῳ Φάσκουσι· καλῶς· ἀλλ' ἐχρῆν τὸν Ἄρπαλλον ἕκοντα εἰς τὴν πόλιν, τῶν δὲ ταλάντων οὐδεμίαν ἐν τῷ δήμῳ δόντα ἀπόφασιν παρακρούειν; οὐ καὶ ἀδείκως τυχεῖν ἐπέτρεψας; τίνας ἕνεκα ἔλαβες ἀπόφασιν; sunt haec *Italicis* philologis quam *Anglis* digniora et nimis saepe sic peccavit.

Eadem fere ratio est orationis ὑπὲρ Λυκόφρονος, cuius exigua pars iucunde legi potest, in caeteris οὐδὲν ὑγιές. Contra defensio EUXENIPPI in papyraceo libro propemodum integra et illaesa exstat, ubicumque temporis et hominum iniuriae aliquid fecere

detrimenti, certa et evidens emendatio sarcivit damnum, in qua
 re pleraque BABINGTONI industria effecit, reliqua propemodum
 omnia exhaustit SCHNEIDEWINI acumen, ut unus tantum in oratio-
 ne sit locus incertis et infelicibus coniecturis vexatus, p. 79, 4.
 Multum tamen abest, ut ipsa oratoris manus in vetusto libro
 appareat et quemadmodum incertissimum est quae sit codicis
 aetas et hariolantur qui apud SCHNEIDEWINUM in Praef. p. VIII.
bis mille annos ei tribuunt, sic satis constat SCHNEIDEWINUM fu-
 gisse rationem quum scriberet *ibid. codex ipse verba paene ta-
 lia custodivisse videtur, qualia de Hyperidis manu exierant.* In
 aetate monumentorum huiuscemodi definienda valet Archime-
 deum illud: *δός μοι ποῦ εἶ, nam nihildum satis est certum ac
 stabile in quo firmiter consistere possis.* Si pervetus liber est,
 novo argumento erit quam iustae sint querelae STRABONIS lib.
 XIII. p. 609. CAS. τὴν Ἀπελλικῶντος βιβλιοθήκην διεχειρίσαντο
*βιβλιοπῶλαι τινες γραφεῦσι Φαύλοις χρώμενοι καὶ οὐκ ἀντιβάλλ-
 λοντες, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων συμβαίνει τῶν εἰς πρᾶσιν γρα-
 φομένων βιβλίων καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.* Itaque fieri
 potest, ut bis mille annorum sit liber et certum est a librario
*illitterato et alias res agente negligenter admodum et mendose es-
 se descriptum.* Quam imperitus fuerit litterarum ostendunt vi-
 tia scripturae huiusmodi: *τριαετη, πλειωι, εγωι, δημωι, ητη-
 σωι, εποησωι, πεντηκοντα, ορηι, πολυτεληι* atque adeo *βασι-
 λεαι, δικασηριαι, ηδηι*: quod pro *ῖ* producto *ει* subinde dedit per-
 vulgatum est vitium antiquiorum, *μεικρα, εκρεινα, ετειμηθη,
 μεισεισ, αφειγμενον, καταγεινωσκομεν, τειμωρη (pro τιμωρεῖ),
 βελτειον*, sed idem *καταλιπεται* scribit, *εκλελιμμεναι, συνιλεκ-
 ται, ισαγγελιασ, διοπιθη*, sed *αδικεια: υγειασ et επεικη, επει-
 κεια et ηργαζετο* ex plebeio sermone irrepserunt, quemadmo-
 dum imperativi forma *χρησάσθωσαν et δεξάτωσαν* et perfecti
καθέςακα e *Macedonica* dialecto: alios errores incuria fudit: *εισι-
 σασιν (pro εισίασιν), λογουσσ, αποτισισουσι, αυζονται*, alias res
 agens *τα δικαγια αναβιβαζεσθαι* posuit pro *τὰ παιδία*. Haec
 omnia contemni possunt, nisi quod homines docti nonnulla ex
 his pro genuinis solent habere et cupide recipere et obtrudere
Atticis reverentia veterum membranarum aut, ut in nostro, *fide
 monumenti bis mille annorum.* BABINGTON et SCHNEIDEWIN multa
 ex his aequissimo animo tulerunt et commendarunt adeo

productis testibus sed levibus et futilibus, in quos convenit quod candidi animi librarius in codice *Regio Parisino* 2498 (apud MONTFAUCON in *Palaeogr. Graeca* p. 304) ultro de se fatetur:

οἶδα μὲν οἶδα σφαλμάτων πολλῶν γέμον
 ὃ χερστὴν αὐτὸς πυξίον ἐγεγράφειν,
 ἀλλ' ἔξε μοι μέτριοι, καὶ γὰρ οὐκ ἔχω
 τὴν τεχνικὴν σύμμαχον ὀρθογραφίαν.

Itaque noster, qui *συνσκευάζειν*, *ἐγκαλεῖν*, *συνλέξειν*, *ἐγδίδοσθαι*, *ἀνέγδοτος* scribit, veniam facile impetrabit sed non ut non corripuisse *Graecam* scripturam videatur. At haec quidem nugatoria vitia sunt, quae legentem offendere possunt, impedire et morari non possunt. Sed multo graviora passim peccavit, quos locos ordine percurram. Pag. 73, 13. *Διογυνίδης* non est *Graecum* sed *Διογενεΐδης*, ut *Ἀντιγενεΐδης* non *Ἀντιγενίδης*. Cf. ANAXANDRIDEM ap. ATHEN. IV. p. 131. *Ἀύλειν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενεΐδαν*. Vs. 15 requiro ἢ (*ἔσσω*) ὁ νόμος κελεύει, tum *Πειραιῶς* pro *Πειραιέως* reposui. *Attici* non utuntur his formis nisi contractis, librariis aliter visum. Et formis in — *αιεύς* quidem etiam caeteri *Graeci* semper utebantur contractis, quod antiquae corruptelae demonstrant, de quo genere nunc quidem pauca expromam exempla propediem plura daturus. Recte MEINEKIUS STRABONI IX. p. 398 reddidit *εἶτα* *Θορραιεύς* pro *εἶθ' ὄρεεῖς* (*Vindic. Strabon.* p. 134), male idem in vicinia *Θορέας* mutavit in *Θορραιέας*, in veteri mendo latet *Θορραιῶς*. In DIOGENE LAERT. VI. 4. 1. *τοῦτον Δημήτριος ὁ Μάγνης Ἀσυπαλαίεα Φησί*. Codd. omnes *Ἀσυπαλέα*, unde eruendum *Ἀσυπαλαιῶ*. Insigne exemplum est apud DIOD. SICUL. XV. 30. *κατελάβετο τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἑσιαιέων*, Codd. *ἄκτιαίων*, pervetus mendum pro *αιστιαίων*, *εστιαίων*, id est *Ἑσιαιῶν*. Apud *Atticos* quaecunque vocalis vel diphthongus praecedit terminationem in — *εύς* crasis est perpetua, si exceperis unum *άλιεύς*. Itaque *Παιανιέα*, ut hoc utar, *Atticis* auribus erat inauditum, dicebant *Παιανιῶ*. Librarii *Alexandrini* has formas iam olim corruerunt. Itaque iam DIDYMUS apud AESCHINEM in *Otesiphontea* §. 51. p. 60 *ἐγράφατο εἰς Ἄρειον πάγον Δημομέλη τὸν Παιανιέα* annotavit: *γραπτέον Παιανιῶ χωρὶς τοῦ ε̄*, vid. HARPOCRAT. v. *Παιανιεῖς*, ubi BEKKERUS alias res agens edidit *Παιανέα χωρὶς τοῦ ι*. Eadem labes optimum quemque

scriptorem *Atticum* infecit. Apud THUCYDIDEM nimium patienter retinent formas Πλαταιέας, Μηλιέας, Πυθαέως Π. 76. V. 51. V. 53, similes passim. Vetus mendum I. 107. ἐσ δωριᾶς servavit Δωριᾶς. Satis constat formas resolutas deberi scribis et *Atticorum* locos esse emendandos omnes ad hanc normam, quam et alii *Grammatici* prodiderunt et HARPOCRATION v. ἀγυιᾶς. Eiusdem generis est quod continuo in papyro legitur ἐωρακέναι. *Athenienses* ἐορακέναι dicebant, ut ἐαλωκέναι secunda correpta, quae producitur in ἐάλων, ut in ἐώρων. Ne metrum quidem librariorum ab eo errore retinet. Vs. 7. ὦν οὐδεμία δήπου τῶν αἰτιῶν τούτων: quis sic loquitur aut locutus umquam est? Aliena admovet SCHNEIDEWIN. Remedium quaerendum est, nam aliquid monstri hic ali certum est.

Pag. 74, 3. BS. εἰ ἐστὶν ἐκ τῶν νόμων ἢ μή. οὐ μὰ Δία οὐχ ὥσπερ κτέ. Voculam οὐ, quam priora requirunt, posteriora respuunt. Expunge μή et habebis HYPERIDIS manum: — ἢ οὐ. μὰ Δί, οὐχ ὥσπερ κτέ. Contrario errore scriba dedit p. 311, 6. λέγειν μὴ οὐ τὰ ἄρισα, ubi οὐ expunxerunt BS.

Vs. 2. πρὶν αὐτὸ τὸ κεφάλαιον — ἐξετάσωσιν. Prorsus necessarium est, quod S. coniecit: πρὶν ἂν αὐτό. Abutuntur codicum auctoritate nec multos codices tractarunt qui librariorum fidem in talibus implorant, ut Graecitati vim afferant.

Vs. 8. ποεῖσθαι, quod debetur socordiae scribarum, in ποιεῖσθαι refinxit; ποεῖν ac similia, quamquam in libris sexcenties occurrunt, nihilo meliora sunt quam τοοῦτος, δείλαος, Πειραῶς, nam hoc quoque constanter mediam corripit.

Vs. 13. γραφαὶ β ασεβείας: Litera Φ notatur puncto, β expunctum est. Reposui quod in huiusmodi re tralaticium est: γραφαὶ εἰσιν ἀσεβείας. Exemplum est vel apud ipsum HYPERIDEM pro *Lycophr.* p. 27, 17 SCHN. Compendia scripturae et siglae tam antiqua sunt, ut εἰσιν scriptum nota tachygraphica indoctum scribam fefellisse suspicer. Πρὸς et κατὰ notis scripta quam saepe et quamdudum interciderint propediem ostendam.

Vs. 19. ὑπὲρ τίνων οὖν οἴεσθε δεῖν τὰς εἰσαγγελίας γίνεσθαι; optime haec haberent si adderetur: τοῦτ' ἤδη καθ' ἕκαστον ἐγὼ διδάξω, at sequitur: τοῦτ' ἤδη καθ' ἕκαστον ἐν τῷ νόμῳ ἐγράψατε, ut sententia ridicula et absurda exeat. Repone ᾤεσθε et ratio con-

stabit. Simili modo scriba erravit p. 316, 15 ubi *πρωην* dede-
rat, at ipse correxit *πρωην*.

Vs. 21. *ἐάν τις τὸν δῆμον καταλύσῃ*: Bonum factum quod li-
brarius ipse in *καταλυση* punctum litterae σ addidit et sic ex-
pungendam esse ostendit. Non solent dare poenas οἱ *καταλύ-
σαντες τὸν δῆμον*. Namque *κρείττους ἤδη γίνονται τῆς παρὰ
τῶν ἀδικουμένων τιμωρίας*, ut ait LYCURGUS in *Leocrat.* §. 126 et
tempora nostra testantur. Idem ioculare vitium obsidet LYSIAE
locum nobilem de THERAMENE (in *Eratosth.* §. 78) *δικαίως μὲν ἐν
ὀλιγαρχίᾳ δίκην δόντος (ἤδη γὰρ αὐτὴν κατέλυσε), δικαίως δ' ἂν ἐν
δημοκρατίᾳ, δις γὰρ ὑμᾶς κατεδουλώσατο*. Neminem vidisse κα-
τέλυε requiri! Contra in *Lexico Rhetorico*, quod *Photiano* POR-
SONI subiectum est, male SCHNEIDEWIN legebat: ἢ *ἐάν τις προδιδῶ
χωρίον ἢ ναῦς ἢ πεζὴν στρατιάν*: nam hi quidem in iudicium ad-
ducebantur ἐπ' *ἐξειργασμένοις*, quare *προδιδῶ* scribendum. Cf.
AESCHIN. in *Ctesiph.* §. 171. p. 78.

Vs. 24. *δεῖ εἶναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ*. BAKIUS: *εἰσιέναι εἰς τὸ δι-
καστήριον*.

Vs. 31: *ἐμαίνεσθε γὰρ ἂν εἰ ἄλλον τινὰ τρόπον τὸν νόμον τοῦτον
ἔθεσθε ἢ οὕτως εἰ τὰς μὲν τιμὰς καὶ τὰς ὠφελείας ἐκ τοῦ λέγειν
οἱ ῥήτορες καρποῦνται, τοὺς δὲ κινδύνους ὑπὲρ αὐτῶν τοῖς ἰδιώταις
ἀνεθήκατε*. Quicumque est, ut LONGINI verbis utar (in *Art.
Rhetor.* p. 713. ALD. 561. WALZ.), *τετριμμένοις τὰ ὄντα πρὸς τὴν
σύνθεσιν τῶν σεμνῶν καὶ ἀρχαίων λόγων* facile sentiet hanc sca-
britiem orationis in nitido et facundo cive *Attico* ferri non posse.
SCHNEIDEWINUS nescio quam *παράταξιν* veterum commemorat.
Nemo nostrum tam negligenter et inepte scripsisset et HYPERIDEM
credamus? Mihi quidem satis certum est compluscula verba post
ἢ *οὕτως* vel ἢ *οὕτωςί*, quod in *ουτωσει* facile potuit corrupti,
scribae socordia intercidissee. Praeterea *κίνδυνον ἀνατιθέναι τινί*
non facile credam *Graecum* esse.

Vs. 38. *μὴ ἐθέλειν ἀκούειν τῶν ἀπολογουμένων ἐάν τινες ἔξω τοῦ
νόμου λέγωσιν*. Pro *τινες* si *τι* legeris nihil erit molestiae, si
τινες servabitur, inepte dictum erit.

Pag. 75, 6. *παρακελευη* codex, *παρακελεύει* HYPERIDES et ae-
quales dicebant, quae formae ubique revocandae.

Vs. 11. Suspiciosum est ὑπὲρ τοῦ *πράγματος* pro *περί*, et vi-

tiosum sine controversia νή Δία — οὐ κέχρησαι pro μὰ Δία, deinde αὐτὸς τοιοῦτῳ πράγματι οὐ κέχρησαι non significat id quod locus postulat et sine exemplo dictum est.

Vs. 19. ἐπεικῆ quod S. librario invito obtrudit, nam ipse correxit errorem, eiusdem farinae est atque ὑγεία, ταμείον atque alia, in quibus ιει concurrunt in lingua antiquiore. In versu Menandreo apud HARPOCR. v. Κτησίου Διδός.

ἔχοντα τὸ ταμείον οὐ κεκλεισμένον.

scribae omnium codicum de more ταμείον dederunt; quid credamus peccasse in oratione soluta?

Vs. 22. ὄλη πόλει: quod orator dicit Graece sonat ὄλη τῇ πόλει, quod restituendum.

Vs. 23. εἰ δὲ μὴ διαβληθήσονται ὑπὸ σοῦ νή Δία· τὰ γὰρ πεπραγμένα αὐτῶ δεινὰ καὶ θανάτου ἄξια: unusquisque statim admonitus concedet haec esse distinguenda in hunc modum: διαβληθήσονται ὑπὸ σοῦ. Νή Δία, τὰ γὰρ πεπραγμένα κτέ. Eadem forma dicendi oblitterata est p. 313, 23. μηδ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δεῖ ταφῆναι. δεινὰ γὰρ ἐποίησε. Supple: Νή Δία, δεινὰ γὰρ ἐποίησε, cuius lectionis vestigia quaedam obscura exstant in scriptura codicis negligenter correctae.

Vs. 29. ἐγκατακλιθῆναι: Athenienses non aliter dicebant quam κατακλιθῆναι et ἐγκατακλιθῆναι, Alexandrini contra — κλιθῆναι usurpabant. Itaque forma vetus oblitterari solet in Atticorum monumentis, subrepat nova. In ARISTOPHANIS *Avibus* vs. 122.

ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακῆν.

tandem ex uno codice, sed optimo *Ravennate*, receptum est a DINDORFIO. Caeteri scripti et editi conspirant in ἐγκατακλιθῆναι. Turpe est ad hunc diem scholion antiquum ad h. l. sic edi: ἐγκατακλιθῆναι: οὕτως Ἀττικοί, ὡς ἐν Νεφέλαις· (694) ἀλλὰ κατακλιθεὶς δευρί. τὸ δὲ κλιθῆναι κοινόν. Lege: ἐγκατακλιθῆναι et τὸ δὲ κλιθῆναι κοινόν.

Vs. 31. τοῦτ' — ἀληθῆ εἶναι. Scriba sensit errorem, correxit ἀληθές, non licuit per SCHN., qui comparavit Platonica: τοῦτο δοκεῖς μοι ἀληθῆ λέγειν, τοῦτο σκεπτέον εἰ ἀληθῆ λέγω, quae aut vitiosa sunt aut aliena. Addit: „quid discriminis sit inter ἀληθές λέγειν et ἀληθῆ τι λέγειν vel me tacente intelligitur.” Neque hercle intelligo neque haec omnino Graece dici posse arbitrator. *Graecum* est ἀληθῆ λέγεις et τοῦτ' ἀληθές λέγεις breviter

pro ἀληθές ἐστὶ τοῦθ', ὃ λέγεις. Itaque ἀληθές restitui.

Pag. 76, 5. ἔλαχεν Ἀκαμαντὶς καὶ Ἴπποβοωντὶς: Ne diligentissimo quidem et docto librario, nedum nostro tam imperito et negligenti, credi potest sic bene Graece dici pro ἔλαχον, quod reposui. Eodem modo nos librarii ludificantur in *Apologia* PLATONIS p. 36. A. εἰ μὴ ἀνέβη Ἄνυτος καὶ Μέλητος κατηγορήσονται ἐμοῦ, ubi ἀνέβησαν legendum esse apparet.

Vs. 10. τὰς ὀκτὼ Φυλὰς ποιῆσαι ταῖν δυοῖν Φυλαῖν τὰ διάφορα: ποιῆσαι facilis sed non levis error est pro πορίσαι.

Vs. 11. εἰ μὲν ἴδιον τῶν Φυλῶν ἀΦηροῦ τὸ ἕρος: ut Graeca oratio sit supplendum ἴδιον ἔν, nam sensus est: εἰ μὲν ἴδιον ἦν τῶν Φυλῶν τὸ ἕρος, ὃ ἀΦηροῦ. Continuo sequitur: εἰ δὲ μὴ προσηκόντως εἶχον αὐτὸ ἀλλὰ τοῦ θεοῦ ἔν, ubi non tam proclivis erat error.

Vs. 14. προσαποδιδόναι ἀργύριον: excidit articulus et reponendum τὰργύριον. προσαποδιδόναι, quod est ex rarioribus, prorsus eodem modo ponitur apud DIPHILUM ATHENAEI VI. p. 225.

ἔπειτ' ἐὰν τὰργύριον αὐτῶ καταβάλης
ἐπράξατ' Αἰγινάϊον, ἣν δ' αὐτὸν δέη
κέρματ' ἀποδοῦναι προσαπέδωκεν Ἀττικά.
κατ' ἀμφοτέρω δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Vs. 20. κατακλιθέντα: ut supra ostendimus, Attica forma restituenda est κατακλιέντα.

Vs. 25. ὑπολαμβάνεις ἐΦῶδιον ἐαυτῶ: multum dubito possitne Graece αὐτοῦ pro ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ poni, quae pervulgata omnium opinio est magnam partem fulta locis vitiosis vel intricatioribus vel artificiosius compositis. Αὐτὸς αὐτόν in secunda persona recte ponitur, vid. BRUNCK ad SOPH. *Oed. Col.* 853. sed ἀγαθὴν ἐλπίδα πρόβωλλ' ἐαυτῶ vel σὺ μὲν οὖν ἐαυτὸν ἀπολεῖς ac similia librariis deberi in diem mihi fit certius. Quo plures verso Codices et Codicum scripturas, crescit mihi copia exemplorum unde liquido appareat quam sint scribae et Graeculi ad hoc genus vitii εὐεπίφοροι. In ISOCRATIS *Nicoche* saepissime σαυτοῦ servatum est, semel peccatur in §. 38. ἂν τοῖς αὐτοῦ παίσιν ἂν συμβουλευθείας τούτοις αὐτὸς ἐμμένειν ἀξίου, ubi σαυτοῦ non minus est necessarium quam in his XENOPHONTIS *Cyrop.* VI. 3. 27. σὺ δὲ παράγγελλε τοῖς ἐαυτοῦ ἐφορᾶν ἐκάστῳ τοὺς καθ' αὐτόν. Quam vetus sit error locus noster arguit.

Pag. 77, 3. *χρησάσθωσαν αὐτῶ οἱ δικασαὶ ὅ τι βούλονται*: HYPERIDES neque in rep. neque verbis solebat *μακεδονίζειν*, itaque *χρησάσθωσαν* scripserat, in cuius locum, ut sexcenties alibi, surrepsit novitia forma, cuius exempla quotquot apud veteres *Atticos* leguntur ad *constantem* consuetudinem antiqui sermonis sunt refingenda.

Vs. 6. *οὐ μόνον αὐτοί: αὐτοί* sunt *οἱ μακεδονίζοντες*, quod absurdum est. Emenda *οὔτοι*, *hi* iudices; caeterum impeditus hic locus est et inconcinnus, ut periisse nonnulla credam et male coaluisse scripturae reliquias.

Vs. 10. *ὑπανγιῶνας ὅταν προσίωσιν*: at hoc quidem non facere humanum non est, nedum *Atticae* elegantiae. Corrige: *προΐωσιν*, *quando in publicum prodeunt*.

Vs. 13. *κατ' Εὐξενίππου δὲ κολακείαν κατηγορεῖς*: quam constanter omnes ex ratione et usu Graecitatis omittunt praepositionem, hanc HYPERIDEM unum semel addidisse credemus? deinde pro *τὴν αἰτίαν* ΒΑΚΙΟΥ *ταύτην τὴν αἰτίαν* requirebat: et sanequam aut hoc verum est aut *τοιαύτην αἰτίαν*.

Vs. 20. *ὡς ἐγὼ δις — ἐξήλεγξα οὐ προσήκοντα αὐτὴν ἐγκλήματα τῇ πόλει ἐγκαλοῦσαν*: extrema haec locum impediunt et onerant: nemo, si abessent, desiderasset, opinor, quae vel quotidiani sermonis negligentiam dedecent.

Vs. 28. *ὡς ἡ χάρα εἶη ἡ Μολοσσία αὐτῆς ἐν ἣ τὸ ἱερόν ἐστιν*, tenemus manifestum emblema. OLYMPIAS ita contendebat: *ἐμὴ ἐστιν ἡ χάρα, ἐν ἣ τὸ ἱερόν ἐστιν*. Putidum erat et perineptum nominare *partem* regni, in qua nobilissimum templum esset situm. Deinde poterat dicere: *ὡς ἡ Μολοσσία εἶη αὐτῆς*, quamquam ne hoc quidem suspicione careret, quoniam *ἡ Μολοσσία* erat dicendum. Cf. NIEBUHR in *Lectt. Histor. et Philolog.* Part. III. pag. 271. Itaque nomen veteribus inauditum, inepte additum, alieno loco insertum expungere dubitabimus? Utcumque vetus liber est, at istiusmodi interpolationes sunt aliquanto vustiores. Quam vellem hoc tenerent ac persentirent omnes, qui antiquas *Graecas* litteras tractant. Non tam diu insulsa additamenta omne genus praeclarissimum quemque scriptorem inquinassent. Nunc passim *interstrepit anser olores* et magistelli et scioli suas voculas interponunt Principum virorum orationi, plerumque ad interpretanda ea, quae nemo non intelligit, non-

numquam moleste et odiose obloquuntur. In animo est utriusque generis plurima exempla e diversissimis scriptoribus collecta et selecta cum philologis propediem communicare. Nunc duo apponam. THUCYDIDES scripserat V. 83. ἐστράτευσαν ἐς τὸ Ἄργος — ὑπῆρχε δὲ τι αὐτοῖς καὶ αὐτόθεν πρασσόμενον, magistellus adscribit scholion: αὐτόθεν: ἐκ τοῦ Ἄργους. Puerulis hoc scriptum esse apparet. Qui THUCYDIDEM inspiciet videbit hanc loci esse nunc scripturam: ὑπῆρχε δὲ τι αὐτοῖς καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν πρασσόμενον. Contrarii generis emblemata nimium diu latuit in XENOPHONTIS *Cyropaed.* VIII. 1. 44. ὥς καὶ οὗτοι αὐτὸν (οἱ δοῦλοι) ὥσπερ οἱ ἄριστοι πατέρα ἐκάλουν, ὅτι ἐπεμέλετο αὐτῶν. Subsannans aliquis adscripsit: ὅπως ἀναμφιλόγως αἰεὶ ἀνδράποδα διατελοῖεν: haec nunc pro XENOPHONTEIS leguntur. Sed ad HYPERIDEM redeo. Continuo sequitur: οὐκ οὐκ προσήκειν ἡμᾶς τῶν ἐκεῖ οὐδὲ ἐν κινεῖν. Necesse est scribere προσήκειν. SCHNEIDEWINO haec ex OLYMPIADIS persona dici videbantur, quem vel ἡμᾶς refellit. Neque προσήκειν dixisset matrona impotens, sed arrogantius προσήκει, quod nunc ex indirecta oratione pellucet.

Vs. 30. ἐν ἀδικήματι ψηφίσθηθε εἶναι: nove dictum et peperam dictum pro ἐν ἀδικήματος μέρει.

Pag. 78, 1. τῶν ῥητόρων ἐάν τις ἀδικῆ τοῦτον κρίνειν, στρατηγὸς ἐάν τις κτέ: palam est excidisse ἢ post κρίνειν.

Vs. 8. τίνας οὖν κέρρικα καὶ εἰς ἀγῶνα καθέξακα; Quid hoc verbi est καθέξακα? Ex sordibus sequioris Graecitatis esse satis constat, Quid igitur? HYPERIDEMne eo usum librario nostro credemus? Non faciam, inquis. Neque ego. *Athenienses* illis temporibus, et aliquanto post etiam, non ferebant τοὺς σολοικίζοντας, sed obstrepebant aut leniter admonebant, si quis extra *Atticam* natus sic peccasset. Ne DEMETRIO quidem POLIORCETAE, urbe post defectionem vi recepta, pepercerunt βραβρίζοντι, vid. PLUT. *Moral.* p. 183. A. Equidem suspicor καὶ εἰς ἀγῶνα καθέξακα additamentum esse *Graeculi*. *Atheniensibus* satis erat dixisse: τίνας οὖν κέρρικα; quidquid additur male additur. Expectant quos sit nominaturus. Continuo nominat.

Vs. 13. ὑπὲρ ὧν Φιλίππῳ ὑπηρέτει καὶ: simplicissimum est recipere ὑπηρέτηκει, quod SCHOEMANNO in mentem venit.

Venio nunc ad locum pessime mulcatum, in quo uno quid in papyraceo libro scriptum fuerit neque oculis neque coniectu-

ra neque ulla ope reperiri potuit pag. 316, 4. Scripturae veteris hae sunt reliquiae: *ως αλλοθι που ουτοι την γνώμην αν σχοιησαν η επ αυτου του πραγματασ και ποτε . . . αδικειμασκριν . . . ενοσηουκακ . . . μοιδοκεισειδ . . . αιωπολυευκτη . . . καιοιταυταγι αντε-σοτιου σινου εντηιοικουμενη. SCHNEIDEWIN haec ita constituit: *ως άλλοθί που οὔτοι τήν γνώμην αν σχοίησαν η επ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος.**

Καὶ πότερον ἀδικεῖ ὑμᾶς ὑποκρινόμενος ἢ οὐ κακῶς ἐμοὶ δοκεῖς εἰδέναι, ὧ Πολύευκτη· ἀλλ' οἱ δίκαιοι ταῦτα γινώσκουσι πάντες ἐπεὶ οὐδὲν μὲν ἐσιν οὐδαμοῦ ἐν τῇ οἰκουμένῃ, in quibus multa sunt quae improbes. Apparet scribam dedisse: καὶ πότερον ἀδικεῖ ὑμᾶς ὁ κρινόμενος ἢ οὐ. SCHN. „ὑποκρινόμενος ἰ. ε. συκοφαντῶν *fidenter rescripsi, quod sententia flagitabat.*” At ὑποκρίνομαι non est συκοφαντῶ, neque hoc flagitat sententia, sed ut haec verba cum superioribus coniungantur, quo facto lubenter carebimus infelicibus coniecturis SCHNEIDEWINI et SCHOEMANNI, quae in *Addendis* afferuntur. Κακῶς ἐμοὶ δοκεῖς εἰδέναι dicitur significare: ἀγνοεῖν ἐμοὶ δοκεῖς, quod mihi non videtur credibile: κακῶς εἰδότες pro οὐκ εἰδότες saepiuscule occurrit, imprimis apud ISOCRATEM, sed neque κακῶς οἶδα vel κακῶς εἰδέναι usquam legitur neque haec interpositis aliis verbis dirimi possunt. Praeterea non possunt haec *ἀσυνδέτως* continuari. Quid sit scribendum tum demum intelligetur quum caetera evidenti emendatione restituta erunt. Dubitanter coniiicio: καίτοι ταῦτά γ' ἴσασι πάντες ὅτι, ubi scriba de more ἰσασινπαντες posuerit. In caeteris credo meliora dari posse quam BS. dederunt: namque in οὐδὲν μὲν ἐσιν οὐδαμοῦ ἐν τῇ οἰκουμένῃ et μὲν nihili est et οὐδαμοῦ τῆς οἰκουμένης *Graecum* est. Supplendum suspicor: ἴσασι πάντες ὅτι οὔτε δῆμός ἐσιν οὐδεὶς ἐν τῇ οἰκουμένῃ οὔτε μόναρχος οὔτ' ἔθνος, ut *Athenienses* omnes, qui ubique sunt, animi magnitudine superare dicantur, non tantum Barbaros, qui soli verbis οὔτε μόναρχος οὔτ' ἔθνος significantur.

Vs. 12. τοσοῦτον οὔτοι ἀπέλιπον ἀκούσεσθαι τινα τοιοῦτον λόγον: nihil vidi infelicius quam istud ἀκούσεσθαι de coniectura expletum ex . . . εἶσεσθαι. Ut vidi, ut supplevi: ἀπέλιπον προσίεσθαι. Idem SCHOEMANNUS repperit. SCHNEIDEWINUS vestigiis scripturae pressius insistens *προσέσθαι* probavit. Si quid iudico, librarius

προσέσθαι dedit, orator προσίεσθαι. Indicio esse poterit iunioribus lectio ἀπέλιπον ἀκούσεσθαι nihil esse tam absurdum quin verum et sanum videatur iis, qui codicum scripturis confidunt „*in finitivus futuri exigendus est ad normam talium, qualia sunt ἐβούλοντο τιμωρήσεσθαι, ἐφίεντο ἄρξειν rell. apud Lobeckium post Phrygischum p. 747. sq. et Kruegerum ad Thucyd. I. 27. 2.*” annotavit haec SCHNEIDEWIN ante repertam veram lectionem. Invertenda ratio est: quidquid de genere hoc docti collegerunt exigendum est ad normam talium, quale est ἀπέλιπον ἀκούσεσθαι, quod natum est ex errore. In locis a LOBECKIO allatis nihil est praesidii. ZOSIMUM et ZOSIMI similes liceat contemnere. Apud ANDOCID. de *Myster.* p. 15. §. 184 pro: εἰ γὰρ ἐβουληθήτην με ἀπολεῖν καὶ τῷ θεῷ, quod LOBECKIUS concoquere potuit, optimus liber ἐβουλέσθην με ἀπολλύναι τῷ θεῷ dedit. Foedius etiam abutitur loco DINARCHI in PHILOCL. §. 1. Φάσκων καλύσειν Ἄρπαλον εἰς τὸν Πειραιᾶ καταπλεύσειν, nam καταπλεύσειν barbarum est pro καταπλεύσεσθαι, opinor. ARISTOPHANI ζητεῖς ἀναπείθειν redditum est et ἕβελον θήσασθαι HERODOTO, cuius pessime depravatus locus est IV. 111 et ioculariter corrupta verba VI. 137. ἐπιβουλεύοντας ἐπιχειρήσειν Φανῆναι ἐπ’ αὐτοφάρῳ, ubi si μέλλοντας ἐπιχειρήσειν repones, res et oratio sana erit. In *Equitibus* ARIST. 182 ἀξιῶ ἰσχύειν nunc legitur et πείθεσθαι ἀνάγκη in *Anabasi* VII. 2. 15. Unus locus superest AESCHINIS in *Ctesiph.* §. 114. p. 69. διωμολογήθη δ’ αὐτῷ ἀποσαλήσεσθαι μινᾶς εἴκοσιν, ἐφ’ ᾧ τε βοηθήσειν τοῖς Ἀμφισσεῦσιν, quod unusquisque bene *Attice* sciens correxerit βοηθήσει, id BEKKERUS in libris repertum sprexit. KRUEGERUS quid attulerit vitiorum non vacat quaerere. Certum est nil prodesse κακοῖσιν ἰᾶσθαι κακά.

Vs. 18. ὁ ἡργάζετο: librario imputandum pro εἰργάζετο: eidem debetur τρία ἔτη pro τρι’ ἔτη, de quo genere errorum praestat nihil nunc quam pauca dicere. Satis esto iuniores philologos admonuisse veram et veterem scripturam in antiquissimis mendis saepe optime servatam latere. Quid velim ostendet locus ISAEI de NICOSTRATI hered. §. 8. p. 47. Ἀμινιάδης (leg. Ἀμειν.) δὲ οὖν αὐτῷ πρὸς τὸν ἄρχοντα ἦκεν ἄγων οὐδὲ τριετῆ γεγονότα. ΤΡΙΕΤΗ male lectum servavit ISAEI manum τρι’ ἔτη.

Vs. 21. εἰληφέναι αὐτόν: cod. α leg. αὐτούς.

Vs. 24. ἐν ἀσφαλείᾳ κατέτησαν: vera scriptura est ἐν ἀσφαλεῖ.

Saepe sic peccatur eodemque remedio utendum et apud alios et in THUCYDIDE II. 75.

Vs. 26. αἱ καινοτομίαι πρότερον ἐκλελειμμένοι; supplendum αἱ πρότερον ἐκλ. et pro νῦν ἐνεργοῦνται (cod. ενεργοι cum sigla) ἐνεργοὶ εἰσιν legendum, quod SCHNEIDEWIN in Addendis recte monuit. In loco XENOPHONTIS, quem attulit (*de Vectt.* IV. 2.), legendum est: ὅτι μὲν πάνυ πάλαι ἐνεργά ἐσι (τὰ ἀργυρεῖα) πᾶσι σαφές, non παλαιά.

Vs. 35. ἀπορίαν ἐν τῇ πόλει παρασκευάζοντες: praepositionem expungit BAKIUS.

Pag. 80, 2. μὴ περιῖδητε αὐτόν: participium aliquod desiderant. Non esse opus ostendent hi loci. DEMOSTH. in *Aratur.* p. 896. ἐγὼ δὲ τὸν πισεύσαντα ἑμαυτῷ τσοῦτῳ ἔφην ἦττον ἂν περιιδεῖν ὅσα Φυγάς ὦν καὶ ἀτυχῶν ἠδικεῖτο ὑπὸ τούτου. Arist. *Acharn.* 55.

ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεέ, περιόψεσθέ με; his locis ac similibus περιόρᾱν est ἐγκαταλείπειν. Non est abutendum in hanc rem loco ARISTOPHANIS in *Nub.* 124.

ἀλλ' οὐ περιόψεταιί μ' ὁ θεῖος Μεγακλής
ἀνιππον, ἀλλ' εἴσειμι.
sed emendandum: ἀνιππον ὄντ', ἀλλ' εἴμι.

Vs. 14. οὐ τιμωρῆ: BS. οὐ τιμωρῆ. attamen satis constat *Athenienses* non aliter dixisse quam τιμωρεῖ, quales formas editores modo recipiunt, modo aspernantur, ut res et casus tulerit. Recte nuper eas formas PLATONI constanter reddidit STALLBAUMIUS. Alii, in his DINDORFIUS in DEMOSTHENE, formas *Atticas* subinde tantum revocarunt, *si libri*, tamquam aves, *addicerent*. Sed non minus futile est hoc auspicioꝝ genus quam quae olim ex pullis capiebantur. Erit aliquando ille dies, quum istam quoque eruditam superstitionem mens sanior delebit ac desinent studia nostra impedire homunculi, qui quam sint in *antiquis Graecis* litteris et sermone plumbei in HYPERIDIS librario nunc satis ostendisse videor. Restat unum vitium ab editoribus commissum, vs. 16 ubi in Codice est ΒΡΑΧΤΔΕΤΙΕΠΙΩΝ, ediderunt βραχὺ δέ τι εἰπῶν. Verum esse quod reposui fidem faciet vel hic locus LYCURGI in *Leocrat.* §. 146. βούλομαι δ' ἔτι βραχέα πρὸς ὑμᾶς εἰπῶν καταβῆναι.

Scribam *Lugd.-Bat.* m. Iunio. MDCCLIII.

ADDENDA

AD

ORATIONEM FUNEBREM.

Ex quo primum τὸν Ἐπιτάφιον λόγον Lugduni-Batavorum ante hos ferme viginti annos (1858) edidi, multi multa ad eam orationem emendandam et textum melius certiusque quam a primis Editoribus factum esset constituendum, magna cura et insigni acumine contulerunt.

Ex his unus omnium optime iudicio meo de Hyperide meritus est F. BLASS, qui in reliquis Oratoribus Atticis diu multumque feliciter versatus Lipsiae apud Teubnerum anno 1869 edidit HYPERIDIS ORATIONES QUATTUOR *cum ceterarum fragmentis*, in qua Editione et reliquorum inventa cum pulvisculo collegit et suis Hyperidi non mediocriter profuit. Ad huius igitur Editionis fidem mea recognoscam et sicubi meliora edoctus mutavi sententiam aut si quid novi αἰ δεύτεραι Φροντίδες suppeditarunt paucis simpliciter exponam.

In principio vs. 1. Τῶν μὲν λόγων τῶν μελλόντων ρηθῆσθαι —
περί τε Λεωσθένους τοῦ στρατη

ΓΟΥΚΑΙΠΕΡΙΤΩΝΑλλων
ΤΩΝΜΕΤΕΚΕΙΝΟΥΤετε
ΛΕΥΤΗΚΟΤΩΝΕΝΤῶπο
ΛΕΜΩΙΩCHCANANῶρες
ἄΓΑΘΟΙΜΑ * * * * *

quod olim supplevi ΜΑρτυρες ratus excidisse aliquid in hanc sententiam: μά(ρτυρές ἐσέ μοι, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι), ut τῶν λόγων μάρτυρές ἐσέ μοι coniungerentur, ea suspicio, ut nunc video, redarguitur loco vicino: οὐ γὰρ ἐν τοῖς τυχοῦσιν οἱ λόγοι ῥηθήσονται ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τοῖς ΜΑΡΤΥΤΕΙ τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Non potuit enim facundus Orator idem bis invenuste iterare. Latet fortasse ΜΑΛΙΣΑ ΜΕΝ, sed semper latebit quia reliqua pars loci funditus deleta est.

Vs. 10. ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τοῖς μάρτυσι τῶν ἐκεῖ πεπραγμένων. Rectissime emendatum est τῶν ἐκείΝΟΙC πεπραγμένων. Codex exhibet: ΤΩΝ ἐκΕΙΝΟΙC ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ.

Vs. 18. Περὶ μὲν οὖν τῆς πόλεως διεξιέναι τὰ καθ' ἕκασον τῶν πρότερον πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα οὔτε ὁ χρόνος ὁ παρῶν ἰκανός κτέ. In Codice est:

ΤΟΚΑΘΕΚΑΚΤΟΝΤΩΝΠΡΟ
ΤΕΡΟΝΠΙΑCΑΝΤΗΝΕΛΛΑ
ΔΑΟΤΤΕΟΧΡΟΝΟC.

Quod Blass edidit ΤΟ καθ' ἕκασον non fert neque natura rei neque usus dicendi. Non aliter enim quam τὰ καθ' ἕκασον, τὰ κατὰ μέρος et sim. dicitur. Reliqua nondum sunt ἐναργῶς emendata. Non enim diu placere potest τῶν πρότερον πεπραγμένων κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, neque ὧν πρότερον εὐηργέτηκεν πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Amplius quaerendum censeo, τὸ δὲ ζητούμενον ἀλωτόν, nisi forte (ut saepius in hoc vitiosissimo libro) vetus lacuna partem verborum absorbsit.

Vs. 20. οὔτε ῥάδιον ἕνα ὄντα τσαύτας καὶ τηλικαύτας πράξεις ἐπελθεῖν καὶ μνημονεῦσαι. Plane ab huius loci sententia alienum est ΕΠελθεῖν (Cod. ἀπελθειν). Melius est multo quod Sauppe coniecit ΔΙελθεῖν, idque Blass. recepit in textum. Optimum fortasse erit διεξελεῖν, quo in tali re omnes uti solent, ut Hyperides paullo ante: διεξιέναι τὰ καθ' ἕκασον, et vs. 33. πρότερα περὶ τοῦ γένους αὐτῶν ἐκάσου διεξέλω; et vs. 47. τὴν ἐν τῷ πολέμῳ διεξελεῖν ἀρετὴν, et sic perpetuo Attici omnes.

ΔΙ et ΕΞ et ΔΙΕΞ inter sese passim confundi non uno loco diligenter ostendimus.

Vs. 23. ὡςπερ γὰρ ὁ ἥλιος πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐπέρχεται τὰς μὲν ὥρας διακρίνων κατὰ τρόπον. In Codice est

ΔΙΑΚΡΙΝΩΝ ΡΕΠΩΝ.

unde κατὰ τὸ πρόπον, εἰς τὸ πρόπον reponerent. Miror Blassium non sensisse quam perverse in huiusmodi re τὸ πρόπον ponatur, *id quod decet* in Solis cursu scilicet.

Post pauca in eadem comparatione de Sole in Codice sic scriptum est:

ΕΠΙΜ καΙ Γ Ε

. ΚΑΙ

. . . . ΚΑΙ ΤΩΝ Ἀλλων

ἀπάντων τῶν εἰς τὸν

βίον ΧΡΗΣΙΜΩΝ.

Lacunam nunc sic explendam esse arbitror: ΕΠΙΜελόμενος καΙ Γιγνώμενος χορηγός ΚΑΙ τροφῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων. Frequens est in tali metaphora χορηγός. Cicero de *Offic.* II. 15. 53. *an tu id agis ut Macedones non te regem suum sed ministrum et praebitorem sperent fore? quem Graeci χορηγόν eum Cicero praebitorem appellavit.*

Vs. 26. οὕτως καὶ ἡ πόλις ἡμῶν διατελεῖ τοὺς μὲν κακοὺς κολάζουσα, τοὺς δὲ δικαίους τιμῶσα, τὸ δὲ ἴσον ἀνθρώποις καὶ ἀξίας ἅπασι ἀμοιβὰς οἷς δεῖ διανέμουσα καὶ δαπάναις εἰς τὸ καθ' ἡμέραν τοῖς Ἑλλησι παρασκευάζουσα. In Codice est:

ΗΠΟΛΙΧΜΩΝΔΙΑΤΕ

ΔΕΙ τοὺς ΜΕΝΚΑΚΟΤΟΚΟΛΑ

ΖΟΥσα, τοὺς ΔΕ ΔΙΚΑΙΟΥΣ

. ΤΟΔΕΙΟΝΑΝ

. ΞΙΑΣΑΠΑΣΙΝ

. ΤΟΙΣΔΕΙΔΙ

. καΙΔΑΠΑ

ΝΑΙΣ ΑΝΤΟΙΣ

ΕΛΛΗΣΙΝ

CA.

unde Blass. edidit: τοὺς μὲν κακοὺς κολάζουσα, τοὺς δὲ δικαίους, τὸ δὲ ἴσον ἀντὶ τῆς πλεονεξίας ἅπασι φυλάττουσα, τοῖς δὲ ἰδίοις κινδύνοις καὶ δαπάναις κοινὴν ἄδειαν παρασκευάζουσα.

quae meis multo meliora sunt. Retineam tamen meum τοὺς δὲ δικαίους TIMΩCA: nam quod aliud verbum quam τιμᾶν sententiae magis est accommodatum? Felicissime repertum est τὸ δὲ ἴσον ἀνΤΙ ΤΗΣ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΣ, idque Φυλάττουσα supplendum esse declarat. Caeterum minus placet κοινήν ἄδειαν neque me id usquam legere memini. Multo magis arridet quod Fritzsche coniecit: τοῖς δὲ ἰδίοις κινδύνοις καὶ δαπάναις τὴν ἐλευθερίαν τοῖς Ἑλλησι παρασκευάζουσα. Titillabant his Oratores civium aures. Demosthenes pag. 247. 2. συνήδειν — αἰεὶ περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς καὶ δόξης ἀγωνιζομένην τὴν πατρίδα καὶ πλείω καὶ σώματα καὶ χρήματα ἀναλωκυῖαν ὑπὲρ Φιλοτιμίας καὶ τῶν πᾶσι συμφερόντων ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ὑπὲρ αὐτῶν ἀναλώκασιν ἕκαστοι.

Reputanti autem quibus temporibus haec dicerentur, quum Athenienses victi et fracti simul bonas artes maiorum et pristinam potestatem amisissent, et neque τοὺς κακοὺς ἐκόλαζον neque τοὺς δικαίους ἐτίμων, nedum τοῖς ἰδίοις κινδύνοις καὶ δαπάναις τὴν ἐλευθερίαν τοῖς Ἑλλησι παρασκευάζον, miseratio subit animum et venit in mentem loci apud Plutarchum in *Praeceptis gerendae rei p.* pag. 803. e. (*Democrates*) ἀναβαίνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔφη καθάπερ ἡ πόλις μικρὸν ἰσχύειν καὶ μέγα Φυσᾶν.

In sqq. rectissime video amissa sic suppleri: Ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν κοινῶν πράξεων τῆς πόλεως ὡςπερ προεῖπον καταλείψω, περὶ δὲ Δεωσθένους καὶ τῶν ἄλλων τοὺς λόγους ποιήσομαι. quae Blassio debentur praeter πράξεων (alii ἔργων), quod Fritzsche et Comparetti repererunt.

Vs. 32. ἀπορῶ δὲ πόθεν ἄρξωμαι λέγειν ἢ τίνος πρώτου μνησθῶ. Blass. ἄρξωμαι λέγΩΝ contra dicendi usum et τίνος πρώτΟΝ (sic Codex) praeter Oratoris sententiam. Attulimus supra pag. 10. ex Demosthene: ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ, et ex Isocrate: ἀπορῶ — τίνος πρώτου μνησθῶ, et saepissime πρῶτΟC et πρῶτΟΝ inter se permiscentur.

Vs. 42. ἐπαιδεύθησαν ὅπερ εἰώθησι νέους παιδεύειν. Unice verum est quod Blass. edidit Ἄπερ εἰώθησι. Non erat enim unum genus studiorum, quibus iuvenilis aetas impertiri soleret, sed simul animum et corpus exercebant.

Vs. 45. τοὺς δὲ γεγενημένους ἐν τῷ πολέμῳ ἄνδρας ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ πρόδηλόν ἐστιν ὅτι παῖδες ὄντες καλῶς ἐπαιδεύθησαν. Blass. edidit ἄνδρας ΟΥΤΩΣ ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ. Nollem factum. Ὑπερβάλλειν τινί ponitur eleganter *pro superlativo*: ὑπερβάλλειν πλούτῳ, id est πλουσιώτατον εἶναι, ὡς τόλμῃ τολμηρότατον εἶναι, et in sexcentis aliis, ut in *Pluto*:

ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

id est πάντων μοχθηρότατοί εἰσιν. Sic igitur ὑπερβάλλειν τῇ ἀρετῇ (ut apud Nepotem: *omnes populos virtute superare*) est ἄριστον εἶναι. Dixerat paullo ante: ἴν' ἄνδρες ἀγαθοὶ γένωνται, et variandae orationis causa subiicit γεγενημένους ἄνδρας ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ, id est γεγενημένους ἄνδρας ἀρίστους. Iam vero ex ipsa rei natura neque ἄριστος εἶναι neque τῇ ἀρετῇ ὑπερβάλλειν fert additum οὕτως, ut neque ὑπερβαλλόντως vel διαφερόντως adiectum οὕτως admittunt, quia non est in his gradatio aut τὸ πλεον καὶ τὸ ἔλαττον. Non erat igitur in Codice lacuna, sed versus:

ΕΝΤΩΙΠΟΛΕΜΩΙΑΝΔΡΑΣ

ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΝΤΑΧΘΙΑΡΕΘΗ.

ut tot alii, non erat totus expletus.

Vs. 50. Λεωσθένης γὰρ ὄρων τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν τεταπεινωμένην καὶ τὴν δόξαν τὴν παλαιὰν κατεφθαρμένην ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων παρὰ Φιλίππου. Sic olim huius loci labem sarciri oportere putabam nunc meliora edoctus. In Codice legitur:

ΤΗΝΕΛΛΑΔΑΠΑΣΑΝΤΕΤΑΠΕΙ

ΝΩΜΕΝΗΝΚΑΙ ΕΠΤΗ

. . ΙΑΝΚΑΤΕΦΘΑΡΜΕΝΗΝΤΠΟ

Babington, Classen, Sauppe verum viderunt ΚΑΤΕΠΤΗΧΤΙΑΝ reponentes. „Egrege nisi quod spatio non sufficit; itaque puncta addidi.” Blass. qui edidit τεταπεινωμένην καὶ . . . κατεπτηχυῖαν. Notum et frequens est in Attica *perfectum κατεπτηχέναι* (reliqua tempora sunt poetarum). Nobilis est imprimis locus in Lycurgi *Leocratea* pag. 152. sq. ὄρων δ' ἦν ἐπὶ μὲν τῶν θυρῶν γυναικας ἐλευθέρας [περιφόβους] κατεπτηχυίας καὶ πυθνανομένας [εἰ ζῶσι] τὰς μὲν ὑπὲρ ἀνδρός, τὰς δ' ὑπὲρ πατρός, τὰς δ' ὑπὲρ ἀδελφῶν. Agnoscis duplex emblemata. Κατεπτηχέναι est περίφοβον εἶναι, *exanimatum esse metu*, et sic omnia apud

Hyperidem recte procedunt nisi quod tres literulae desiderantur. Quantum video non aliae tres literae excogitari possunt quam: ὄρων τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν τεταπεινωμένην καὶ ἜΤΙ κατεπτηχυῖαν, et adhuc (et etiamtum) exanimatam metu, id est NONDUM sese ex consternatione et pavore collegerat, ETIAMTUM anxia metu trepidabat.

Κατεπτηχέναι eodem sensu legitur apud Demosthenem pag. 42. 22. κατέπτηχε μέντοι ταῦτα πάντα νῦν οὐκ ἔχοντ' ἀποστροφῆν. unde frequens est apud Veterum imitatores veluti Dionem Chrysostomum Tom. II. pag. 427 Reisk. ἡ Κίρκη ἐβούλετο τὴν οἰκισιν αὐτῆς φυλάττεσθαι ὑπὸ λεόντων δειλῶν καὶ κατεπτηχότων, et Aristidem Tom. I. 62. κατεπτηχὸς τὸ ὑπήκοον καὶ ὑπὸ φόβου δεδουλωμένον. et I. 129. κατεπτήχει καὶ ἔθνη καὶ πόλεις. et Plutarchum in *Pericle* 25. 18. ἐξέπλευσεν ἐπ' αὐτοὺς οὐ — κατεπτηχότας ἀλλὰ καὶ πάνυ προθύμως ἐγνακότας ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς θαλάττης. et in vita *Caesaris* 6. 2. τῆς Μαριανῆς (ἑσέως), ἡ τότε κατεπτήχει — κομιδῇ ταπεινὰ πρακτούσης.

Simplici verbo usus est Isocrates in *Philippo* pag. 94. a. (*Alcibiades exsul*) ὄρων τοὺς πρὸ αὐτοῦ ταύτη τῇ συμφορᾷ κεχρημένους ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως.

Mera est barbaries quod multis locis Codices exhibent: καΤΑΠεπτηχῶς et ὑΠΟΠεπτηχῶς.

Vs. 61. ἐντεῦθεν δ' ἑλθὼν καὶ καταλαβὼν τὰς εἰσόδους, δι' ὧν καὶ πρότερον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας οἱ βάρβαροι ἐπορεύθησαν. Recitissime legitur in Codice: ἐντεῦθεν δ' ἑλθὼν εἰς Πύλας καὶ καταλαβὼν, quod nescio quomodo me fugit. Deinde pro τὰς (εἰς) ΟΔΟΥΣ optime reposuit Spengel. τὰς ΠΑΡόδους, namque eo sensu, quem locus requirit, non aliter Graece dicitur quam παρίεναι et πάροδος, id est cum difficultate aut periculo aut *furtim aliquo penetrare*, ut apud Herodotum III. 72. ἴθι ἐξηγέο αὐτὸς ὅτεν τρόπον πάριμεν ἐς τὰ βασιλῆα. Φυλακὰς γὰρ δὴ διεσέως ὁσθᾶκου καὶ αὐτός, et sic πάροδος appellatur *difficilis introitus per angustas fauces in regionem undique altis montium iugis circumdatam*.

Εἴσοδος alio sensu dicitur, ut in notissimo versiculo Euripidis:

κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν.

et in parodia:

πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν.

Vs. 90. εἰρων γὰρ τὴν μὲν πόλιν τῶν Θηβαίων οἰκτρῶς ἠφανισμένην ἐξ ἀνθρώπων, τὴν δὲ ἀκρόπολιν αὐτῆς Φρουρουμένην ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τὰ δὲ σώματα τῶν ἐνοικούντων ἐξηνδραποδισμένα, τὴν δὲ χώραν ἄλλους διανέμομένους. Mendum est in ultimo participio. Si in praecedentibus esset scriptum ἀφανισμένην et ἐξηνδραποδισζόμενα pro ἠφανισμένην et ἐξηνδραποδισμένα quis id ferre potuisset? Non alia ratio est in διανεμομένους pro διανενεμημένους. Statim post excidium Thebarum veteribus incolis sub corona venumdati Thebanus ager Macedonum amicis et fautoribus assignatus est, qui eum inter sese partiti erant; in his unus erat Aeschines. Demosthenes *de Corona* pag. 239. 26. δῆλον γὰρ ὅτι σὺ μὲν ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν, Αἰσχίνῃ, καὶ τοὺς Θηβαίους ἐλεεῖς κτήματ' ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων.

Vs. 103. οὐδένας γὰρ πρόποτε τῶν γεγονότων οὔτε περὶ κελίωνων οὔτε πρὸς ἰσχυροτέρους [οὔτε] μετ' ἐλαττόνων ἠγωνίσαντο. Non persuasi Blassio οὔτε expungi oportere: *nulli umquam prioribus copis cum validiore hoste dimicaverunt*. Si οὔτε retinebis prior pars οὔτε πρὸς ἰσχυροτέρους ἠγωνίσαντο ineptam continebit arrogantiam et vaniloquentiam, et secunda risum et iocum movebit. Complures enim πρὸς ἰσχυροτέρους pugnaverunt, ut apud Thermopylas, unde Simonidis epigramma:

Μυριάσιν ποτὲ τῆδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσῳ χιλιάδες τέτορες.

nec pauci fuere qui *minorem exercitum quam* Leosthenes *duxerunt*.

Vs. 107. τὴν μὲν ἐλευθερίαν εἰς τὸ κοινὸν πᾶσιν κατέθεσαν, τὴν δ' εὐδοξίαν ἀπὸ τῶν πράξεων Ἄϊδιον ζέφανον τῇ πατρίδι περιέθηκον. Fugit me ratio quum Ἄϊδιον recipere pro ἴδιον. In Codice scriptum esse videtur πραξεωνῖδιον et in Codd. antiquioribus scribitur ἱ et ὕ in litera *initiali* tantum.

Deinde ipsa loci sententia requirit oppositionem: εἰς τὸ κοινόν — ἴδιον.

Vs. 114. ὥστε μήτε γυναικῶν μήτε παρθένων μηδὲ παιδῶν ὕβρεις ἀνεκλείπτους ἐκάσσις καθεσάναι. Omnes in his verbis operam adhuc lusimus. Palam est nonnulla intercidisse.

Etiam in vicinia vs. 116 vera lectio reperiri nondum potuit. Editur: Φανερὸν δ' ἐξ ὧν ἀναγκασζόμεθα καὶ νῦν ἔ(χειν). Dicitur ε non *proorsus certum* esse. Esto, sed quid latet igitur in quatuor literarum lacuna: ἀναγκασζόμεθα καὶ νῦν * * * *? Diu et multum quaerendo nihil repperi. Quaerant acutiores.

Vs. 138. Φέρει γὰρ πᾶσαν εὐδαιμονίαν ἄνευ τῆς αὐτοῦ ὁ μείνας. Recepi olim infelicem admodum Babingtoni coniecturam. In Codice legitur:

ΦΕΡΕΙΓΑΡΠΙΑCΑΝΕΤΔΑΙΜΟΝΙΑΝ
ΑΝΕΤΗCΑΤΤΟΝΟΜΕΙΝΑC.

unde Blass. rescripsit: Ψέγω γὰρ πᾶσαν εὐδαιμονίαν ἄνευ τῆς αὐτονομίας, quo nihil proficimus. Equidem multo labore ne sententiam quidem, in his verbis latentem expiscari potui, nedum verba quibus concepta fuerit.

Vs. 140. οὐ γὰρ ἀνδρὸς ἀπειλὴν ἀλλὰ νόμου Φωνὴν κυριεύειν δεῖ τῶν εὐδαιμόνων, — οὐδὲ ἐπὶ τοῖς κολακεύουσιν τοὺς δυνάστας καὶ διαβάλλουσιν τοὺς ΠΟΛΙΤΑC τὸ τῶν ΠΟΛΙΤΩΝ ἀσφαλές, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶν νόμων πίστει γενέσθαι. Ex repetito πολίτας — πολιτῶν necessario consequitur idem de iisdem dici: τὸ τῶν πολιτῶν ἀσφαλές ἔστιν ἐπὶ τοῖς διαβάλλουσιν τοὺς πολίτας. Absurdum hoc quidem est, ut calumniae, quae homines perdere soleant, nunc iis ipsis securitatem afferre dicantur. Sed paratum est remedium. Emenda: οὐδ' ἐπὶ τοῖς κολακεύουσιν τοὺς δυνάστας καὶ διαβάλλουσιν τοὺς πολίτας τὸ τῶν ΠΟΛΛΩΝ ἀσφαλές — γενέσθαι. Dicuntur haec περὶ τῶν μακεδονιζόντων, qui *Macedonibus adulabantur et cives suos* (adversarios et inimicos alterius factionis) *apud eos calumniabantur*. Negat igitur *salutem et securitatem populi* (multitudinis civium, τῶν πολλῶν) *ab his assentatoribus et calumniatoribus pendere oportere, sed legum praesidio nitī*, quod aequissimum et verissimum est.

Vs. 156. πῶς τούτους οὐκ εὐτυχεῖς κρίνειν δίκαιον ἢ πῶς ἐκλειπέναι τὸν βίον ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀρχῆς γεγεμέναι καλλίω γενεσιν τῆς πρώτης ὑπαρξάσης; τότε μὲν γὰρ παῖδες ὄντες ἄφρονες ἦσαν, νῦν δὲ ἄνδρες ἀγαθοὶ γεγόνασι. καὶ τότε μὲν ἐν πολλῷ χρόνῳ καὶ διὰ πολλῶν κινδύνων τὴν ἀρετὴν ἀπεδείξαντο, νῦν δὲ ἀπὸ ταύτης

*** γνωρίμους πᾶσι καὶ μνημονευτοὺς δι' ἀνδραγαθίαν γεγονέναι.

In Codice est

NTNΔΑΠΟ

ΤΑΤΤΗCΑΞΑΘΑΙ ΓΝΩΡΙΜΟΥC

Sed vix ea scriptura discernitur. Babington: „*the ms. has been corrected and is almost illegible, it seems to have had αξαθην, which has been altered into αξαθαι.*” Quia delirat Codex, vera lectio ex ipsius sententiae fundo indaganda superest. Neque id est admodum difficile in oppositione verborum, ubi contraria contrariis respondent καὶ ΤΟΤΕ μὲν ἐν πολλῷ χρόνῳ καὶ διὰ πολλῶν κινδύνων τὴν ἀρετὴν ἀπεδείξαντο, NTN δὲ ἀπὸ ταύτης ***** γνωρίμους πᾶσι καὶ μνημονευτοὺς γεγονέναι. In hac oppositione verbis ἐν πολλῷ χρόνῳ respondere debet *statim* εὐθύς, et quaerendum verbum unde sana et integra sententia γνωρίμους πᾶσι γεγονέναι suspensum fuerit. Unum tantum verbum Graecitatis copiae suppeditant quod prorsus rei congruat: quamobrem restituendum esse censeo: νῦν δ' ἀπὸ ταύτης ἸΠΑΡΧΕΙ ΕΤΘΤC γνωρίμους πᾶσι καὶ μνημονευτοὺς γεγονέναι.

Compara Xenophontem in *Cyropaedia* II. 1. 23. ὑπῆρχε δὲ πᾶσι τούτοις — θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. et imprimis Demosthenem *de Corona* pag. 312. 22. ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε — παιδὶ μὲν ἔντι Φοιτᾶν εἰς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα —, ἐξελεθόντι δ' ἐκ παιδῶν — καὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς φίλοις χρήσιμον εἶναι.

Vs. 168. Ἄλλ' οὐκ ἐν ταῖς ἰδίαις εὐπραξίαις; ἀλλ' ἔΝ τῇ τούτων ἀρετῇ βεβαίως αὐτῶν ἀπολαύσομεν. Quid, quaeso, sibi vult praepositio ἐν in tali re? Nihil prorsus, namque sententia manifesto haec est: *quod perpetuo vis fruimur illorum virtuti debetur*, ἀλλὰ τῇ τούτων ἀρετῇ κτέ.

Vs. 169. Παρὰ ποῖα δὲ τῶν ἡλικιῶν οὐ μακαριστοὶ γενήσονται; Paulo integriora haec Blass. recte supplendo fecit: — μακαριστοὶ γενήσονται; πότερον οὐ παρὰ τοῖς γεραιτέροις, οἱ ἄφοβον διάξουσι τὸν λοιπὸν βίον *** διὰ τούτους; ἀλλ' οὐ παρὰ τοῖς ἡλικιώταις ***; ἀλλ' οὐ παρὰ τοῖς νεωτέροις ***;

Quod est in Codice reliquum:

ΦΟΒΟΝΑ ξουσι τὸν λοιπὸν

BIONKA

ΓΕΓΕΝΗ

ΔΙΑΤΟΤΤΟΥΣ.

fortasse in hunc modum redintegrari potest ut scribatur: ἄφοβον
διάξουσι τὸν λοιπὸν βίον κα(κῶν ἀπαθείς) γεγενη(μένοι καὶ ἐλεύ-
θεροι) διὰ τούτους.

Vs. 172. ἐπ' ἀμφότερα γὰρ ἐξέσαι ὑμνεῖν τὰ περὶ Λεωσθένους
καὶ τῶν τελευτησάντων ἐν τῷ πολέμῳ. Εἰ μὲν γὰρ ἡδονῆς ἕνεκεν
ἐγκωμιάσουσιν τὰς τηλικαύτας καρτερίας τί γένοιτ' ἂν τοῖς Ἑλ-
λησιν ἡδίων κτέ. Blass. recepit ΔΙ' ἀμφότερα, sed maneo in
vetere sententia: ἐπ' ἀμφότερα enim est ἦτοι ἡδονῆς ἕνεκεν ἢ
ὠφελείας, ut sequentia ostendunt.

Vs. 177. εἰ δὲ ὠφελείας ἕνεκεν ἢ τοιαύδε ἀνάμνησις γίγνεται,
τίς ἂν λόγος ὠφελήσειεν μᾶλλον τὰς τῶν ἀκούοντων ψυχὰς κτέ.
In Codice superest:

ΕΙΔΕ

ΚΕΝΗΤΟΙΑΤ

ΓΙΝΕΤΑΙΤΙCΑΝΑΛΟΓΟC

Babington supplevit: ἢ τοιαύ(τη ἀνάμνησις) γίγνεται, quod male
retinui: ἀνάμνησις enim non est huius loci. Alii ἢ τοιαύτη
σπουδή, ἢ τοιαύτη μελέτη coniecerunt, quorum nihil satisfacit.
Paullo melius esset ἢ τοιαύτη μνήμη, sed ne hoc quidem pla-
cet. Amplius quaerendum.

Vs. 199. οἶμαι δὲ καὶ — Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα οὐδένας
οὕτως αὐτοῖς οἰκειότερους ἢ ὑμῖν εἶναι νομίζειν ὡς Λεωσθένη καὶ
τοὺς ἐκείνῳ συναγωνισαμένους οὐδὲ ἐκείνοις ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις
πλησιάζειαν ἐν ἔδῳ. Melius haec constituenda sunt. Superest
in Codice:

ΟΥΘΕΝΟΥCΟΤΤΩC

ΑΤΤΟΙCΟΙΚΕΙΟΤΕΡΟΤCΤΜΕΙΝ

ΕΙΝΑΙΝΟΜΙΖΕΙΝ.

manifesto mendose. Satis placet quod Blass. edidit: οὐδένας
οὕτως αὐτοῖς οἰκείους οὐδὲ πισοτέρους ὑμῖν εἶναι νομίζειν, sed ta-
men iniicit scrupulum et comparativus πισοτέρους et ipsum
πισός in hoc argumento.

In iis, quae sequuntur, οὐδ' ἐκείνοις ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις πλησιάζειαν ἐν ἄδου, Codex exhibet: ΟΥΔΕ *** ΝΟΙC, verum viderunt Sauppe et Aemil. Müller reponentes οὐδ' ἑτέροιC ἂν μᾶλλον ἢ τούτοιC. Deinde diserte scriptum in Codice est: ΠΛΗΣΙΑCΕΙΑΝΕΝΑΤΟΥ, editur πλησιάζειαν ἐν ἄδου, sed quia optativus πλησιάζειαν nullo modo ferri potest, olim conieci πλησιάζαι ἂν ἐν ἄδου restitui oportere. Nunc video ἂν molestissime sic iterari et resecandum esse, ut locus sic constituatur: Οἴμαι δὲ καὶ — Ἀρμόδιον καὶ Ἀρισογείτονα οὐδένας οὕτως αὐτοῖC οἰκείους — εἶναι νομίζειν ὡC Λεωσθένη καὶ τοὺC ἐκείνῳ συναγωνισαμένους οὐδ' ἑτέροιC ἂν μᾶλλον ἢ τούτοιC πλησιάζαι ἐν ἄδου. Repetita syllaba ΕΝ natum est primum ΠΛΗΣΙΑCΕΙΑΝ deinde ΠΛΗΣΙΑCΕΙΑΝ.

Vs. 210. Ὡ — ὑπερβαλλούσης ἀρετῆC καὶ ἀνδραγαθίας τῆC ἐν τοῖC κινδύνοιC, ἦν οὗτοι παρασχόμενοι εἰC τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων ****. Sententia eorum, quae perierunt erat haec: μᾶλλον εἴλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν ἢ τὴν πατρίδα καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐπιθεῖν τοῖC Μακεδόσιν δουλεύουσιν.

In Epilogo pag. 8. post verba τῆC ἀρετῆC ἢC καταλελοίπασιν incuria exciderunt haec: οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν. ubi memorabilis est coniectura Leopardi apud Blassium: Εἰ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ut statim sequitur: Εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον Ἄλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν. Sed qui tritam Atticorum lectione habent aurem non ferent durissimam ellipsin: ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων (ἄξια) πεποιήκασιν. Rectissime se habebunt omnia in hac lectione: Εἰ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων ΤΕΤΤΥΧήκασιν. εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν.

Ad pag. 48. ubi correximus: περὶ δὲ Ἀθηναίων τοὺC λόγους ποιούμενOC — περίεργον ἡγοῦμαι εἶναι pro ποιούμενON, et apud Thucydidem: ὡC ἔγνω ἀδύνατοC ἐσόμενOC pro ἀδύνατους ἐσομένους, addendus est locus Thucydidis II. 74. οἱ ΠλαταιῆC

ἐβουλεύσαντο Ἀθηναίους μὴ προδιδόναι ἀλλ' ἀνέχεσθαι καὶ γῆν τεμονομένην εἰ δεῖ ὀρώντας καὶ ἄλλο πάσχοντας ὅ, τι ἂν ξυμβαίῃ, ubi admonitus statim intelliges ὀρώντες et πάσχοντες restitui oportere.

In iis quae apud Thucydidem continuo sequuntur: ἐξελθεῖν τε μηδένα ἔτι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τείχους ἀποκρίνασθαι [ὅτι ἀδύνατα σφίσι ποιεῖν ἐστὶν ἂν Λακεδαιμόνιοι προκαλοῦνται], expunge fatuum emblemata natum ex cap. 72. ἀπεκρίναντο αὐτῶ (Archidamo) ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἶη ποιεῖν ἂν προκαλεῖται.

Sequitur: ἐντεῦθεν δὴ πρῶτον μὲν ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος [ὁ βασιλεὺς] κατέστη, quasi quisquam quis esset Archidamus ille nescire potuisset.

Mirum est quam patienter docti homines apud Thucydidem ferant quae otiosi lectores olim in margine sui libri adscripserunt ut plurimum frigida et nullius momenti, veluti II. 3. Περικλῆς — ὑποτοπήσας, ὅτι Ἀρχίδαμος αὐτῶ ξένος ἂν ἐτύγχανε, μὴ πολλάκις ἢ αὐτὸς ἰδίᾳ βουλόμενος χαρίζεσθαι τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπη [καὶ μὴ δηῶσῃ] ἢ καὶ Λακεδαιμονίαν κελευσάντων ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἑαυτοῦ γένηται τοῦτο [ὥσπερ καὶ τὰ ἄγῃ ἐλαύνειν προεῖπον ἕνεκα ἐκείνου], προηγόρευε τοῖς Ἀθηναίοις κτέ. In his si quis hoc agat sentiet verba ὥσπερ — ἐκείνου ab aliquo lectore annotata esse ex I. 127. τοῦτο δὴ τὸ ἄγος οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλαύνειν ἐκέλευον δῆθεν τοῖς θεοῖς (πρῶτον expunge) τιμαροῦντες. Non esse haec Thucydidis declarat primum pronomen ἐκείνου: narratur enim quid Pericles ipse apud animum cogitaret, deinde pluralis τὰ ἄγῃ ἐλαύνειν. Unum enim et unicum erat ἄγος. Cf. I. 126. ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ.

Quod expunximus: τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπη [καὶ μὴ δηῶσῃ] primum bis idem dicitur et sumta haec sunt ex sqq. τοὺς δ' ἀγροὺς τοὺς ἑαυτοῦ — ἢν ἄρα μὴ δηῶσωσιν οἱ πολέμιοι — ἀφίησιν αὐτὰ δημόσια εἶναι. Variandae orationis gratia eodem sensu primum παραλιπεῖν dixit, deinde μὴ δηῶσαι.

Addam pauca. Plataeenses III. 58. sic Spartanos deprecantur: ὥστε καὶ τῶν σωμάτων ἄδειαν ποιοῦντες ὅσια ἂν δικάζοιτε καὶ προνοοῦντες ὅτι ἐκόντας τε ἐλάβετε καὶ χεῖρας προῖσχομένους, ἔτι δὲ καὶ εὐεργέτας γεγεννημένους διὰ παντός. In his ad χεῖ-

ρας προῖσχομένους adscriptis nescio quis in ora libri: ὁ δὲ νόμος τοῖς Ἑλλησι μὴ κτείνειν τούτους. Recte monet quisquis est sed non debebant haec verba post προῖσχομένους Thucydideis misceri. Neque enim Spartanos eius rei admonent Plataeenses, neque Thucydides suos lectores.

Locus est apud Thucydidem I. 72. ubi praeter gravem interpolationem verba contra auctoris sententiam disiecta sunt: ἔδοξεν αὐτοῖς — δηῶσαι — περὶ τοῦ παντός —, καὶ ἅμα τὴν σφετέρην πόλιν [ἐβούλοντο] σημῆναι ὅση εἴη δύναμιν καὶ ὑπόμνησιν ποιήσασθαι τοῖς τε πρεσβυτέροις ὧν ἤδεσαν καὶ τοῖς νεωτέροις ἐξήγησιν ὧν ἄπειροι ἦσαν, νομίζοντες μᾶλλον ἂν αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι [ἢ πρὸς τὸ πολεμεῖν]. Ex puncto duplici emblemate verba sic transpone: καὶ τοῖς τε πρεσβυτέροις ὑπόμνησιν ποιήσασθαι ὧν ἤδεσαν καὶ τοῖς νεωτέροις ἐξήγησιν ὧν ἄπειροι ἦσαν. In vulgata lectione τε absurdo loco positum est.

Perineptum scioli additamentum vitiat locum I. 126. ἤλασαν μὲν οὖν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐναγχεῖς τούτους. — τοὺς τε ζῶντας ἐλαύνοντες καὶ τῶν τεθνεώτων τὰ ὄσᾶ ἀνελόντες [ἐξέβηλον]. Neque enim ullo verbo opus est, quia participia pendent ab ἤλασαν, et verbum ἐκβάλλειν vitiose usurpatur de ossibus pro ἐξορίζειν.

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.

ADDENDA

A D O R A T I O N E M

ὑπὲρ Εὐξενίππου.

Pag. 73. vs. 13. Διογνίδης: „Διογνίδης nomen iniuria tentavit Cb. Διογενείδης *potius*, quod reponere vult, non recte derivatum est.” BLASS. Neque Διογνίδης (Διογνίς) neque Διογενείδης quantum scimus usquam legitur. Itaque ex constanti Graecitatis analogia ultra sit scriptura potior constituendum est. Quidquid nominum priorum exit in — HC (—ους) habet patronymicum in — ΕΙΔHC, Λακράτης Λακρατείδης, Σωκράτης Σωκρατείδης, Ἀντιγένης (ut ostendimus) Ἀντιγενείδης, Θεαγένης Θεαγενείδης, itaque Διογένης ex sese format Διογενείδης. Hesychius: Διογενίδαι: γένος Ἀθήνησιν Ἰθαγενῶν, cui Διογενεῖδαι reddendum. Sitne I an EI ubique scribendum non a Codicibus pendere vel Hyperidis libri papyracei satis declarant, in quibus haec stolidissime passim confundi videmus.

Διογνίς (ut Θεογνίς) non videtur fuisse Graecis in usu.

Pag. 73. vs. 14. πλέονος μισθοῦντες τὰς ἀλλητρίδας ἢ (ἔσου) ὁ νόμος κελεύει. Quod olim opinabar ἔσου additum oportere mutavi sententiam et Blassio ceterisque assentior vulgatam lectionem esse sanissimam.

Pag. 73. vs. 16. Εὐξενίππος δ' (εἰσαγγέλλεται) ὑπὲρ τῶν ἐνυπνίων, ὧν Φησὶν ἑορακέναι· ὧν οὐδεμία δὴπου τῶν αἰτιῶν τούτων οὐδὲν κοινωνεῖ τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ. Pro ἑορακέναι in Codice scriptum est ἐΩρακέναι. Blassius annotat: „ἑορακέναι Cb. *solus*.” Non videntur igitur reliqui Editores a poetarum lectione recentes fuisse, apud quos ἑόρακα nunc constanter scribi-

tur, quam formam metrum ubique aut admittit aut postulat, sed scribae assueti vitiosae formae ἑΩρακκα (ut ἑώρων) eam tantum non ubique iugulato metro substituerunt. Secunda syllaba in ἑόρακκα, ut in ἑάλωκα natura brevis est et producitur ubi ἡ αὔξησις accedit: ἑόρακκα, ἑωράκη, ἑώρων, ἑάλωκα ἑάλωκη, ἑάλων producta media, quae corripitur in ἀλῶναι, ἀλούς. Itaque ἑωράκη probum est, ut apud Platonem *de Rep.* pag. 328 c. διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκη αὐτόν, sed perfectum ἑόρακκα habet secundam brevem. Alexis Athenaei pag. 49. c.

ἑόρακκας πάποτε

ἦνυσρον ἐσκευασμένον;

ubi Codex unicus Marcianus de more ἑόρακκας exhibet. Machon Athenaei pag. 244. d.

μὴ παρεόρακεν ἌρχεΦῶν τοὺς κωβίους;

B. Πτολεμαῖ', ἑόρακε πρῶτος, ἀλλ' οὐχ ἄπτεται.

in Marciano est contra metrum παρεόρακεν et ἑόρακε.

Contra in Aristophanis *Thesmoph.* vs. 33.

μῶν ὁ δασυπῶγων; B. οὐχ ἑόρακκας πάποτε;

optimus omnium Ravennas antiquam formam ἑόρακκας bis vs. 32 et 33 incorruptam servavit. Tenemus igitur scribas manifestos in Hyperide, cui suum ἑορακέναι restituendum esse apparet.

In vicinia aperte mendosa et absurda est verborum compositio haec: ὦν οὐδεμία δῆπου τῶν αἰτιῶν τούτων οὐδὲν κοινανεῖ τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ. In re tam simplici et trita non est alia compositio usitata quam: τῶν δ' αἰτιῶν τούτων οὐδεμία δῆπου οὐδὲν κοινανεῖ τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ.

Pag. 74. vs. 13. ἀσεβεῖ τις περὶ τὰ ἱερά· γραφαί (εἰσιν) ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα. Φαῦλός ἐστι πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς· ὁ ἄρχων ἐπὶ τούτου κάθηται. Supplendum esse εἰσιν omnes consentimus. Blass. maluit γραφαί ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα εἰσιν edere; per me licet, οὐδὲν γὰρ διαφέρει.

Plane gemellus locus est in oratione ὑπὲρ Λυκόφρονος col. 10. 12. εἰσαγγελίαν δέδωκας ὑπὲρ ὧν γραφαί πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἐκ τῶν νόμων εἰσιν.

Non est opus τις iterare in φαῦλός ἐστι (TIC) πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς. Similiter enim in vicinia sine suspitione legi-

tur: ἀπαγωγῆς ἄξια ποιεῖ· ἀρχὴ τῶν ἑνδεκα καθέστηκεν. Sed non ferenda est in Hyperide forma τὸς γονΕΙC pro γονΕΑC. Multos alios scriptores Atticos hac labe commacularunt praesertim Xenophontem.

Notus est locus Helladii apud Phot. *Biblioth.* pag. 533. 25. Bekk. εἰ δὲ καὶ Ξενοφῶν εἶρηκε τοὺς νομοεῖς οὐδὲν θαυμαστόν, ἀνὴρ (ἐν del.) στρατείαις σχολάζων καὶ ξένων συνουσίαις εἴ τινα παρακόπτει τῆς πατρίου Φωνῆς. Decepit hominem vitium librorum in *Cyrop.* I. 1. 2. ubi vide L. Dindorfium.

Pag. 74. vs. 19. ὑπὲρ τίνων οὖν ᾤεσθε δεῖν τὰς εἰσαγγελίας γίγνεσθαι; τοῦτ' ἤδη καθ' ἕκαστον ἐν τῷ νόμῳ ἐγράψατε. Miror quo pacto Blassius, qui inter legendum hoc agere solet, Codicis lectionem ΟΙεσθε pro ΩΙεσθε retinere potuerit. *Quarum igitur rerum subitaneas nominis delationes PUTABATIS fieri oportere, quum eam legem scriberetis? non PUTATIS nunc quum olim lata lex est.*

Pag. 75. vs. 5. οὐδὲ βοηθεῖν οὐδένα Φῆς δεῖν αὐτῷ οὐδὲ συναγορεύειν. Codex ΦHC (non ΦHC) idque rectissime Blass. retinuit. Nulla est enim iusta causa cur contra certam analogiam Φῆς scribatur, sed quia in Codd. Mss. ita passim scribi solet, irrepsit error et pertinaciter haeret. Quo tandem pacto ΦHMI, ΦHC, ΦHCI possunt τὸ προσγεγραμμένον I admittere?

Pag. 75. vs. 6. ἀλλὰ παρακελεύει τοῖς δικασταῖς μὴ ἐθέλειν ἀκούειν τῶν ἀναβαιόντων. Codex παρακελεύει, quod Blassius intactum reliquit. Satis tamen constat omnibus Ἀττικιστὶ scribentibus secundam personam verborum in —ομαι et —οῦμαι in —ΕΙ exire. Unanimi consensu nunc hae formae ubique redditae iam sunt Tragicis, Comicis, Platoni, Isocrati, Demostheni, ceteris. In optimo quoque et antiquissimo Codice saepius —HI scribitur, sed non raro —ΕΙ. In deterioribus —ΕΙ Atticum constanter in —HI depravatam videmus, ut apud Hyperidem et h. l. et pag. 80. vs. 14. εἶτα σὺ — οὐ ΤΕΙΜΩΡΗ pro τιμωρεῖ.

In hac re tricantes librariorum ἐπ' αὐτοφώρῳ tenemus in Hyperidis oratione ὑπὲρ Λυκόφρονος col. III. vs. 21. ἐγὼ παρακολου-

θῶν ὅτε Χάριππος ἐγάμει τὴν γυναῖκα παρεκελευόμην αὐτῇ ὅπως μὴ πλησιάσῃ Χαρίππῳ ἀλλὰ διαφυλάξῃ αὐτήν. Verum esse πλησιάσει vel solum sq. διαφυλάξει declarat.

Quam saepe multis exemplis ostendimus futurum post ὅπως et ὅπως μὴ etiam cum immani barbarismo in aoristum converti solere.

Pag. 75. vs. 7. καίτοι τί τουτοῦ ἐν τῇ πόλει βέλτιον ἢ δημοτικώτερόν ἐστιν — ἢ ὁπόταν τις — μὴ δύνηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, τούτῳ τὸν βουλόμενον τῶν πολιτῶν ἐξεῖναι ἀναβάντα βοηθῆσαι; In Codice scriptum est:

καίτοι τι τοῦτων ἐν τῇ πόλει βελτεῖον.

Singularem numerum τούτοῦ esse prorsus necessarium et sine mora reponendum res ipsa clamat. De una enim et certa re sermo est, de qua ταῦτα poni non potest. Sic Aristophanes in *Pluto*:

καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τί ἂν ἐξεύροι τις ἄμεινον; et respondetur: οὐδέν, ut supra correximus pag. 38. et similia his τί τούτου βέλτιον, αἴσχιον cet. leguntur ubique locorum. Sed quum olim τούτου pro τούτων reponeremus emendationem loci non perfecimus. Nempe repetita syllaba ΤΟΥ scribendum: καίτοι τί τούτου ΤΩΝ ἐν τῇ πόλει βέλτιον; Paene gemellus huic locus est de eodem argumento ὑπὲρ Λυκόφρονος col. 8. vs. 26. πότερ' οὐκ ἔννομόν ἐστι τοῖς κρινομένοις τοὺς οἰκείους καὶ τοὺς φίλους βοηθεῖν ἢ ἐστιν τι ΤΩΝ ἐν τῇ πόλει τουτων δημοτικώτερον τοῦ τοὺς δυναμένους εἰπεῖν τοῖς ἀδυνάτοις τῶν πολιτῶν κινδυνεύουσι βοηθεῖν; Emendandum est: ἢ ἐστιν τι τῶν ἐν τῇ πόλει τούτου δημοτικώτερον; Actum agis, o bone, dixerit aliquis: Schneidewin olim ita correxit, quem nemo sequitur. Contra Kayser et Caesar „utrobique” (in Euxenippea et h. l.) vulgatam „defendunt”. Sed nihil est tam absurdum, quod non ab aliquo defendatur. Quid si demonstravero τούτου verum esse et πειθανάγκην admovero? Vide quid continuo sequatur: τί — τούτων δημοτικώτερον ΤΟΥ τοὺς δυναμένους εἰπεῖν τοῖς ἀδυνάτοις βοηθεῖν; Num forte putas τούτων et ΤΟΥ amice conspirare et apte coire? Dabisne mihi ubi in appositione τοῦ sequatur τούτου praecedere oportere? Itaque illo loco: καίτοι τί τούτου τῶν

ἐν τῇ πόλει βέλτιον ἢ δημοτικώτερον; verum est et h. l. ἔστιν τι τῶν ἐν τῇ πόλει τούτου δημοτικώτερον;

Pag. 75. vs. 11. ἀλλὰ νῆ Δία αὐτὸς τοιοῦτῳ πράγματι οὐ κέχρησαι, ἀλλ' ὅτ' ἔφευγες τὸν ἀγῶνα — δέκα μὲν συνηγόρους — ἠτήσω. Blass. „μὰ Δία iniuria requirit Cb.“ Agnosco meum errorem: νῆ Δία non est cum οὐ κέχρησαι coniungendum (quod esset manifesto soloecum), sed ad totum enunciatum pertinet συνηγόρους ἠτήσω et ἐκάλεις τοὺς βοηθήσοντάς σοι.

Non debebat Blass. Spengelii coniecturam ἠρήσω pro ἠτήσω commemorare, namque αἰρήσασθαι pro ἐλέσθαι foeda est barbaries.

Pag. 75. vs. 28. ὁ δῆμος προσέταξεν Εὐξενίππῳ τρίτῳ αὐτῷ ἐγκατακλινῆναι εἰς τὸ ἱερόν. et pag. 76. vs. 20. τὸν δὲ κατακλινέντα εἰς τὸ ἱερόν. Non persuasi Blassio sic ἐγκατακλινῆναι et κατακλινέντα emendari oportere pro lectione Codicis ἐγκατακλιθῆναι et κατακλιθέντα. Est operae pretium animadvertere, ubicumque Veterum loquendi usus cum recentiorum συνηθείᾳ pugnet, quam saepe vitiosa forma irrepit in monumenta Antiquitatis.

Attici dicebant omnes constanter κατακλινῆναι (et κατακλινήσομαι), ἐγκατακλινῆναι et συγκατακλινῆναι. Eadem constantia Graeculi κατεκλίθην cet. usurpabant, ut notavit grammaticus antiquus, cuius locum supra emendavimus ad Aristophanis *Aves* vs. 122.

ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινῆναι μαλθακῆν.

Ἐγκατακλινῆναι: οὕτως Ἀττικοί, ὡς ἐν Νεφέλαις (694): ἀλλὰ κατεκλινεῖς δευρί.

τὸ δὲ κλιθῆναι κοινόν. Est haec observatio vera et certa. Spectemus igitur ad hanc lucem Codicum scripturas. Apud Platonem, cuius duos optimos Codices habemus, recte et ordine scribitur ut in *Symposio* pag. 222. e. κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ. et post pauca: ἀλλ' ἐγὼ παρὰ σὲ ἐλθὼν κατακλινήσομαι. Sed apud eundem vitiose legitur in *Phaedro* pag. 229. b. σιὰ τ' ἐστὶ — καὶ πόα καθίζεσθαι ἢ ἂν βουλώμεθα κατακλιθῆναι. et in *Phaedone* pag. 117. e. ὁ δὲ κατακλιθῆ ὕπτιος.

Inspiciamus nunc Aristophanem. Recte Ravennas servat in *Acharn.* 981. *Ξυγκατακλινείς.* et in *Vespis* 1208.

παῦ. ἀλλὰ δευρὶ κατακλινείς προμάνθανε
 Ξυμποτικὸς εἶνα.

et in *Nubibus* 694.

ἀλλὰ κατακλινείς δευρὶ.

et in *Avibus* 122.

ὡσπερ σισύραν ἐγκατακλινῆναι μαλθακῆν.

sic Rav. alii ἐγκατακλιθῆναι. Sed idem Ravennas in *Vespis* 1210 scriptum habet:

πῶς οὖν κατακλίνω;

ὡδὶ κελεύεις κατακλιθῆναι;

pro κατακλινῶ et κατακλινῆναι. et in *Lysistrata* 904. idem:

σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.

In Pherecratis Κοριαννοῦ apud Athenaeum pag. 481. a. ipsa metreticula ἢ Κοριαννώ cum nescio quo ita confabulatur:

K. ἐκ τοῦ βαλανείου γὰρ δίσφοτος ἔρχομαι

ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγα. B. δάσω πιεῖν.

K. γλίσχρον τε μοῦσιν τὸ σίαλον νῆ τὸ θεῶ.

B. λάβ', ὦ Συρίσκε, τὴν κοτυλίσκην. K. μηδαμῶς
 μικρὰν γε. κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολή,
 ἐξ οὐπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης φάρμακον.

B. εἰς τὴν ἐμὴν οὖν ἔγχεον τὴν μείζονα.

Sic enim haec scribenda et dividenda sunt. In Marciano unico teste scribitur: λάβω κυρίσοι τὴν et εἰς τὴν ἐμὴν νῦν ἔγχεον. Eiusdem mulierculae sunt quae habet Athenaeus pag. 159. e.

Φέρε δὴ κατακλινῶ. σὺ δὲ τράπεζαν εἰσφέρει

καὶ κύλικα κἀντραγεῖν ἴν' ἥδιον πίω.

ubi miror Meinekium κατακλίνω reponere volentem. Quid enim apertius est quam coniunctivos esse ex κατακλινῆναι et apud Aristophanem:

πῶς οὖν κατακλινῶ;

et apud Pherecratem:

Φέρε δὴ κατακλινῶ.

quibus locis antiqua forma in tuto est Restituendum est idem Diodoro Comico apud Athenaeum pag. 239. b.

οὐ δ' ἂν καλῶς ἐφρωμένην κλίνην ἴδῃ

συγκατακλιθεῖς κοσμίως

ἀριζίσσας ἑαυτόν, ἐντραγῶν, πιών
ἀπέρχομ' οἴκαδ' οὐ καταβαλῶν συμβολᾶς.

et post pauca:

πάντων ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων πιών
ἀπέρχομ' οἴκαδ' ὥσπερ ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος.

ubi πιών mendosum est ex superiore loco male repetitum. Legendum videtur:

πάντων Δ' ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων ΠΑΛΙΝ
ἀπέρχομ' οἴκαδε.

huic quoque συγκατακλιθεῖς κοσμίως reddendum, ut et Sophilo apud Athenaeum pag. 640. d.

κωμάσαι

πρὸς τὴν Ταναγρακὴν δεῖ γὰρ ἵν' ἐκεῖ κατακλιθεῖς
ἐπιδορπίσῃται τὰς ὀνειᾶς ματτύας.

pro vulgata κατακλιθεῖς.

Videmus igitur tralaticium esse mendum, quod bis in papyraceo libro invenitur.

Sed Comicorum suavitate et leporibus delectatus digressus sum a proposito et iam ad Hyperidem revertor.

Pag. 76. vs. 10. γράφεις τὰς ὀκτὼ Φυλὰς ποιῆσαι ταῖν
δουῖν Φυλαῖν τὰ διάφορα. Quod pro ποιῆσαι rescripsi ποΡΙσαι,
sciendum est minime raram hanc esse in libris confusionem.
cf. *Miscell. Crit.* pag. 570. Τὸ διάφορον populari usu ponitur
pro ἡ τιμὴ pretium. Hinc simul intelligitur quamobrem pag.
76. vs. 10. pro διὰ τί τὰς ἄλλας Φυλὰς ἔγραφες αὐταῖς προσα-
ποδιδόναι Ἄργυριον corrigendum sit τὰργύριον, id est τὸ διάφορον
sive τὴν τιμὴν.

Pag. 76. vs. 11. καίτοι εἰ μὲν ἴδιον ὄν τῶν Φυλῶν ἀΦηροῦ τὸ
ὄρος πῶς οὐκ ὀργῆς ἄξιός εἶ; εἰ δὲ μὴ προσηκόντως εἶχον αὐτό
κτέ. In Codice est:

ΠΩΟΥΚΟΡ

ΓΗΧΑΞΙΟC — ΕΙΔΕΜΗ

Necessarium εἶ in ἄξιός εἶ multi supplevimus, quia non omit-
titur in secunda persona. Non assentitur Blassius: „*Eo diffici-*
lius (inquit) hoc in loco εἶ excidere potuit, quod post ἄξιον spa-

tium vacuum est in codice." Sed quam saepe in hoc ipso Codice eadem syllaba aut male bis repetita est aut negligenter semel ommissa. Exempla sunt in oratione ὑπὲρ Λυκόφρονος.

Codex.

οικειοι

ακουεινκελευειν

αιτιαι

et in oratione ὑπὲρ Εὐξενίππου.

εισαγγελιανανδουναι

εβουλου

ιδιον

δεινατον

καινοτομιαι

τουτων

vera lectio.

οἱ οικεῖοι.

ἀκούειν ΚΕ (καί) κελεύειν.

αἱ αἰτίαι.

εἰσαγγελίαν δοῦναι.

ἐβούλου. οὐ.

ἴδιον ἔν.

δεινότατον.

καινοτομίαι αἱ.

τούτου τῶν.

Sic igitur ἄξιος εἰ δὲ μὴ scriba dedit pro ἄξιος ΕΙ, εἰ δὲ μὴ.

Pag. 76. 20. τὸν δὲ κατακλιέντα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ δήμου κελύσαντος μὴδ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δεῖ ταφῆναι. Νὴ Δία, δεινὰ γὰρ ἐποίησεν κτέ. Babington edidit δεῖ τεθάφθαι; δεινὰ γάρ. Blass. δεῖ τεθάφθαι; Ναί· — δεινὰ γάρ. In hoc argumento non perfectum (τεθάφθαι) poni solet, sed aoristus ταφῆναι. Hyperides ὑπὲρ Λυκόφρονος col. 16. 11. κινδυνεύοντι οὐ μόνον περὶ θανάτου —, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ἐξορισθῆναι καὶ ἀποθανόντα μὴδὲ ἐν τῇ πατρίδι ταφῆναι. Praeterea ναί concedentis non est huius loci. Reposui νὴ Δία, ut pag. 75. 26. Νὴ Δία, τὰ γὰρ πεπραγμένα αὐτῶν δεινὰ ἐσι καὶ ἄξια θανάτου.

Pag. 77. vs. 6. οὐ μόνον οὗτοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἴσασιν. Quod est in Codice οὐ μόνον ΑΥΤΟΙ non esse tangendum Blassio assentior rectissime monenti: „Non possunt iudices ceteris civibus ita opponi, ut accuratior notitia talium rerum iis adscribatur.”

Pag. 77. 11. de Macedonum adulatoribus: οἱ Ἀθηναῖοι ἴσασιν (inquit) τοὺς ξενίζοντας τοὺς ἐκεῖθεν ἤκοντας καὶ ὑποδεχομένους καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς ὑπαντῶντας ὅταν ΠΡΟΐωσιν. Codex ΠΡΟCίωσιν, quod Blassius retinet „cum appropinquantes eos prospiciant in viam occurrunt.” Sed non est hoc in Graecis verbis. Adulato-

res quum Macedones in publicum prodirent ultro iis officiose occurrebant, ut apud Horatium:

*Occurrit quidam notus mihi nomine tantum
arreptaque manu „quid agis dulcissime rerum”?*

προσιέναι id est accedere ad aliquem significaret Macedones ultro nequissimis assentatoribus occurrisset, quod absurdum est.

Pag. 77. vs. 18. ὑμῖν Ὀλυμπιάς ἐγκλήματα πεποιήται περὶ τὰ ἐν Δαδώνῃ οὐ δίκαια ὡς ἐγὼ δις ἤδη — πρὸς τοὺς ἤκοντας παρ' αὐτῆς ἐξήλεγξα [οὐ προσήκοντα αὐτὴν ἐγκλήματα τῇ πόλει ἐγκαλοῦσαν]. Ut locum molestum expedirem paullo calidius verba importuna expungi iussi. Nunc mutata sententia non tot verba deleri sed duo suppleri malim. Dixerat pag. 76. 29. ὅταν ἐκεῖνοι (Olympias et Alexander) πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ἐπιτέλλωσι μὴ τὰ δίκαια μηδὲ τὰ προσήκοντα. Eodem modo nunc distinxit οὐ δίκαια ἐγκλήματα et οὐ προσήκοντα atque ita scripserat: ἐγκλήματα πεποιήται — οὐ δίκαια, ὡς ἐγὼ — πρὸς τοὺς ἤκοντας παρ' αὐτῆς ἐξήλεγξα (ΚΑΙ ἈΠΕΔΕΙΞΑ) οὐ προσήκοντα αὐτὴν ἐγκλήματα τῇ πόλει ἐγκαλοῦσαν.

Pag. 77. vs. 21. ὑμῖν γὰρ ὁ Ζεὺς ὁ Δαδωναῖος προσέταξεν — τὸ ἄγαλμα τῆς Διώνης ἐπικοσμήσαι· καὶ ὑμεῖς πρόσωπόν τε ΚΟСМησάμενοι ὡς οἶόν τε κάλλισον κτέ. Optima Kayseri emendatio est πρόσωπόν τε ΠΟΙησάμενοι. Induxerant scribam in errorem vicina ἐπικοσμήσαι, κόσμον, ἐπεκοσμήσατε, quae quum ἔναυλα haberet ΚΟСМησάμενοι imprudens substituit.

Pag. 77. vs. 28. Olympias Atheniensibus scripsit ὡς ἡ χώρα εἶη [ἢ Μολοσσία] αὐτῆς, ἐν ἣ τὸ ἱερόν ἐστιν, οὐκοῦν προσήκειν ἡμᾶς τῶν ἐκεῖ οὐδὲ ἐν κινεῖν. Blass. ἢ Μολοττία correxit et sic locum sanum esse opinabatur. Expungendum esse putidum emblemata arguit absurda sedes, unde e margine irrepsit. In oraculo omnibus Graecis et Atheniensibus praesertim notissimo satis erat dicere: ἡ χώρα ἐν ἣ τὸ ἱερόν ἐστιν.

Pro προσήκειν ἡμᾶς Codex ΠΡΟСНКΕΝ exhibet. Quod correxi προσήκειν Blassio non probatur, quoniam „ita imperfecti notio obscuratur.” Sed nulla inest in his verbis „imperfecti notio.” Recta oratio haec est: ἡ χώρα ἐστὶν ἐμῆ· οὐκοῦν προσήκει ὑμᾶς

τῶν ἐκεῖ οὐδὲ ἐν κινεῖν. quae quum in orationem indirectam convertuntur ponitur primum ὡς (vel ὅτι) cum *optativo* et additur *infinitivus* cum οὐκοῦν, οὔν, οὔκου, γάρ, δὴ aut δῆτα aut similibus.

Pag. 77. vs. 31. ὡς τὰ ἐκεῖ οὐκ ὀρθῶς ἐπράξαμεν. Restituenda est solemnis crasis τὰκεῖ. Passim in his papyraceis Codd. veteres ac perpetuae crases resolutae sunt, ut in *δυσὶν τῷ ἑτέρῳ* pro *θάτερον* multaue alia, quae in Codice mendose circumferuntur.

Pag. 77. vs. 32. ἐὰν δ' ἐπὶ τοῦ γεγενημένου ἔωμεν, τὰς τραγωδίας αὐτῆς καὶ τὰς κατηγορίας ἀφηρηκότες ἐσόμεθα. *Lepidum* et *iocosum* usum nominis *τραγωδίας* videmus. Cicero de *Orat.* II. 205. „*nequē parvis in rebus adhibendae sunt hae dicendi faces — ne irrisione digni putemur si Tragoedias agamus in nugis.*” et saepe sic *tragoedias movere, ciere, excitare* dicebant, si quis in re parva ac tenui magna uteretur pompa ac strepitu verborum. Similiter Hyperides ὑπὲρ Λυκόφρονος col. 9 20. ἵνα — ἐξῆ σοι *τραγωδίας γράφειν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν οἷα σπερ νῦν γέγραφας*. Saepe de hac inani grandiloquentia *τραγωδεῖν iocose* usurpatur, ut in illo:

παῦσαι τραγωδῶν ἀλλὰ πεζῆ μοι Φράσον.

et in Demosthenis loco *de Corona* pag. 229. 18. ἐφ' οἷς ἀδικοῦντά με ἑώρα τὴν πόλιν οὐσί γε τηλικούτοις ἡλίκα νῦν ἐτραγωδεῖ [καὶ διεξῆει *apage fatuum emblemata*]. et *de F. L.* pag. 400. 17. ποῦ δ' ἄλες; ποῦ τράπεζα; ποῦ σπονδαί; ταῦτα γὰρ τραγωδεῖ περιῶν.

Pag. 77. vs. 33. οὐ γὰρ δήπου Ὀλυμπιάδι μὲν τὰ Ἀθήνησιν ἱερὰ ἐπικοσμεῖν ἔξεσιν, ἡμῖν δὲ τὰ ἐν Δαδῶνῃ οὐκ ἔξεσαι. Plurimum delectantur Oratores hac verborum compositione, quae apud omnes frequentissima est. Hinc supplendus locus ὑπὲρ Λυκόφρονος col. 35. 1. **** ὁ νόμος συγκατηγορεῖν μὲν τῶ βουλομένῳ κατὰ τῶν κρινομένων δίδωσι, συναπολογεῖσθαι δὲ κωλύει. Leg. ΟΥ ΓΑΡ ΔΗΠΟΤ ὁ νόμος κτέ.

Pag. 77. vs. 35. Ἀλλ' οὐκ ἔσιν, ᾧ Πολύευκτε, ὡς ἐμοὶ

δοκεῖ, ὅθεν κατηγορίαν οὐκ ἂν ποιήσαιο. Codex ὡς ἐμοὶ δοκεῖC, quod Blass. retinet δοκεῖ improbens. Sed δοκεῖς in hac ellipsi soloecum est. Recte habet ἐξ ἅπαντος ἂν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, κατηγορίαν ἂν ποιήσαιο, quia optime dicitur ἐξ ἅπαντος ἂν μοι δοκεῖς κατηγορίαν ἂν ποιήσασθαι, sed δοκεῖς μοι οὐκ εἶναι ὅθεν οὐκ ἂν ποιήσαιο inepta oratio est. Fortasse in ΔΟΚΕΙCΘΕΝ latet: ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Ὀπόθεν, quod in ea re usitatissimum est, quum ὅθεν de loco poni soleat. Eupolis ridens Socratem ita dicit (Meinek. F. C. II. p. 553).

μισῶ δὲ καὶ τὸν Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην,
ὅς τᾶλλα μὲν πεφρόντικεν
ὀπόθεν δὲ καταφραγεῖν ἔχοι τούτου παρημέληκεν.

Pag. 77. vs. 37. καίτοι σε ἐχρῆν — τῶν ῥητόρων ἐάν τις ἀδικῆ τοῦτον κρίνειν, στρατηγὸς ἐάν τις μὴ τὰ δίκαια πράττη τοῦτον εἰσαγγέλλειν. Quia τὸ ἀσύνδετον in tali loco intolerabile est addidi ἤ, — τοῦτον κρίνειν ἢ στρατηγὸς ἐάν τις κτέ. Blass. „κρίνειν (ἤ) pessime Ch.” Tueor veterem sententiam: datur enim optio in qua ἤ necessarium est. *Non privatis hominibus (inquit) negotia te facessere oportebat. sed aut oratorem aliquem aut praetorem in iudicium adducere.*

Pag. 78. vs. 8. Ἀριστοφῶντα τὸν Ἀζηνιᾶ. Nunc reposui Ἀζηνιᾶ, quia satis apud me constat veteres Atticos his formis nisi contractis usos non fuisse, sed librariorum natio eas ubique praeterquam apud poetas vitiavit. Plurimum in ea re mea sententia a Blassii opinione discedit, qui ne Πειραιῶς quidem admittit negatque apud Hyperidem „omnia ad normam severissimi Atticismi” exigenda esse. in Praefat. pag. XVI. „Quid enim? (inquit) Hyperidem vel in vocabulis ipsis negligentiore num scimus in declinandis eis tam diligentem fuisse?”

Quando Francogallos videro, facundos homines et argute loquentes et in ea re Atheniensibus similes, verbis formisque vitiosis et a communi usu remotis utentes, tum demum de Hyperide et aequalibus huiuscemodi quid in animum inducam. Quis nostrum qui scribimus in verbis negligentior est et in iis declinandis indiligens? Nemo hercle, et Hyperidem putabimus? Scilicet in Codicibus Aegyptiacis V aut VI saeculis post Hy-

peridem scriptis et omni vitiorum genere coopertis talia leguntur. Haecce serio et laboriose refutari attinet? Equidem non arbitror.

Pag. 79. vs. 4. In Codice est:

ΚΑ
 Κ .. ΜΟΙΔΟΚΕΙΣΕΙ
 Δ .. ΑΙΩΠΟΛΥΕΤΚΤΕ
 ΚΑΙΟΙΤΑΤΤΑΓΙ
 ΟΤΙΟΥ
 ΣΤΙΝΟΥ
 Δ Ε. ΤΗΙΟΙΚΟΥ
 ΜΕΝΗΟΤΤΕΜΟΝΑΡ
 ΧΟCΟΤΤΕΕΘΝΟC.

quae partim recte sic suppleta sunt: κακῶς μοι δοκεῖς εἰδέναι, ὦ Πολύευκτε, ὅτι οὔτε πόλις ἐστὶν οὔδεμία ἐν τῇ οἰκουμένῃ οὔτε μόναρχος οὔτε ἔθνος. Sententia est absoluta et integra, sed inseruerat aliquid quod nunc in lacuna absconditum est.

Non est prorsus dissimile veri olim fuisse: εἰδέναι, ὦ Πολύευκτε, ΣΤ ΤΕ καὶ οἱ ταῦτὰ γινώσκοντες σοί, ὅτι οὔτε πόλις ἐστὶν κτέ. Praeiiit mihi Car. Müller (in *Oratoribus Atticis* Paris 1858), qui reponebat: καὶ σὺ καὶ οἱ ταῦτὰ γινώσκοντες πάντες, sed quia *quatuo*r litteris tantum locus est malui σύ τε et verbis ταῦτὰ γινώσκοντες necessarium σοί addidi.

Quod autem olim supplevi οὔτε δῆμόc ἐστὶν οὔδεις ἐν τῇ οἰκουμένῃ non repperi Oratoris manum. Verum vidit Kayserus: οὔτε πόλις ἐστὶν οὔδεμία.

Pag. 79. vs. 12. τοσοῦτον οὔτοι ἀπέλιπον προσέσθαι τινα τοιοῦτον λόγον ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν. In Codice est:

ΑΙΠΟΝ..... ΟCΕCΘΑΙ

unde Blassius edidit: ἀπέλιπον τοῦ προσέσθαι, recte articulum inserens namque id mihi animadvertisse videor in hoc usu non admodum frequenti verbi ἀπολιπεῖν Veteres articulum addere, Plutarchum et sequiores non item. Isocrates *Areopag.* pag. 143 *b.* μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖc ἐσχάταιc συμφοραῖc περιπεσεῖν. Pro προσέσθαι dedi praesens προσίεσθαι quia ἐπιθυμεῖν sequitur. Solent enim ubi perinde bene praesens et aoristus ponitur fere semper praesens praesenti addere et aoristo aoristum.

Pag. 79. vs. 17. Φήναντος γὰρ Λυσάνδρου τοῦ Ἐπικράτους μέταλλον τοῦ ΠαλληνέΩC ἐντὸς τῶν μέτρων τετμημένον. Ambigo sitne post Παλληνέως repetita syllaba scribendum: ὩC ἐντὸς τῶν μέτρων τετμημένον an sana sit vulgata lectio. Additur ὡς in vicino loco pag. 79. 8. Τίσιδος τοῦ Ἀγρυλλῆθεν ἀπογράφαντος τὴν Εὐθυκράτους οὐσίαν ὩC δημοσίαν οὔσαν. Sed hoc ut incertum in medio relinquo. Certior videtur error in Ἐντὸς τῶν μέτρων τετμημένον. Est locus Demosthenis qui hanc scripturam stabilire videtur πρὸς Πανταίνετον pag. 977. 5. καὶν ἄλλο τι ἀδικῆ τις περὶ τὰ μέταλλα καὶ τούτων εἰσὶ δίκαι. — ἂν τύφη τις, ἂν ὄπλα ἐπιφέρῃ, ἂν ἐπικατατέμνη τῶν μέτρων Ἐντὸς. Sed clamat ipsa rei natura Ἐκτὸς τῶν μέτρων τετμημένον et ἂν Ἐπικατατέμνη τῶν μέτρων Ἐκτὸς unice esse verum.

Pag. 79. 24. τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐν ἀσφαλεῖ κατέγησαν. Codex ΑCΦΑΛΕΙΑ tralaticio errore, quem Blassius incorrectum reliquit. Ἐν ἀσφαλεῖ unice verum esse diligenter ostendi ad Thucyd. II. 75. in *Var. Lectt.* pag. 440.

Pag. 79. 25. τοιγαροῦν αἱ καινοτομίαι αἱ πρότερον ἐκλελειμμένοι. In Codice est: ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΙΠΟΤΕΡΟΝ. periit enim syllaba ΑΙ repetita. Articulum esse necessarium apparet et a Blassio non esse revocatum miror. „Itaque (inquit) novarum venarum explorationes, quae antea ob metum erant intermissae, nunc in opere sunt.”

Pag. 79. 27. τῆς πόλεως αἱ πρόσοδοι αἱ ἐκεῖθεν αὖξονται, ἃς ἐλυμήναντό τινες τῶν ῥητόρων ἐξαπατήσαντες τὸν δῆμον καὶ δασμολογήσαντες τοὺς ἔχοντας. In Codice est:

ΕΞ...

ΤΗCΑΝΣΕCΤΟΝΔ.

ΜΟΝΚΑΙΔΑCΜΟΛ...

CΑΝΤΕCΤΟΤCΕΚ.....

Reliqua supplementa certa sunt, sed quid lateat in ΤΟΤCΕΚ..... adhuc quaeritur: nam quod a Schneidewino coniectum ἔχοντας recepi et ipsum friget (οὐδεὶς γὰρ τοὺς μὴ ἔχοντας δασμολογεῖ) et diserte ΕΚ*** scriptum est. Videor mihi nunc Hyperidis

manum reperisse hanc: δασμολογήσαντες τοὺς ἐκΔΟΝΤΑΣ. Xenophon *de Vectig.* IV. 16. ἀκηκόαμεν ὅτι Νικίας ποτὲ ὁ Νικηράτου ἐκτῆσατο ἐν τοῖς ἀργυρείοις χιλίους ἀνθρώπους, οὓς ἐκεῖνος Σωσία τῷ Θρακί ἐξεμίσθωσεν, ἐφ' ᾧ ὀβολὸν ἀτελῆ ἐκάστου τῆς ἡμέρας ἀποδίδουσι. — Ἐγένετο δὲ καὶ Ἰππονίκῳ ἐξακόσια ἀνδράποδα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον ἐκδεδομένα, ἃ προσέφερε μὲν ἀτελῆ τῆς ἡμέρας. et post pauca: Ἀτὰρ τί τὰ παλαιὰ δεῖ λέγειν; καὶ γὰρ νῦν πολλοὶ εἰσιν ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἀνθρωποι οὕτως ἐκδεδομένοι. Vides plane idem esse ἐκδιδόναι et ἐκμισθοῦν, et quid sit δασμολογεῖν τοὺς ἐκδόντας luculenter demonstrat Plutarchus in *Nicias* cap. 4. Ἐκέκτητο γὰρ (*Nicias*) ἐν τῇ Λαυρεωτικῇ πολλὰ καὶ μεγάλα εἰς πρόσοδον — καὶ πλῆθος ἀνδράποδων ἔτρεφεν αὐτόθι καὶ τῆς οὐσίας ἐν ἀργυρίῳ τὸ πλεῖστον εἶχεν. Ὅθεν οὐκ ὀλίγοι περὶ αὐτὸν ἦσαν αἰτιοῦντες καὶ λαμβάνοντες. ἐδίδου γὰρ οὐχ ἤττον τοῖς ΚΑΚΩΣ ΠΟΙΕΙΝ δυναμένοις ἢ τοῖς εὖ πάσχειν ἀξίοις. Itaque ubi Teleclides Comicus inducit sycophantam ita dicentem:

τέτταρας δὲ μνᾶς ἔδωκε Νικίας Νικηράτου.
ὦν δ' ἕκατι τοῦτ' ἔδωκε καίπερ εὖ εἰδὼς ἐγώ
οὐκ ἐρῶ, Φίλος γὰρ ἀνὴρ σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.

intelligimus quid dicat: nempe homo ἔδασμολόγει τὸν Νικίαν τὸν χιλίους ἀνθρώπους ἐν τοῖς ἀργυρείοις Σωσία ἘΚΔΟΝΤΑ.

Iocosa metaphora in δασμολογεῖν legitur etiam in oratione κατὰ Νεαίρας pag. 1355. 8. δίδασιν αὐτῷ τὰργύριον ὃ παρὰ τῶν ἄλλων ἐρασιῶν ἔδασμολόγησεν.

Ἐγὼ μὲν οὖν σοι, ὦ Ὑπερείδη, βεβοήθηκα ὅσα εἶχον.

INDEX GRAECUS.

A.

- ἄγειν — ἀγαγεῖν confusa 42.
ἀκούσω pro ἀκούσομαι barbarum 19.
Ἄλιᾶς — ἀλιέας 43.
ἀμείνω (εἰς) τάξιν μεταλλάττειν 17.
ἄν excidit 40.
ἀνερεῖ — ἄν ἔρεῖ 48.
ἄνθρωπος. ἦκισ' ἀνθρώπων et sim. 50.
ἀνθρώπους (ΑΝΟΥC) — ἄλλους 66.
ἀντιλέγειν — ἐναντία λέγειν 40.
Ἄντισσέων — Ἄντισσαίων 46.
ἀπαθεῖς — ἀμαθεῖς 71.
ἀπέλιπον (τοσοῦτον) τοῦ 90.
ἀποδείκνυσθαι τὴν ἀρετὴν 18.
ἀπόδειξις ἀρετῆς 18.
ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ 10.
ἄρξομαι λέγειν, non λέγων 10.
ἀσφαλεῖ (ἐν) 91.

B.

- βούλομαι — βουλεύομαι 71.

Γ.

- γάρ excidit 42.
γνώμην εἰπεῖν — ἀνειπεῖν 47.
γονέας — γονεῖς 108.

Δ.

- δ — ὀ confusa 52.

- διάζωμα athletarum — περίζωμα 65.
 διασπασόμενοι — διαρπασόμενοι 30.
 διαφερόντως 97.
 διάφορον (τὸ) = ἡ τιμή 112.
 διεξελθεῖν — διελθεῖν 94.
 Διογενείδης 83. 106.
 διορθοῦν, διορθωμένος 27.
 ὄρωντας — ὄρωντας 51.
 δωροδοκεῖν καὶ χρήματα λαμβάνειν 39.

E.

- ΕΙ pro I longo 16. 57.
 εἴπερ ποτέ et sim. 66.
 εἴσοδος — πάροδος 98.
 ἐόρακα — ἐάρακα, ἐωράκη 84.
 ἐπί τι ἵναί, οἴχεσθαι 62.
 ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν 12.
 ἐπιτέθυμμαι — ἐπιτεθύμημαι 28.
 ἐπιτύφω 28.
 Εὐβοᾶς — Εὐβοέας et sim. 12.
 εὐμένεια deorum, εὐνοια hominum 16.
 εὐμήχανος (πόρους) πορίζειν 38.

H.

- ἦκω ἔχων 53.
 ἡμίθει = ἦρωες 20.

K.

- καθέσασκα 89.
 καὶ interpolatum 53.
 κατὰ τρόπον 9.
 κατακλιθῆναι (ἐγκ. συγκ.) — κατακλιθῆναι 86. 110.
 κατελάσας — καταγελάσας 28.
 κατεπτηχέναι 97.
 κεφαλαίων (ἐπὶ) 9.
 κινδυνεύω — κινδυνεύομαι 67.
 κλέψῃ τε — τρέψῃται 32.
 κολάζειν — τιμᾶν inter se opposita 10.
 Κυθηροδίκης 64.

Λ.

- λήζομαι — ληΐζομαι 49.

ληΐζω barbarum 49.
 ληματίας — ληματιᾶς 53.
 λιποσράτιον, λίπουρα et sim. 57 sq.

M.

μάλιςα μέν [εἰ δυνατόν] et sim. 66.
 μαχόμενος ἀποθνήσκει, νικᾷ 13.
 μεθισάναι — καθισάναι 41.
 μέν —μόνον 13. 35.
 μοῖρα. τῶν πέντε τὰς δύο μοῖρας ($\frac{2}{5}$) et sim. 62.

O.

ὀλιγοδεής — λιποδεής 58.
 ὁμῶς — ὁμοίως 54.
 ὀπλητες — ὁ πάντες 16.
 ὀ, τι περ ὄφελος, ἄνθος, καθαρὸν 71.
 οὐ interpolatum 34.
 οὐδένες 22.
 οὐκ ἦλθεν — οὐ κατῆλθεν 54.
 οὔτε — οὔτε 39.
 ὄψεις oculi 43.

Π.

Παιωνιᾶ et sim. 83.
 παριέναι, πάροδος 98.
 Πελληνέων — Πελληναίων 46.
 περίζωμα coquorum 65.
 περιζώματος (ἐκ) 65.
 περιζώματος ὄζειν 65.
 περιιδεῖν sine participio 92.
 περιτιθέναι, περιτίθεσθαι τρέφανον et sim. 13.
 πιθέσθαι — πείθεσθαι 51.
 πολλῶν — πολιτῶν 100.
 πορίσαι — ποιῆσαι 87. 112.
 πρό — πρός 31.
 προδιδάσκειν = διδάσκειν 68.
 προδιορθοῦμαι 31.
 προεξᾶξει 52.
 προκαταχειροτονεῖν 39.
 προοφείλω — προσοφείλω 53.
 πρῶτος — πρῶτον 39. 96.

Σ.

σαυτῷ — ἑαυτῷ 87.

σημεῖον δέ. — γάρ 42.
 Συρβηγνέων χορός 46.
 σχολῆ — σχολή 52.

Τ.

ταμιεῖον — ταμεῖον 86.
 ταπεινωθήσασθαι — ἀτιμωθήσασθαι 36.
 τρί' ἔτη — τριετῆ 91.
 τύφω, τέθυμαι 28.

Υ.

ὑπάρχει τινὶ χρήσιμον εἶναι et sim. 101.
 ὑπερβάλλειν τῇ ἀρετῇ et sim. 11. 97.
 ὑπό τι νυσάζειν, θορυβεῖν 70.
 ὑποπεπτωκώς 55.
 ὑπόχρεως — ὑπέρχρεως 30.

Φ.

Φῆς — Φῆς 108.
 Φωκαιῶν — Φωκέων 46.

Χ.

χορηγός praebitor 95.

INDEX SCRIPTORUM

quorum loci tractantur.

- AELIANI *Epistolae rusticae* 28.
AESCHINES 31. 35. 36. 40. 48.
ANDOCIDES 36. 46.
ANTIPHON 50.
ARISTOPHANES.
 Aves 42.
 Equites 12. 38.
 Nubes 56. 68.
 Pax 42.
 Plutus 12. 37 sq. 42.
 Ranae 53.
 Thesmophoriazusae 12.
CALLIMACHUS 58.
DEMOSTHENES 31. 32. 33. 34. 35. 37. 39. 40. 41. 42. 43. 49.
DINARCHUS 37. 38. 39.
DIO CHRYSOSTOMUS 35.
DIODORUS COMICUS 111.
DIODORUS SICULUS 30.
HARPOCRATION 27.
HELLADIUS apud PHOTIUM 108.
HESYCHIUS 28. 45. 106.
HYPERIDES apud STOBÆUM 103.
ISAEUS 43. 47.
ISOCRATES 10. 36. 37. 42. 55. 58.
LONGINUS 26. 68.
LYCURGUS in LEOCRATEA 34. 97.
LYSIAS 31. 35. 41. 42. 50.
PHERECRATIS Κοριαινός 111.

PLATO.

Phaedo 111.*Phaedrus* 111.*de Rep.* 30. 69. 107.

SOPHILUS COMICUS 112.

STRATO COMICUS 13.

THUCYDIDES.

I. 6.	65.	
I. 10.	62.	
I. 35.	66.	
I. 36.	56.	
I. 50.	62.	
I. 70.	66.	
I. 72.	67.	
I. 73.	43.	
I. 87.	66.	
I. 90.	54.	
I. 96.	63.	
I. 110.	47.	
I. 120.	46.	67.
I. 127.	104.	
I. 129.	64.	
I. 136.	64.	
I. 137.	65.	
I. 144.	65.	
II. 5.	104.	
II. 13.	59.	
II. 14.	46.	
II. 17.	70.	
II. 34.	55.	
II. 40.	67.	
II. 56.	71.	
II. 74.	103	sq.
II. 76.	57.	
III. 18.	46.	
III. 24.	57.	
III. 28.	48.	
III. 37.	48.	
III. 52.	68.	
III. 58.	104.	
III. 85.	49.	
III. 93.	43.	
III. 111.	54.	
IV. 15.	51.	
IV. 22.	69.	
IV. 25.	69.	
IV. 26.	69.	
IV. 27.	69.	
IV. 28.	70.	
IV. 29.	70.	
IV. 30.	53.	
IV. 38.	70.	
IV. 41.	49.	70.
IV. 47.	53.	
IV. 53.	63.	
IV. 55.	66.	71.
IV. 59.	71.	
IV. 63.	51.	
IV. 67.	71.	
IV. 103.	57.	
IV. 108.	61.	
IV. 110.	53.	
IV. 114.	60.	
IV. 117.	51.	
IV. 120.	60.	
IV. 130.	59.	
V. 7.	53.	
V. 8.	71	sq.
V. 10.	52.	
V. 45.	47.	
V. 83.	61.	
V. 116.	59.	
VI. 3.	49.	
VI. 9.	54.	
VI. 10.	49.	
VI. 13.	67.	
VI. 32.	50.	
VI. 53.	62.	
VI. 56.	68.	
VI. 61.	62.	
VI. 62.	49.	

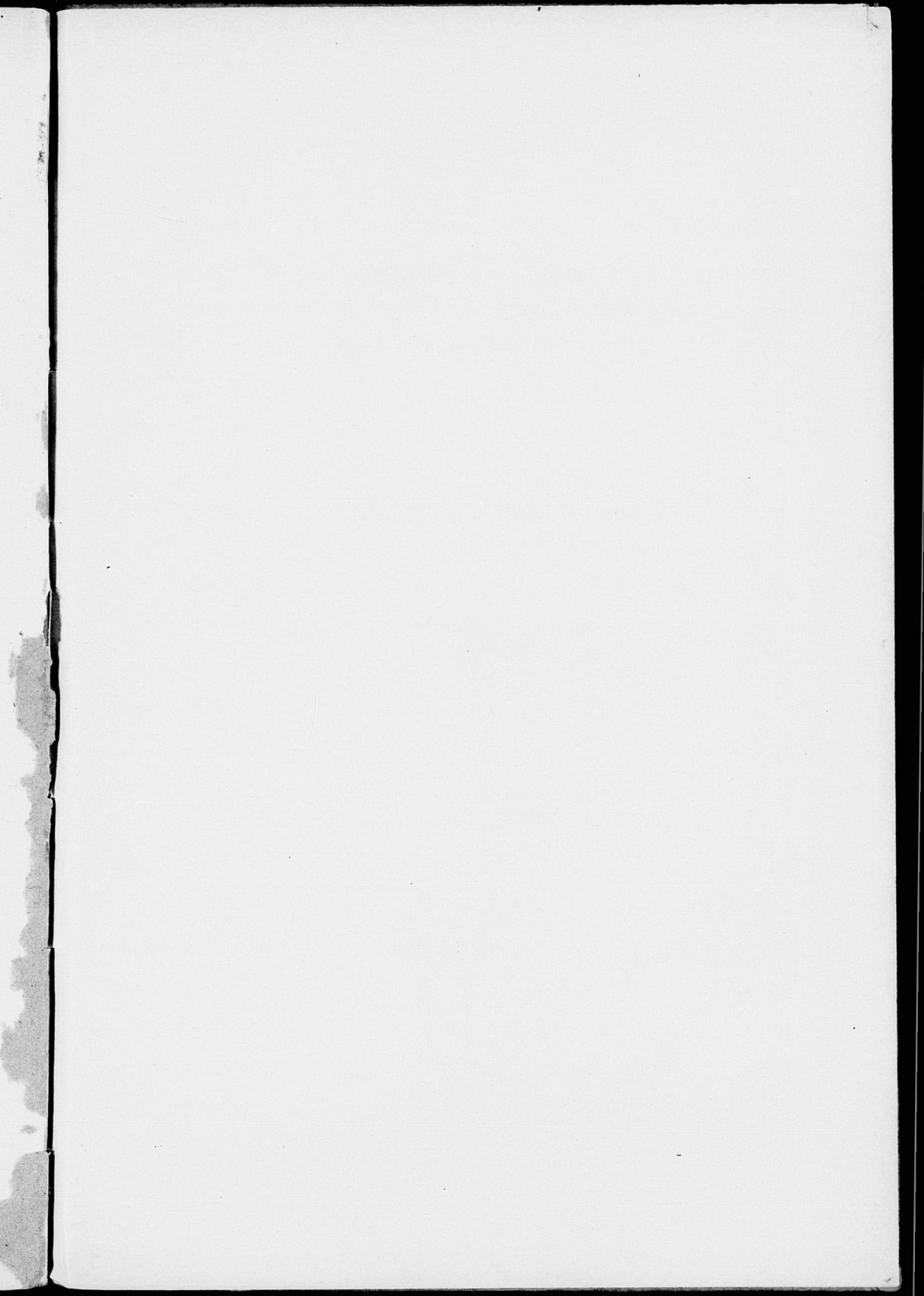
VI. 82. 50.
VI. 91. 54.
VI. 94. 61.
VI. 102. 48.
VII. 7. 62.
VII. 8. 61.
VII. 23. 54.
VII. 36. 61.
VII. 45. 59.
VIII. 2. 61.

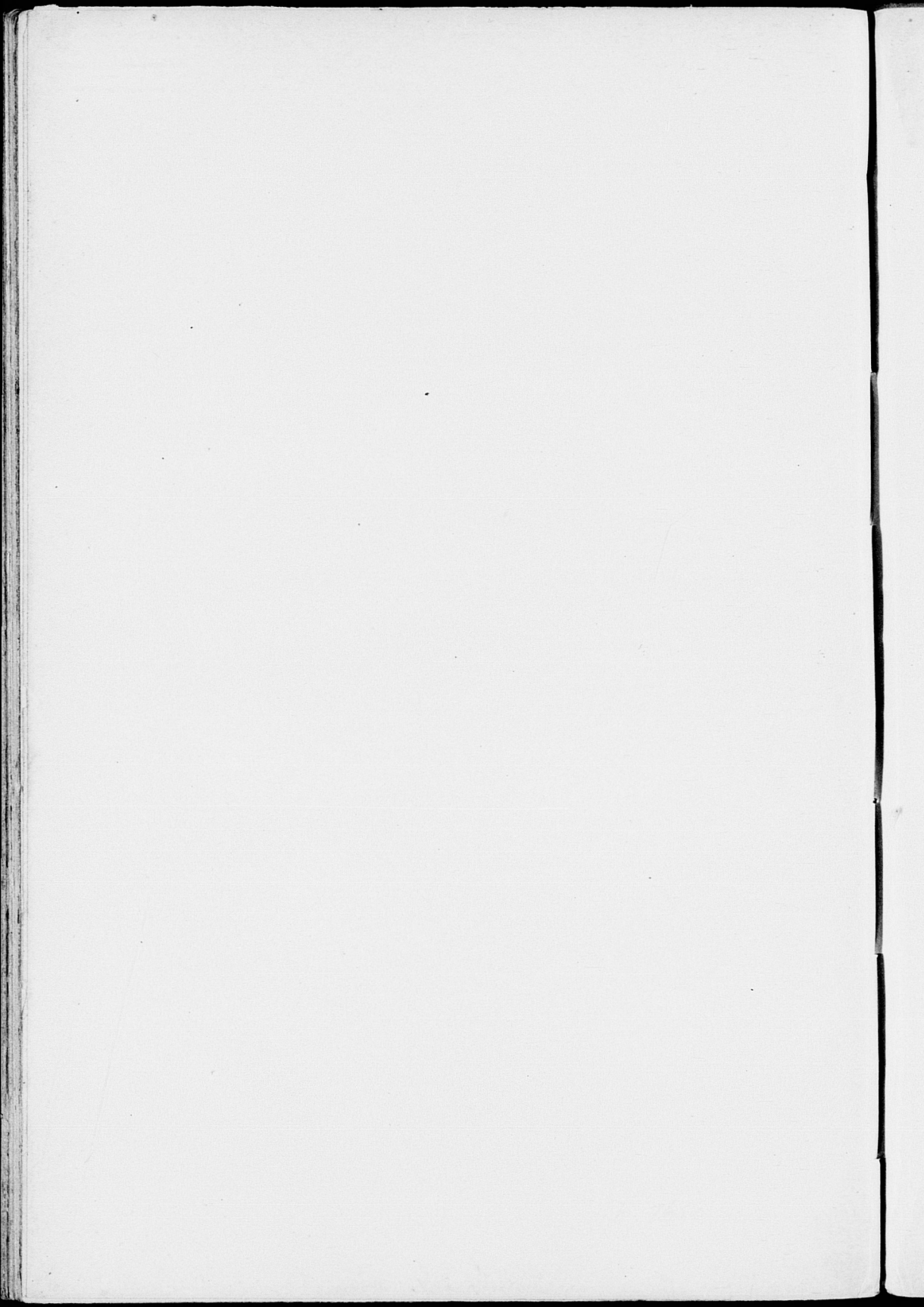
VIII. 15. 47.
VIII. 25. 52.
VIII. 45. 53. 56.
VIII. 50. 50.
VIII. 67. 47.
VIII. 74. 62.
VIII. 88. 51.
VIII. 92. 56.
XENARCHUS COMICUS 70.

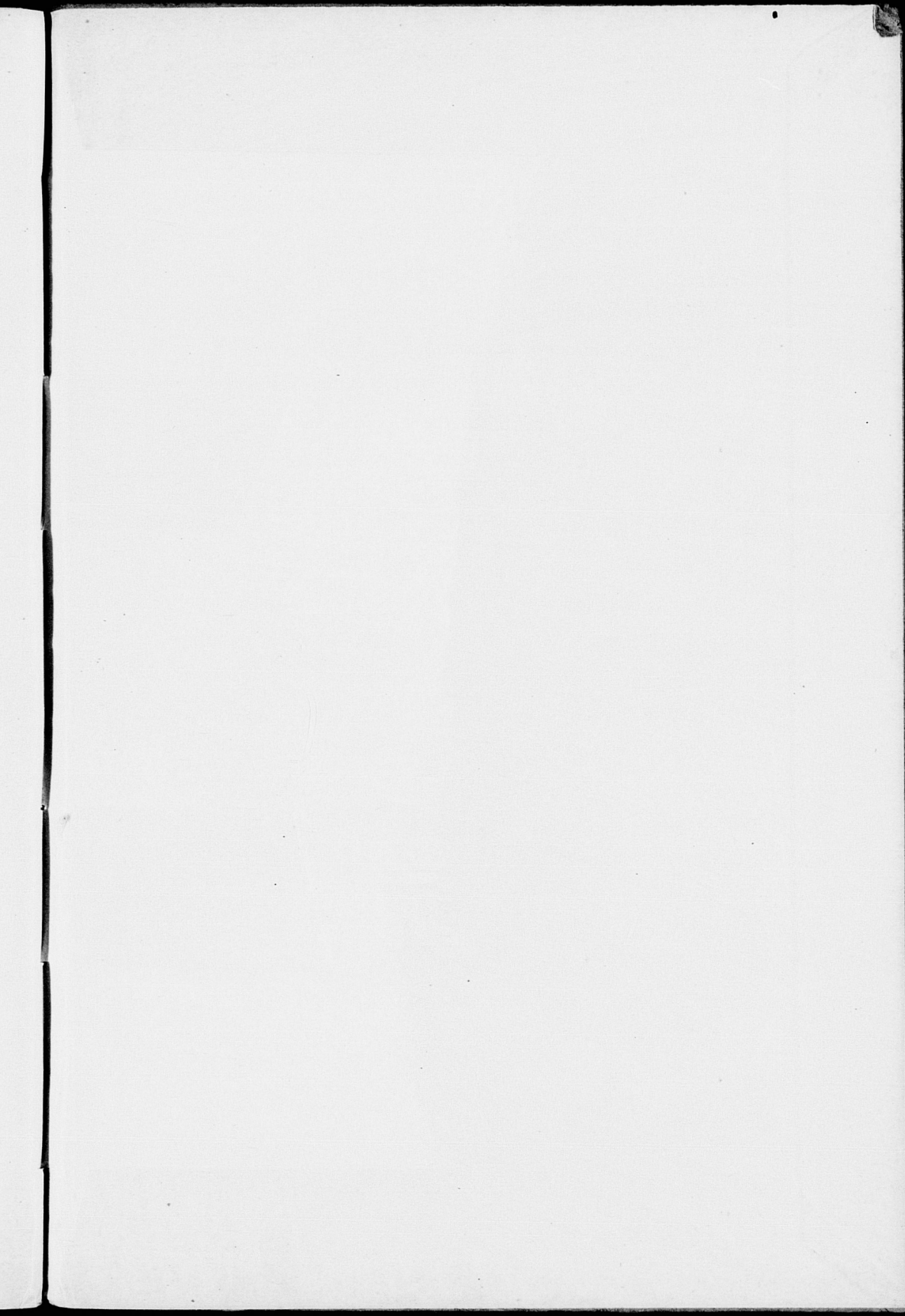
INDEX LATINUS.

- Additamenta sciorum et lectorum in libris Mss. 32 sqq. 59 sqq.
Articuli usus in τὸ ἐφ' ὃ et sim. 54 sq.
Articulus excidit 56.
Codex Frederico-Augustanus (Sinaiticus) 27.
Compositio Attica οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ, et sim. 35.
Correctorum inscitia 27.
Demosthenis Codex Parisinus S. 31 sqq.
Harpocration utitur libris vitiosis 26. 28.
Harpocrationis error 26.
Libri veteres mendose scripti 26.
Nomina in — αἰεύς, — ἰεύς, — οεύς in casibus obliquis semper contracta 43 sq.
Pausaniae error in loco Thucydidis 63.
Scholia in Thucydidem nullius pretii 60.
-

6.7650

W
1